

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

**IRKÇILIĞA,
SÖMÜRÜYE,
ŞERİATA HAYIR!..**

Sorumlusu: Av. Hayri BALTA

hayri@tabularatalanayalanabalta.com

www.tabularatalanayalanabalta.com

ALLAH DENİNCE... 3/6

YARATAN ve TANRI...

**BEN SÖYLEMİYORUM; MUHİTTİN ARABİ SÖYLÜYOR.
OKUYALIM:**

“Allah, âlem için ister heyûlâ (korkunç hayal) olan cevher gibi olsun ister olmasın, **Tabiat’ın kendisidir**. Böyle olmakla beraber, unsurların üstünde olan şeylerle onlardan doğmuş şeyler de, Tabiat’ın suretlerinden ibarettir.

Tabiat, Allah için ve Allah ile ve belki ancak Allah’tır.

Hakikat, her suretle tek ve eşsizdir. Bundan ötürü varlıkta eş yoktur ve bundan ötürü zıtlar da olamaz. Zira tek olan şey, kendi nefsinin zıddı olamaz.

Âlemdede her varlık, ancak, Hak’kın varlığıdır. Çünkü biz, kendisinden âlemin zahir olduğu aslında Hak’tan başka bir şey bulmadık.

Âlem ise Hak’kın sıfatları üzerinedir. Nispetler, kendi zıtları ile bilinirler, hâlbuki bu nispetlerin kendisine nispet olundukları Hak’kın vücudu bilinemez. Çünkü vücut da ve bütün nispetler de onun Ayn’ının gayri değildir. Böyle olunca, o, bütün nispetlere, izafetlere ve sıfatlara sahip olan tek varlıktır.

Vücûd bakımından âlem, Allah’tan başka değildir. Başka bir deyişle, varlığı ancak âlemin vücudu ile meydana çıkan, Allah’tır.

Âlem, Allah’ın bizzat kendi içinde ayırıp belirttiği suretler ve şekillerdir ve bunlar vücudu tamamıyla tüketmişlerdir.

Yani, Allah, yaratık adı ile adlanan ne varsa hepsinin içine sokulmuştur. Böyle olunca, Allah her görenle görür ve her görünende görünür. Şu hâlde, Hak’kı Hak’tan Hak gözü ile gören kimseler Hak’kı bilenlerdir.

(Kapak sayfasının devamı...)

Hak'kı Hak'tan Hak gözü ile görmeyip nefsinin gözü ile âhirette görmeyi uman kimseler de câhildir.

Allah, bütün sınırlamayı ve kayıtlamayı kaplayan ulu varlıktır. Çünkü, Allah, kendi hakkında: **“Hangi tarafa dönerseniz Hak'kın yüzü orada görünür.”** (K. 2/115) buyurmuştur.

Hakikat böyle olunca, Allah, Asıldır; Şey'dir; Tanınan'dır; Bilinen'dir; Nur'dur...”

Muhyiddin, sözlerine devamla;

“Allah'ın âlem ve âlemin Allah, daha doğrusu, vücudun bir olduğunu” ve bu vücudun Nur'dan başka bir şey olmadığını; Zulmet de bu nurun. Derece derece kalınlaşmasından ve kabalaşmasından ibaret olup aslı olan nurdan ayrılmayacağını ve esasta, Nur ile Zulmet'in aynı şey olduklarını ve böyle bir görüşe ulaşabilmek için de toplam (Cem') makamına yükselmek gerektiğini açıklamakta” ve sözlerini şöyle bitirmektedir:

“Kâinatın satırlarını iyice düşün! Onlar sana en yüksek varlıklardan (mücerred akıllar ve küllî nefislerden) Risalelerdir.

Eğer, kâinatın satırlarını iyice düşünürsen görürsün ki onlarda: (İyi bil ki Allah'tan başka her şey batıldır.) diye yazılıdır”.

“Hayalde yaratılarak inanılan ilâhlar bir sınırla sınırlanmış oldular. Bu ilâhlar, kendi kullarının kalplerine sığabilen ilâhlardır.

Hâlbuki Mutlak İlâh, hiç bir şeye sığmaz. **Çünkü o, eşyanın aynı olduğu gibi kendi nefsinin de aynidir.** Hâlbuki her hangi bir şey hakkında o, kendi nefesine sığar veya sığmaz, denilemez. Bunu iyi anla! Allah gerçeği söyler ve doğru yolu gösterir”.

Muhyiddin'e göre, Allah hakkında her denen şey doğrudur ve birlik (Vahdet) in ifadesidir. **Çünkü vücutta yalnız Allah vardır.** Bundan ötürü de Muhyiddin şöyle demektedir:

“Halk, Allah hakkında birtakım akideler edindiler; ben ise onların bütün akidelerini kendime akide edindim.”

(Prof. Cavit Sunar ANA HATLARI İLE İSLAM TASAVVUFU TARİHİ 1978. s. 68-70)

Yukarıdaki satırları adını verdiğim kitaptan aldım.

Din kitaplarını akılcı bir bakışla incelendiği zaman görülür ki Allah diye tanımlanan varlık doğrudan doğruya doğadır, evrendir, maddedir... Ancak bu maddenin Allah olarak nitelenmesi yanlıştır. Burada Allah yerine Yaratan nitelemesi daha doğrudur. Çünkü yaratan maddedir. Madde doğmamıştır, doğrulmamıştır. Bu gerçek de Kuran'da böyle belirtilir: **“De ki’ O Allah, doğurmamış ve doğmamıştır. Hiçbir şey O’nun dengi olamaz...” (K. 112/3-4)** Evren’in dengi var mı?

Bilim de bu gerçeğe şöyle değinir: **“Hiçbir madde yoktan var olamaz; var olan da, yok olamaz...” (Maddenin Sakınımı Yasası, Lavezion...)**

Gerçek bu olunca doğaya, evrene, maddeye Allah yerine Yaratan dememiz gerekir. Gerçekten de din adamları ve kitapları Yaratan'ın dört unsur (anasır-ı Erbaa) olduğunu ileri sürer: **Ateş, hava, su, toprak.** Bütün canlılar bu dört ögenin bileşiminden olmaktadır.

Bu durumda Allah'ı nasıl tanımlamalıyız. Biz Arapça olan Allah yerine Türkçe olan Tanrı terimini yeğliyoruz. Böylece Allah'ı Tanrı ve Yaratan olarak kabul ediyoruz. Tanrı tanımı da şöyle yapıyoruz: Aklın, ahlakın, bilimin, erdemin, gerçeğin verilerini, üstün ve ortak değerleri, doğa ve toplum yasalarını Tanrı olarak kabul ediyoruz. Bunlar bizi bağlar. Biz, doğa ve toplum yasalarına ve iki satır yukarda belirtilen kavramlara uymakla yükümlüyük. Bu yükümlülüklere uymadığımız takdirde başımız derde girer.

Bunları kutsallaştırarak yaşamımıza uygulamalıyız.

Ne demiş atalarımız “Akıl için yol birdir...”

Din ilminde bu yol birliğine tevhid denir...

Av. Eren Bilge, 22.5.2010

**“ALLAH, GÖRÜNEN ve GÖRÜNMEYENDİR...”
(K. 57/3)**

“O ilk ve sondur. Zahir ve Bâtın'dır. O her şeyi hakkıyla bilendir.” (K. 57/3)

Zahir: Görünendir.

Batın: Görünmeyendir.

+

Prof. Dr. Muhammed Hamidullah AZİZ KUR'AN adlı çevirisinde bu ayeti şöyle çevirmiştir:

"57/3: O ilk ve sondur, açık ve gizlidir. O, her şeyi bilendir."

Dipnotunda da şu açıklamayı yapmıştır: "Bu ayet İslam teolojisinin (İlâhiyat, tanrı bilimi) temelidir."

Elmalılı Hamdi Yazır ise bu ayeti şöyle çevirmiştir:

"K. 57/3: O, ilk ve sondur; görünen ve görünmeyendir. O, her şeyi bilendir."

Mevlana ise bu ayeti aşağıdaki gibi yorumlamıştır:

Mesnevi Şerhi. Abdülbâki Gölpinarlı, İnkılâp ve Aka Yayınevi 11. Basım. s. 19:

"Aşk gibi hem apaçık ortadasın; hem gizlisin; senin gibi ortada olan, görünüp duran bir gizli görmedim gitti."

+

Mevlana bu sözleri Allah'a hitabeden söylüyor.

Allah'a hitaben diyor ki: Hem apaçıksın, hem gizlisin. Hem görünür niteliğin var; hem, görünmez niteliğin var.

Mevlana ne demek ister?

Allah'ın görünen niteliği nedir? Görünmeyen niteliği nedir?

Bu görünüp duran nedir?..

Bu görünmeyen nedir?..

Sözü daha çok sürdürmeyelim. Doğrudan konuya girelim.

Bilindiği gibi hiçbir yasa Doğa Yasalarından daha geçerli ve güçlü değildir. Hükmenden, hükmünü sürdüren Doğa Yasalarıdır.

İnsan, Doğa'nın bu muazzam görünüşüne ve akıl sır ermez oluşumuna bakarak ne yapması gerektiğini düşünmektedir...

Zannında yarattığı bir sanal varlığın peşine takılmak mı; yoksa Allah'ın görünen ve görünmeyen niteliğini bilmek mi? sahip çıkmak mı?..

Allah'ın görünen niteliği:

Mevlana'ya göre Allah'ın görünen niteliği içinde yaşadığımız Doğa'dır, Evren'dir...

Peki, görünmeyen niteliği nedir?

Allah'ın görünmeyen niteliği genel değerler, ortak doğrular, makbul beklentiler ve erdemlerdir. Yaşamda karşılaştığımız ve bizi bağlayan olumlu kurallardır. Bu kuralların başında da; doğruluk, dürüstlük, iyilik gelir ki bütün dinler de bunu emreder ve İslam'da bu "Salih amel!" diye geçer...

Bütün bunlar Allah kapsamı içine girer. İslam'da Hak kavramı da Allah olarak belirtilir... Hiçbir kutsal kitap Hakk'kı Allah olarak belirlemekte Kuran kadar açıklayıcı olmamıştır. Okuyalım:

"... Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir." (K. 22/6, 62. 24/25. 31/30)

Aşağıya aldığım şu söz, hadis ve ayetler de buna örnek kanıtlardır:

Şeyh Ebu Said adlı ermişimiz de bu konuya şu sözleri ile açıklık getirir::

"O'nu kullukta arayan bulamaz. O'nu, O'nunla arayan hemencecik buluverir." (TEVHİDİN SİRLARİ. Muhammed ibn Münevver. Kabalcı yayınları. 2003. s. 294)

İslam Peygamberi de bu konuda şöyle demiştir: "Rabbımı Rabbımla anladım." (Sırr'ül Esrar. Abdülkadir Geylani, Rahmet Yayınları. s. 50)

Bütün bu sıraladıklarım Allah'ın görünmeyen niteliğidir. Görünmez ama hissedilir, yaşamda karşılaşılr ve bizi bağlar...

İnsanın yapması gereken dinlerin de emrettiği gibi olumlu kuralları yaşamına uygulamaktır. Bunlar; doğruluk, dürüstlük, iyiliktir. İslamî deyimle Salih ameldir. Bu anlayış İbrahim, İshak, Yakup Peygamberlerle başlamıştır. (Bkz. İncil, Matta. 22/32 ve devamı ayetler...)

Allah'ın görünmeyen niteliğine ilişkin İncil'de şöyle bir ayet vardır.

"Rabbi bulunabilirken arayın; yakinken ona seslenin..." (İşaya. 55/6-7)

Bu konuya Kuran da şu ayetle değinmiştir:

"Ey iman edenler! Allah'a karşı gelmekten sakının. O'na yaklaştırmaya vesile arayın ve O'nun yolunda cihat edin ki kurtuluşa eresiniz." (K. 5/35)

"O'na yaklaştırmaya vesile arayın..." dan amaçlanan

doğru-dürüst davranma, iyilik yapma, yardım etme olasılığı doğmuşken bundan kaçınmayın. Böylesine örnekleri çoğaltabiliriz...

“Cihat’tan amaçlanan ise elbette kâfirdir, münkirdir diye cana kıymak değildir; bundan amaç: Doğruluk, dürüstlük, erdem üzerine yaşamakta çaba göstermektir...

Yaşamda bu olumlu kuralları uygulamak insanın kendi yararınadır; çünkü insan; doğruluk, dürüstlük, iyilik gibi olumlu kurallara ters düşen işler yaptığı zaman başı ağrır. Kendisinden devlet ve toplum hesap sorar...

İşte bu hesap sorma (ahret) konusu ile karşılaşmamak için insanın olumlu kuralları yaşamına uygulaması kendi yararınadır...

Mevlana, insanın bilmesi gereken bu gerçek yerine “Heva ve hevesini Tanrı edinenleri”,(K. 45/23) “Zannına uyarak Allah yaratanları...” (K. 6/116, 10/36,66, 53/28) kamışlıktan kesildiği için feryat eden Nay (Ney’e) benzetir.

Mevlana Mesnevisi’nde bu gerçeği anlatmaya çalışır; basireti bağlanmamış olanlar bu gerçeği anlayarak gerçeğe ve huzura erişir.

Ne mutlu gerçeğe ve huzura erişenlere...

Av. Eren Bilge, 1.7.2014

DÜNYA ve ÂHİRET İKİ AYRI VARLIK DEĞİLDİR.

“Şeyh Bedreddin’e göre Tanrı’nın zatıyla (özüyle) yaratılanlar (mahlukat) birdir, arada varlık ve oluş bakımından bir ayrılık yoktur.

Evren (âlem) yaratılmamıştır (kadimdir), yok da olmayacaktır.

İlâhî irade (Tanrı iradesi) yanlış yorumlanan bir kavramdır; çünkü gerçek Tanrı iradesi bir varlığın özünde olanı, gerçekleşebilecek güç ve nitelik taşıyanı, Tanrı’nın istemesinden başka bir şey değildir.

Tanrı iradesi varlığın özünde “oluş gücüyle” sınırlıdır. Bir varlığın özünde bulunmayanı Tanrı da isteyemez, istese de yaratamaz.

Varlık (vücut) âlemi birdir.

Dünya ve âhiret iki ayrı varlık değildir.

Ölümünden sonra dirilme (haşr) olmadığı gibi, dünyanın dışında başka bir âlem de yoktur.

Cennet, cehennem birer kavram olmaktan öteye geçemez. Her ikisi de, insanın dünyadaki mutluluğu ve mutsuzluğuyla ilgili birer kavramdır.

Dünyada mutlu olan cennette, mutsuz olan cehennemde yaşıyor demektir.

Kuran'da geçen bütün kavramlar, buyruklar birer örnektir. Gerçek amaç insanlara doğruyu, ayrı ayrı nitelikleriyle anlatmaktır.

Bütün dünya malları, insanların ortaklaşa yararlanması içindir.

Yeryüzünde gerçekten bölünmüş toprak parçaları yoktur.

İnsan yaşar ölür. Doğumla başlayan hayat ölümle biter.

Ruh, bedenden ayrı, bağımsız bir varlık değildir.

Bedenle ruh da göçer gider.

Beden dışında ruhun özel bir hayatı yoktur.

Bütün manevi varlıklar insan düşüncesinin özünden doğmuştur.

Gerçek olan insandır.

(ERENLERİN DÜNYASI. Yazar: Hayri Balta, Kapak Yazısı)

NOT: Şeyh Bedrettin; Osmanlı'nın hem Adalet Bakanı hem de Diyanet İşleri Başkanıdır.

ALLAH'IN GÖRÜLEBİLMESİ ...

("İslam, Seni görmektir.")

"Hayır, hayır, Sübhanallah (K. 2/32)... Senin, onların ağzından çıkan "Her parça Seni görmez!.." şeklindeki - bu tür eksik - sözlerden münezze ve ötede olduğun anlamına gelir.

Eğer Seni görmemişlerse, Seni nasıl bilebiliyorlar?

Görmeksizin Seni bilmek imkansızdır.

Senin görülmeni inkar edenler Seni bilmemektedir.

Eğer bir kimsenin önünde Seni görmek yoksa kulluğa nasıl eğilim gösterir?

Bu, "Ve nerede olursanız olun O sizinle birlikte dir." (Hadîd. 57: 4)'in tanıklığıdır...

Ey organlar, görme olmaksızın tanıklık imkânsızdır!
Öyle ki küfür Seni görmemek, İslam Seni görmektir.”

(Tasavvuf. Kısa Bir Giriş. İz Yayınları 5. Baskı. William CHITTICK. Çeviren Turan Koç. s. 212-213)

+

Yukarıdaki alıntının her satırı üzerinde düşünmeye değer niteliktedir ve insanı düşündürmeye yöneltmektedir.

Ne var ki asırlar boyu bütün insanları düşünmeden inanmaya zorlanmıştır... Bir örnek veriyorum ki sözlerimin dayanaksız olmadığını göresiniz...

Şu ayete dikkatinizi çekerim: **“Ve her kim Allah’ın Rabbe hizmet etmek üzere orada duran kahini, yahut hakimi dinlemeyerek küstahça davranırsa, o adam ölecektir.” (Tevrat, Tesniye. 17/123)**

Bu nedenle olsa gerek; sözlerini eleştirmek, aklına yatmayan konularda sorular sormak din adamına saygısızlık, küstahlık sayılmıştır.

Yine “Nerede olursanız olun O sizinle birliktedir” (Hadîd. 57: 4) ayetini nasıl yorumlayacağız. Bu ayet nedeniyle ki Yunus Emre: “Bir ben vardır benden içeri...” demiştir...

İçimizdeki bu ben; bizi yargılayan iç benimizdir. Özeleştiri duygumuzdur. Kimde bu duygu yoksa; o yaşamaktadır boşa...

Burada Hz. Ali’nin “Ben görmediğim Rab’be ibadet edemem...” (Aynı kitap. s. 60) hatırlamakta yarar var.

İncil’deki şu ayet de dikkat çekici:

“Siz bilmediğinize tapıyorsunuz, biz bildiğimize tapıyoruz.” (İncil. Yuhanna. 4: 22)

Demek ki asıl olan Allah’ı (Tanrı’yı) bilmektir.

Anlamadığın, bilmediğin, kavramadığın bir Allah’ın yolundan nasıl gidilir?

Allah’ı bilmelisin ki; O, seni doğruya yönlendire; kötülüklerden, bencillikten alıkoya... Seni, sana bekçi olarak koya... Sonradan pişmanlık duyacağın, vicdan azabı çekeceğin eylemlerden koruya...

Biz bu köşemizde Allah denince ne anlamamız gerektiğini kültürümüzün elverdiğince anlatmaya çalıştık. Ayetler göstererek kanıtlamaya çalıştık.

Öyle Allah birdir demekle işin için içinden çıkılmaz.

Öyle “Yar.1: 27 Tanrı insanı kendi suretinde yarattı. Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu. İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı.” (Tevrat. Yaratılış-Tekvin-1/27) iş bitmez.

Bizlere düşen Allah denince ne anlamamız gerektiğini araştırıp bulmaktır... Asıl önemlisi zanna dayanan Allah anlayışından kurtulmaktır.

Bkz: “**Bunların bir de ümmî takımı vardır; Kitab’ı (Tevrat’ı) bilmezler. Onların bütün bildikleri bir sürü kuruntulardır. Onlar sadece zanda bulunurlar.**” (K. 2/78. 6/116,148. 10/36,66. 53/28)

Av. Eren Bilge, 12.3.2012

İÇİNDEKİLER

A. _____

Adem'in Torunları 15

Allah 11

Allah Denince Ne

Anlamalıyız 69

Allah Kavramı... 6

Allah Terimi Neyi Kapsıyor? 64

Allah Vardır 50

Allah'a Kaçmak 54

Allah'a Ödünç Vermek 60

Allah'a Yaklaşmak 12

Allah da, Dini de Tektir.. 45

Allah Diri mi? 13

Allah'ı Arayan da, Allah Diyen de İnsandır... 55

Allah'ı Bulmak 51

Allah'tan Korkmak 62

Allah ve Yaratan Ne Demektir? 65

Arif İçin Din Vardır; Ancak, Şeriat Yoktur... 36

B. _____

Bakın, Neler Olmuş /Neler

Çekmiş Düşünürler 40

Baş Eğmem İnsan Suretindeki Bir Tanrı'ya 29

Bilmek, Bulmak, Susmak 16

C. _____

Cehaletin Sığınağı 36

Ç. _____

Çıkamaz Yol 47

D. _____

Din Konusu 18

Dinlerin Demesi Gereken 21

Diri Su 58

Düşünmek Rahatsız Eder 30

E. _____

Ebedî Hayat 42

Enel Hak Konusu 67

En İyi Şey Gizemli Olandır 25

**Evrenin Düzeni İnançlara
Göre Değişmez.. 19**

G. _____

Gerçeği Bulmak 32

Gerçeğe Ulaşmak 5

Giriş 1

Göreve Davet 9

Günahın Bedeli Ölümdür 59

H. _____

Halka Anlatılmayanlar 17

Hallaç-ı Mansur 48

Hak, Allah'tır... 52

Hak İnsandadır 66

Hayal Et 38

Her Millete Peygamber

Gönderdik...46

İ. _____

İbrahim'in Peygamberin

Allah'ı Bulması 62

İlkelerimiz 20

İki Cihan Ne Demektir? 65

İlallah 24

İnsancıl Bir Düzeni İnsan

Kuracak 35

İnsan Varsa Tanrı Var 61

K. _____

Kadınlar 23

Kadim Olan Boşluk mu? 43

Kişiyeye Hayat Vermek 68

Kötülüğe Ölmek 56

Kutsal Kitaplarda Tanrı 8

M. _____

Madde Ve Ruh 9

N. _____

Nefret Hakkında 41

O. _____

Ortak Atamız 22

Ö. _____

Öte Dünya Sanısı 26

R. _____

Rab'bı Rab İle Bulmak 59

Rabbin Katında Olmak 14

T. _____

Tanrı'nın Birliği Konusunda 3

Tanrı Düşüncesi 4

Tanrı Kavramı 49

Tanrı Kelimesini Kullanmak

Günah mı? 7

Tanrı Sözü... 44

Tanrı'da Yanılmak 33

Tanrı'nın Yeri Hakkında

Ayetler 10

Tanrı, Yüceltilmiş Bir

Babadan Başka Bir Şey

Değildir. 31

Topraktan Geldik Toprağa

Gidiyoruz 61

Turan Dursun Sitesinden 2

V. _____

Vicdan Sahipleri 37

Y. _____

Yaratan: Doğa'dır,

Evren'dir... 53

Yaratan ve Allah... 34

Yaşam Nedir? 39

Yaşatmak Dururken

Öldürmek Niye? 28

Z. _____

Zannını Tanrı Edinenler 27

Zât-ı İlâhî 63

1. GİRİŞ

Beş bin yıldan beri insanlar Allah demiş yatmış, Allah demiş kalkmıştır...

Demek ki Allah kavramının insan yaşamında önemli bir yeri vardır.

Öyle “Allah yok!” veya “Allah var!” demekle işin içinden çıkamayız.

Peygamberlerin; Allah demekle hangi kavramı, hangi gerçeği, hangi durumu, hangi olguyu dile getirdiklerini ve Allah kavramının neleri kapsadığını bilmek zorundayız.

Aşağıda satırlarda “Allah Denince” nelerin anlaşılması gerektiğini açıklamaya çalışıyoruz.

Kuran’dan alınan ayetler Ankara, 2002 tarihli Diyanet Vakfı Meali’nden alınmıştır; çünkü Diyanet Vakfı Meali; hem Mekke Kuran çevirisi ile hem de Diyanet İşleri Bakanlığının çevirisi ile uyumludur.

Tevrat ve İncil’den alıntılar ise Kitabı Mukaddes Şirketi’nin İstanbul Şubat, 2005 tarihli 1. baskısından alınmıştır.

Görüşlerim bana göredir. Hiç kimse Allah kavramını benim anladığım biçimde anlamak zorunda değildir.

Ancak ben; Allah’ı, aşağıdaki biçimde anlıyorum ve böylece Allah kavramı yolumu aydınlatıyor ve beni yanlış iş yapmaktan alıkoyuyor.

Âlimlerimiz, nefsinin saptırıcı isteklerine teslim olmuş kimseleri tutsak ya da köle saymışlardır. Bu tür nefsanî isteklere karşı koyup Allah’ın (aklın, mantığın, önsezinin sağduyunun, ve vicdanın...) buyruklarına uyan; yani inkâra karşı gerçek saygısını, bencilliğe karşı özveriyi, cimriliğe karşı cömertliği tercih edebilen insanı da gerçek anlamda özgür insan kabul etmişlerdir.

İnsanın bencil istekleri insanı doğru yoldan uzaklaştırır, isteklerine köle yapar. İşte insan için gerçek dalâlet, kölelik ve esaret böyle başlar...

İnsanın, “ahlâkını, dinini, insanlığını nefsanî tutkularına kurban etmesi” anlamına gelen bu esareten kurtulamadığı takdirde ne gurur ve kibrini yenebilir ne de haksızlık ve adaletsizliklere karşı koyabilir...

Bencilliğimizi yendiğimiz ölçüde insanların dertlerini ve

acılarını kendi derdimiz bilir; yüreğimizi ve olanaklarımızı onlarla paylaşabiliriz.

HEVA, sözlükte “istek, meyil, heves, sevme (düşkünlük, tutkunluk ...), düşme” gibi anlamlara gelir.

Hevâ, bir terim olarak nefsin; akıl ve din tarafından yasaklanan kötü arzulara karşı olan eğilimi demektir. (DİNİ KAVRAMLAR SÖZLÜĞÜ. Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları Hevâ Maddesi)

Kuran’da, bayağı arzularına esir olan kişi “hevâsını tanı edinen” kimse olarak tanıtılmıştır. Okuyalım:

“Kötü duygularını kendisine Tanrı edinen kimseyi gördün mü? Sen (Resulüm!) ona koruyucu olabilir misin?” (K. 25/43)

İşte bu anlamda bir ayet daha: Bunu da okuyalım:

“Heva ve hevesini Tanrı edinen ve Allah’ın (kendi katındaki) bir bilgiye göre saptırdığı, kulağını ve kalbini mühürlediği, gözünün üstüne de perde çektiği kimseyi gördün mü? Şimdi onu Allah’tan başka kim doğru yola eristirebilir? Hala ibret almayacak mısınız?” (K. 45/23)

Bu ayetlerde anlatılmak istenen; insanın kötü duygularını, hevâ ve hevesini Tanrı edinebildiği gibi; güzel duygularını, Salih amellerini, olumlu istek, duygu ve düşüncelerini de Tanrı edinebilir.

İşte insandan beklenen iyi duygu ve düşünceleri Tanrı edinmesi, Salih amelleri yaşamına uygulamasıdır...

Allah, simgesel bir kavramdır. Kanıtı:

Enfal, 8/1: “Ganimetler Allah ve Peygamberine aittir.”

Enfal, 8/41: “Ganimetlerin beşte biri Allah ve Resulüne aittir.”

Alt alta alınan bu iki ayette bir çelişki görmüyor musunuz? Nasıl olur da evveli ve sonu gören ve her şeyi bilen bir Tanrı; önce, ganimetler “Allah ve Peygamberine aittir.” der ve sonra da “Ganimetlerin beşte biri Allah ve Resulüne aittir.” Bunun takdirini okuyucuma bırakıyorum.

Burada asıl üzerinde durmak istediğim yerin ve göğün maliki olan Allah’ın ganimete ne ihtiyacı olabilir?

Allah, yerin ve göğün maliki (sahibi) olduğuna göre, ganimeti neylesin?..

Bu ayetlerden anlamamız gereken, Allah’tan maksadın:

Yoksullar, yolda kalmışlar, yetimler, dullar, yardıma muhtaç kadın ve erkekler, malul gaziler, şehitlerden geriye kalanlardır.

Burada asıl anlatmak istediğim Kuran'da Allah kavramının geçtiği her yerde, Allah'ın hangi anlamda kullanıldığını araştırma gereğidir.

Eğer halkın ve cahillerin zannına göre oluşan bir Allah'ın ardına düşersek yanlış yola sapmaktan kurtulamayız. Bu konuda Kuran bizi uyarmaktadır. Okuyalım:

“Eğer yeryüzündekilerin çoğuna uyarsan seni Allah yolundan saptırırlar. Onlar ancak zanna uyuyorlar ve onlar sadece yalan uyduruyorlar.” (K. 6/116)

Aynı anlamda birçok ayet daha bulunmasına karşın bir tane daha almakla yetiniyorum. İşte:

“Hâlbuki onların bu hususta hiçbir bilgileri yoktur. Onlar sadece zanna uyuyorlar. Şüphesiz zan, hakikat namına hiçbir şey ifade etmez.” (K. 53/28)

Bu konuda, konuyu somutlaştırmak için, bir iki örnek daha vermek istiyorum. Bir keresinde, aynı işyerinde birlikte çalıştığım ve evlenme çağındaki olan türbanlı genç bir kıza:

“Şimdi bana inandığın gibi söyle... Allah denince aklına ne geliyor?”

Hiç eğip bükmeden inandığı gibi söyledi:

“Allah denince aklıma; Tarık akan gibi yakışıklı bir genç geliyor...”

Yeri gelmişken bir de kendimden örnek vermeliyim:

Yeniden doğmadan önce benim de aklıma, Allah denince, boşlukta bulunan ve üzerimde kara bulut gibi dolanan bir varlık gelirdi. Gerçek Allah bilgisine erince, bu kara bulutu elimin tersi ile ittim ve bir daha da görmedim.

Şimdi dönelim asıl konumuza. “kötü arzularımızı, bencil istek ve çıkarlarımızı reddedip, bütün olumlu ilke ve kuralları, evrensel, ortak ve temel değerleri, sağlıklı duygu, düşünce ve eylemleri yüceltip kutsalımız sayarak “tanrılaştırmalıyız” ki; doğru yolu bulalım, huzura ve mutluluğa erebilelim.

Hiç kimse de bize, niçin, erdemi, doğruluğu, dürüstlüğü, iyiliği tanrılaştırıyorsun diye kafa tutamaz. Yeter ki; bizim dışımızda, kişisel, nesnel maddi bir varlığı tanrılaştırmayalım...

Av. Eren Bilge. 3.4.2010

2. TURAN DURSUN SİTESİNDEN

Daha güzel bir dünyanın, daha özgürlüklü bir dünya olmadan gerçekleşmeyeceği açık. Daha özgürlüklü bir dünyanın kurulabilmesi için de tabuların yıkılması gerekli. Her türlü tabu yıkılmalı. En başta da dinlerden, “inanç”lardan kaynaklanan tabular.

“Özgürlükleri bağlayan her türlü zincir kırılmalı, en başta da kafalardaki “iman zinciri”...

İman zincirine bağlı düşünce sabittir, değişmez... Atatürk bu konuda şöyle diyor:

“Zaman süratle ilerliyor. Milletlerin, toplumların, kişilerin mutluluk ve mutsuzluk anlayışları bile değişiyor. Böyle bir dünyada, asla değişmeyecek hükümler getirdiğini iddia etmek, aklın ve ilmin gelişmesini inkar etmek olur.”

Atatürk BU SÖZLERİ Kuran’daki şu ayet için söylüyor:

“Allah’ın kanununda asla bir değişme bulamazsın, Allah’ın kanununda kesinlikle bir sapma da bulamazsın.”(Kuran - Fatır. 35/43)

Bu ayet ise doğanın değişken yapısına terstir.

Zincirli zihin gelişme gösteremez; değişmelere, gelişmelere ayak uyduramaz. Dünyamızdaki her türlü olumlu gelişme, dinin ve imaninki başta olmak üzere, tabuların zincirinden kurtulabildiği, yol bulabildiği ölçüde gerçekleşebilmiştir. Akıl, bilim, teknoloji, insan hakları alanında ulaşılan noktalar, bu yoldaki adımların ürünleridir.

Akıl ve bilim aydınlık kesimdedir. Din ve iman ise karanlık kesimde.

Aklın, bilimin ölçüleri bellidir. Gözlem vardır, deney vardır, nesnellik vardır... Yolu ışıklandıran da bunlardır. Öyleyse “Din”in üzerine nasıl gidilmesi gerektiği ortada ve son derece açık: Karanlığın üzerine nasıl gidilirse, “din”in üzerine de öyle gidilmelidir. Karanlıkla savaşılırken ışık gereklidir. Dinin, imanın üzerine gidilirken de...”

Böyle başlıyor Turan Dursun yayına çıkacak ilk kitabının önsözünde. Şeriatın kurşunları 4 Eylül 1990 günü onu arkadan, yedi yerinden, vurup öldürmeden üç ay evvel...

Öldürüleceğini çok iyi biliyordu ve şöyle diyordu: “Rahat yaşamak uğruna gerçeği mezara mı götüreyim; halka

gerçeği anlatmak uğruna ölümü mü göze alayım.” Aydın ve cesur bir insan olarak ikincisini seçti o.

Ben yanmasam,
Sen yanmasan,
Biz yanmasak,
Nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa.
Nazım Hikmet

Turan Dursun, mükemmel derecede Arapça bilgisi ve uzun yıllarını İslam’a adanmış bir aydın olarak, yaşamı pahasına ve bunun bilincinde olarak dinin karanlıklarına ışığını tutmayı başarabildi. Kaynak Yayınları’ndan çıkan kitaplarının baskıları yüz bini geçti.

Turan Dursun Sitesi ise 1997 yılından beri zaman zaman aksayarak da olsa yayını bugünlere ulaştırabildi ve en az yüz bin insana da ulaştı.

Büyük İslam bilgini, aydın ve cesur dostumu saygıyla anıyoruz.

(Yukarıdaki yazının büyük bölümü Turan Dursun bölümünden alınmıştır...)

Av. Eren Bilge, 22.7.2007

3. TANRI’NIN BİRLİĞİ KONUSUNDA

İslamî Terimler Sözlüğü (Dr. Hasan Akay. İşaret Yayınları. 2. Baskı) tevhid’i şöyle tanımlar:

“TEVHİT (tevhîd) i. ar. **Birlemek, bir şeyin bir ve tek olduğuna hükmetmek** ve böylece inanmak.

Allah’ın varlığını, birliğini, dengi ve ortağı bulunmadığını tasdik etme suretiyle O’nun zâtını, aklın ve zihnin tasavvur edebileceği her şeyden uzak ve yüce tutmak, tenzih etmektir.

Tevhit inancına sahip olanlara “Tevhit ehli” denilir. Muvahhit (**Allah’ın birliğine inanan, Allah’ı birleyen**) ile eşanlamlıdır. Tevhit sözü, “Lâilâhe illallâh”tır. (Türkçesi: İlah yok Allah var...EB)

Allah Resulü buyurmuştur: “Lâilâhe illallâh diyen kimse cennete girer.”

+

Av. Eren Bilge Yorumu:

Tanımdan çıkarılan sonucu göre “O’nun zâtını, aklın ve

zihnin tasavvur edebileceği her şeyden uzak ve yüce tutmak, tenzih etmektir.” Böylece bilinemeyecek bir Tanrı tanımım yapılmıştır. Oysa **“Allah, kemal (yani mükemmeliyet, olgunluk) sıfatlarını kendinde toplayan bir kavramdır.”**

Böylece kavranabilir, bilinebilir bir Tanrı tanımı yapılmaktadır.

Bu iki tanımdan hangisi İnsana yararlı olabilir. Kavranabilen, bilinebilen bir Tanrı mı; yoksa kavranamayan, bilinemeyen bir Tanrı mı?

Kavranamayan, bilinemeyen bir Tanrı tanımına inanırsak hayali bir varlığın arkasına düşmüş oluruz ve bunun bize bir yararı olmaz... Ama kavranabilen, bilinebilen bir Tanrı tanımına inanırsak bunun bize yararı olur.

Allah'ın “Bir”liğinden maksat, “iki”nin yarısı olan “bir” değildir. Buradaki “Bir” den maksat “birleştirici ortak” değerlerdir. (Evrensel Çağrı. Kur'an Meâli. Mustafa Sağ. s. 6)

Bu birleştirici ortak değerler Zerdüşt dinine tepkiden doğmaktadır. Bilindiği gibi Zerdüşt dininde ikilik (İki Tanrı) vardır.

Ahura Mazda iyiyi; Ahriman ise kötüyü simgeler.

Tek tanrılı dinler bu ikiliği bire indirger. Evrensel birleştirici olumlu ortak değerleri yüceltir ve “Rahmanî” olarak niteler; olumsuz ortak değersizleri ise aşağılar ve kötülük (şeytanî) olarak niteler...

Evrensel ortak değerleri denince ne anlamalıyız?

Aklın, bilimin, mantığın, önsezinin, sağduyunun, vicdanın verilerini...

Toplumun yasalarına saygı duymayı.

İki yüzlülüktan kaçınmak, kin ve nefretten uzak durmayı.

Alçak gönüllü, nazik, sevimli olmayı.

Kimseyi incitmemek, fuhşa, haksız kazanca, hırsızlığa karşı olmak.

İnsan canına kıymamak.

Bariştan, paylaşımcılıktan, dostluktan yana olmak.

Kötü duygu ve düşüncelerden arınarak doğruluk, dürüstlük, iyilik gibi güzel duygu ve düşüncelere sahip olmak...

Elbette saydığım bu olumlu kavramların bir de olumsuz olanları vardır. Örneğin:

Aklı ve bilimi ikinci plana atmak.

Masallara, hurafelere inanmak.

Toplum yasalarına aldırmamak.

Kendisinden iyi durumda olanları kıskanmak ve onlara kin duymak ve onlardan nefret etmek.

Gururlu, kibirli olmak, herkese tepeden bakmak.

Daima kendi çıkarını düşünmek, kendi çıkarı için bütün olumsuzlukları yapmak.

Yukarıda belirtilen olumlu ve olumsuz gibi kavramlar ikiliği temsil eder.

Bu ikiliği “Bir” indirgemek; yani olumlu kavramları yaşam kuralları olarak kabul etmek “Genel değerleri, ortak doğruları, olumlu kavramları yaşama uygulamaktır ki buna “Birlemek” anlamında “Tevhid” denir.

Bu olumlu genel değerler, ortak doğrular, yüce kavramlar, üstün duygu ve düşünceler insanlık yararına olduğu için uyulması, (tapılması-uygulanması) gereken kurallar bütünü olarak kabul edilir ki buna Allah (Tanrı) yanında Allah’ın birliği (Tevhid) adı verilir.

Dindarım diyen bir kişinin daima olumlu kuralları, genel değerleri, ortak doğruları, olumlu duygu ve düşünceleri yüceltmesi ve onu yaşamına uygulaması gerekir.

Kutsal kitaplar ön yargıdan uzak ve tarafsız bir bakış açısı izlenirse bu gerçek görülebilir.

Av. Eren Bilge, 11.2.2008

4. TANRI DÜŞÜNCESİ

İnsanlar toplum halinde yaşamaya başladığı günden bu yana Tanrı düşüncesi kendini meşgul etmiştir. Başlangıçta Tanrı düşüncesi insanların doğa karşısında, bilgisizliğinden, korkusundan, yetersizliğinden doğmuştur.

Bir sel baskını, bir yıldırım düşüp yangın çıkması, bir deprem olup onlarca kişinin ölmesi veya kaybolması üzerine ilkel insanlar bu olayların kendi günahları yüzünden Tanrıların kendilerine verdiği ceza olarak kabul etmişlerdir.

Zamanla tek Tanrı düşüncesine indirgenen bu düşünce giderek gelişime uğramış ve günümüzde kimi aydınlarımız tarafından en sağlıklı bir zemine oturturulmuştur.

Artık; Doğa'nın, Evren'in, insanın dışında bir Tanrı aramanın bilimsel düşünceye aykırı olduğu kanısına varılmıştır. Kaldı ki "Allah, zamandan ve mekandan münezzehti" söylemi de bu gerçeği dile getirir...

Tanrı sözcüğü, çeşitli kavramları simgeleyen dinsel bir terime dönüşmüştür. Bu gelişmeyi Falih Rıfkı Atay şöyle özetlemiştir: "İnsan bilgi sahibi oldukça, korkudan kurtuldukça, imgesel varlık gider yerine bilge insan gelir."

Bütün dinler; egemenlerin, toplumu yönetme ve miskinleştirme aracı olarak kullanılmıştır.

Her ne kadar solcular dinlerin oluşmasını sınıfların ortaya çıkmasına bağlamışlarsa da; dinler, sınıflar ortaya çıkmadan önce de tarih sahnesinde yerini almıştır. Çünkü dinlerin nedeni toplumsaldır, kültürel, ruhsaldır. İlkel toplum aşamasında bile Allah, din inancı toplumu etkilemiştir. Sınıflar ortaya çıkmadan önce de insanlar din kurumunu oluşturmuştur.

Sınıflı toplumlarda dinler ezilen sınıfları durağan, tepkisiz, miskin bir insan olarak eğitmiştir. Toplumun bireyleri hak aramaktan yoksun olarak haksızlıklara direnmeyi akıl bile edememiş, bu dünyayı cennete çevirmek dururken şu dinli şu dinsiz diye ortalığı kan gölüne çevirerek güzelim dünyayı cehenneme çevirmiştir. Bu dünyayı cehenneme çevirirken de öldükten sonra cennette yaşamayı ummuştur. Bunun sonucunda insan kendisine yabancılaşmıştır. İnsan kendisine yabancılaşınca bilgisizliğe, yoksunluğa, yoksulluğa, bağışıklık kazanmıştır.

Şaşırtıcı olanı insanların bu durumda olması bir beceriymiş (meziyetmiş) gibi gösterilmesidir. Öyle ki insanlar pasifliğe, tepkisizliğe, miskinliğe özendirilmiştir. Bunların başında egemenlere şirin görünmek isteyen din adamları gelmektedir. Kaldı ki din adamları tarih boyunca egemenler tarafından kullanıla gelmiştir ve halen de bu durum sürüp gitmektedir. Egemenler de din adamlarının halkı uyutması karşılığında onları görüp gözetmiştir. Din adamlarının kendilerine sadakatlerini ödüllendirmiştir. Din adamları da bu görevi başarı ile yerine getirdikleri için her dönemde devletin, egemenleri tarafından korunmuş ve el üstünde tutulmuştur.

Din adamlarının asıl görevi; din düşüncesini, insana, aslından, gerçeğinden, saptırarak yanlış öğretmektir. Şunu önemle belirtmek gereğini duyuyorum ki insanları Tanrı'dan uzaklaştıran din adamlarıdır. Böylece insan başına geleni Tanrı'dan sanarak bütün haksızlıklara, yoksunluklara, yoksulluklara sabırla katlanmayı bir sınav saymıştır... Şu hadis'e dikkatinizi çekerim: **“Ümmetimin fakirleri zenginlerinden yetmiş yıl önce cennete gider.”** (Ahmet Bin Hanbel. 18.11.2014 Hakikat Takvimi)

Oysa bütün bu haksızlıklara, yoksunluklara, yoksulluklara katlanmamayı bir insansal görev bilen toplumlar sefil ve perişan yaşamaktan kurtulmayı başarabilmişlerdir.

Tanrı kavramı ile din duygusu hiç de öyle anlatıldığı gibi değildir. Tanrı kavramı, dinsel bir terimdir. Erdem'in içeriğinde bulunan bütün olumlu kavramları kapsayan simgesel bir demettir.

Tek Tanrılı dinlerde Tanrı tanımı aşağı yukarı şöyle yapılır: **“Eşi ve benzeri olmayan; bütün eksikliklerden uzak, her şeyi yoktan var eden, insanı ve diğer canlı cansız her şeyi yaratan, koruyan, rızkını veren, gücüne ve büyüklüğüne denk olmayan, her şeye gücü yeten (kadir olan), yazgımızı (kaderimizi) belirleyen, sonra da dilediğini kafir, dilediğini Müslüman eden, sonra da kafir ettiklerini cehenneme sokan, yaptıklarına akıl sır ermeyen dokunulmaz (la yüssel) bir varlıktır.”**

Bir insan bu tanım üzerinde düşünmeye başlarsa akli kısa devre yapar. Akli kısa devre yapmış olanlar toplumda çoğunluğu temsil etmektedir...

Determinizmim kuralı gereğince her sonucun bir nedeni vardır. Yine Lavasion yasasına göre “Hiçbir şey yoktan var olamaz; var olan da, yok olamaz.” (Maddenin sakinimi yasası...) Bilimsel gerçeğe aykırı olan bu dünya görüşü; akla da, mantığa da aykırıdır.

Görüldüğü gibi ne kadar olumlu nitelikler varsa; imgesel (hayali) olan bir varlığa mal edilmektedir. Böylece hayallerinde yarattıkları varlığa dalkavukluk yapmaktadırlar.

Hele Kuran'da bulunan şu ayet insan Haklarının ve Temel Özgürlüklerinin Korunmasına ilişkin Sözleşme'nin “Düşünce, vicdan ve din özgürlüğü maddesindeki” “Herkes düşünme,

vicdan ve din özgürlüğüne sahiptir” (Mad. 9) ilkesine aykırı olduğu gibi Anayasamızın 10. maddesinde geçen “Herkes, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir.” Kuralına da aykırıdır.

İşte ayet: **“Kitap verilenlerden Allah’a, ahret gününe inanmayan, Allah’ın ve Peygamberinin, haram kıldığını haram saymayan, hak dini din edinmeyenlerle, boyunlarını büküp kendi elleriyle cizye verene kadar savaşın.” (K. Tevbe. 9/29)**

Ne demek “hak dini din edinmeyenlerle, boyunlarını büküp kendi elleriyle cizye verene kadar savaşmak?” (K. Tevbe. 9/29) Böyle bir düşünceyi insanlığa kabul ettirmeye çalışanın kafasına çökerler terörist diye... Böyle bir anlayış günümüzün ahlak, akıl ve hukukuna aykırıdır.

Dinin temeli akıldır. “Akı olmayanın dini de yoktur” denir.

Bütün dinlerin asıl amacı insanın kendi iradesini kullanarak kendini olgunlaştırıp mükemmelleştirmektir. Ama ne şeriatçiler, bu anlayışın tersine olarak, insanları yalnızca tapınmaya yöneltmiştir. “Yat, kalk! Kabul eden Hak!” denilmiştir. Hatta öyle ki “Her türlü günahı ölünceye kadar işle; ancak ölürken tövbe et, bir salavat getir doğru cennetliksin!” denmiştir.

Düşünmeden, yatıp kalkmak, oruç tutmak, hac’ca gitmek, kurban kesmek insanı olgunlaştıracağına Müslüman olmayanları karşı kin ve düşmanlığa motive etmektedir. İşte kanıtı yüzlerce cihat ve şiddet ayeti yanında K. 9/29 ayeti. Yeniden okuyalım: **“Kitap verilenlerden Allah’a, ahret gününe inanmayan, Allah’ın ve Peygamberinin haram kıldığını haram saymayan, hak dini din edinmeyenlerle, boyunlarını büküp kendi elleriyle cizye verene kadar savaşın.” (K. Tevbe. 9/29)**

Oysa dinin amacı: İnsanları, ahlak, edep, marifet, hikmet ve her bakımdan bilgili, hikmetli bir bilge olmaya yönelmektir. Amaç: İnsanın din aracılığıyla mükemmelleşmesidir, olgunlaşmasıdır...

Dinde amaç: Akı, insanlık yararına kullanmayı öğretmek ve dini, ırkı, inancı ne olursa olsun insanları sevdirmektir.

Bu durumda Tanrı’nın akla, bilime ve mantığa uygun bir

tanımı yapmak gerekmektedir. Böyle bir tanım ancak şu biçimde yapılabilir:

**“Tanrı, madde olarak yoktur, mânâ olarak vardır.
Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır.
Ruh olarak yoktur, düşünce olarak vardır.
Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır.
Kişi (zat) olarak yoktur, nitelik (sıfat) olarak vardır.”**

Bu tanım; akla, bilime, gerçeğe ve mantığa uygundur. Bu tanıma göre insanın kendisi dışında bir varlık araması büyük bir yanılgıdır.

Gökte bulunan bir Tanrı’dan haber ve bilgi geldiğine inanmak insanın kendi aklına vurduğu en büyük kettir (engel).

Tanrı (Allah) kavramı, bir çok kavramı içerir ve asıl anlamından da başka bir anlamda kullanılır (mecaz). Aksi durumda insan büyük bir yanılgıya düşerek toplumsal gerçeklere ters düşer.

Peygamberler; eski çağlarda toplumun din konusunda en bilgili ve bilge kişileri olup günümüzde bunlara aydın denir. Bunların toplum yararına olduğu sanılan bütün sözleri yüceltilerek Tanrı kelamı sayılmıştır. Bütün kutsal kitaplar; peygamberlerin, din adamı bilgin ve bilge kişilerin sözleridir. Bunlar, kendilerini topluma kabul ettirmek için Allah’ın sevgili kulu olduklarını ileri sürerler. Oysa Tanrı rabbil aleminidir. Bütün kullarını sever. Yeter ki insan, insanlığına yakışır erdemli bir yaşamı ilke olarak benimsesin ve yaşamına uygulasin.

Peygamberlerini seven Tanrı, doğru dürüst yaşayan, kişiliğine leke sürmeyen insanları niçin sevmesin. Kaldı ki Tanrı’nın peygamberlerini sevdiği de kuşku götürür. Eğer dedikleri gibi Tanrı Peygamberlerini sevmiş olsaydı onları birçok tehlikeden korurdu. Çocuklarını ve torunlarını ölümden kurtarırdı. Çünkü peygamberlerin çoğu öldürülmüştür; kimisin kafası kesilmiş, kimisi çarmıha gerilmiş, kimisi ağaçla birlikte diri diri kesilmiştir. En sevgili peygamberi olduğu ileri sürülen peygamberinin Hüseyin adlı torunu ile ailesi, çocukları Kerbela’da susuz bırakılarak öldürülmüş;

büyük torunu Hasan ise zehirlenmiştir. Bütün bunlar olurken Allah kılını bile kıdılatmamıştır. Tanrı, peygamberlerini bu kadar severmiş de torunları öldürürken neredeydi?

Allah peygamberlerini severmiş de; niçin İsa'yı çarmıhta ölmek üzere iken şöyle bağırırttırmıştır. **“Allah’ım, Allah’ım! Beni niçin bıraktın?” (İncil, Matta. 27/45, 46)**

İncil'deki bu ayetin kaynağı Tevrat'tır. Böylece Tevrat da geleceğe ilişkin bildirilenler yerine getirilmiş oluyor. Tevrat'ta İsa'nın haykırışı şöyle dile getiriliyor: **“Allah’ım Allah’ım beni niçin bıraktın? Kurtuluşumdan, inilimin sözlerinden niçin uzaktasın? Ey Allah’ım, gündüz çağırıyorum, fakat yanıt vermiyorsun, ve geceleyin bana rahat yok...” (Tevrat. Mezmurlar. 22/1-3)**

Bu sözler aslında Davut'un yakınmalarıdır; ancak yakınanlar yalnız Davut ve İsa değil. Bu yakınanlar arasında Eyüp Peygamber de var. Oysa bize Eyüp Peygamberi sabrın simgesi olarak gösterilmiştir. (Bak. Tevrat, Eyüp. 10 Bölüm...) Niçin bunlar kendilerine yardım edeceğini sandıkları Allah'tan umduklarını bulamamışlardır. Dinciler bu sorulan sormayı akıl bile edemezler, çünkü çarpılacaklarından korkarlar.

Dinciler Peygamberlerine bile yardım etmeyen bir Allah'tan yardım umarlar. Ellerini açarak istekte bulunurlar. Bütün bu yalvarıp yakarmalarına karşı Allah'ın kimseye bir bağ maydanoz gönderdiği görülmemiştir... Ancak sen çalışıp çabalarsan sıkıntılı durumdan kurtulabilirsin...

Televizyonda gördüm: On iki yaşlarında dini bütün bir Hristiyan kızın ayakları lavların arasında kalmıştı. Lavlar çimento gibi donduğundan kızcağız ayaklarını çekip çıkaramıyordu. Sular ise kendisini boylayacak şekilde yükseliyordu. Kız ise durmadan Allah'a yalvarıyordu. “Allah’ım, Allah’ım ölmek istemiyorum. Ne olur beni kurtar!”

Televizyon bu görüntüyü sergiliyordu helikopterden... Helikopter ip atıp kızcağızı kurtaramıyordu. Çünkü donmuş lavlar kızcağızı ayaklarından yakalamıştı. Hepimiz merakla sonucu bekliyorduk. Sonunda kızcağız bütün yalvarıp yakarmalarına karşın gözlerimizin önünde yalvara yalvara suya gömülüp gitti...

Eğer gökyüzünde her şeyi gören, her şeye gücü yeten bir varlık olsaydı kızcağızı ne yapar eder kurtarırdı. Çünkü Allah

böylesine acımasız ve gaddar olamazdı. Demek ki böyle bir Allah anlayışının bize bir yaran yok. Allah anlayışımızı akla, bilime ve mantığa uygun duruma getirmeliyiz ki bize yardımı olsun...

Yaratan (Dünya, Evren Madde) insana akıl gibi bir organ vermiştir. İnsan, aklını kullanarak kendisine yakışan bir yaşam sürdürmelidir. Aklını kullanarak bütün olası tehlikelere karşı önlem almalıdır. Yaşamını gerekçeli bir yaşama kodlayıp toplumsal ve yaşamsal sorunlara çözüm getirmelidir...

İnsan, gerçeklere saygılı olmalı; insana yararlı olanı yapmalı, zararlı olanı yapmamalıdır.

İnsan, bilimin verilerine, doğanın ve toplumun yasalarına uygun yaşamalıdır.

Olumlu kavramları yaşamına uygulayarak huzurunu sağlamalıdır. Tersine bir yaşam yolu seçilirse güvensizlik, huzursuzluk, mutsuzluk içinde yaşar gider, esen yel ve kıpırdayan yaprağın hıştısından bile korkar. Korku içinde olanlar ise sağlıklı düşünüp sağlıklı karar veremezler.

İncil'de **"Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan Tanrı'da yaşar."** (İncil. Yuh. 1. Mek. 4/16) denir. Demek isteniyor ki sevgi olumlu, nefret ise olumsuz bir kavramdır.

Sevgi, nefrete göre iyidir, iyi olan yücedir ve yüce olan da Tanrıdır.

Nefret ise şeytandır.

İnsan yaşamı boyunca nefret ve sevgi arasında bocalar durur. Eşyle dostuyla, arkadaşlarıyla ters düşebilir. Bu durumda yeğlenmesi gereken sevgiye sarılmaktır. Çünkü nefret doğurgandır. Nefret, nefret getirir. Nefret ise kötülüğün anasıdır. Nefretin babası ise akılsızlık ve öfkedir. Öfke insanı yeni sorunlara ve çıkmazlara sürükler.

Bu durumda yukarıdan beri söylediklerimi yinelemek zorundayım. Tanrı; aklın, bilimin, kültürün, sağduyunun verilerine göre insanlarda oluşan, doğruya, güzele, iyiye ve sevgiye dayanan anlayıştır.

İnsanın değer verdiği genel doğrularla, olumlu kavramlar, üstün değerler, yüce düşünceleri kapsayan duygu ve davranışlar Allah kavramı içinde dile getirilir. Çünkü saydığım bu kavramlar yücedir. Ne ki yücedir o Tanrı'dır. Tanrı kavramı

bu şekilde anlaşılmaz ise kutsal kitapların anlaşılmasına olanak yoktur.

Öncelikle şu bilinmelidir ki yukarıda, gökte, bilinmeyen bir yerde, Peygamber gönderen, kitap indiren bir nesnel bir varlık yoktur. Bütün bu söylemlerin mecaz anlamları vardır ve insanın ilk işi bu kavramlarla ne anlatılmak istendiğini öğrenmektir.

Bu söylediklerimin iyi anlaşılması için kutsal kitaplardaki şu ayetlere bakılmalıdır:

“Kendi içinde Allah’ın varlığına ilişkin deliller vardır, görmez misiniz?” (K. 61/20-21).

Bu demektir ki Allah’ı kendinizde arayın... İnsanlar sık sık “Allah’tan başka kimseden korkmam!” diyerek kabadayılık taslar... “Allah’tan başka kimseden korkmam!” diyenler içinde her türü ahlaksız, dolandırıcı, hortumcu, rüşvetçi soyguncu, ırz düşmanı, kadın ve uyuşturucu satıcıları vardır. Bu sözleri söyleyen cehaletini haykırmaktır.

Bunların “Allah’tan başka kimseden korkmam!” demeleri bana çok komik gelir. Çünkü bunlar yaşamları boyunca Allah’ı tepelemişlerdir.

“Allah’tan başka kimseden korkmam!” demek; “Çiğ yemedim ki karnım ağrıya...” (Halk deyimi...) demektir. Başka bir anlamda da “Yanlış yapmadım ki korkayım!” demektir. Ne var ki “Allah’tan başka kimseden korkmam!” diyenler genellikle her türlü pislige bulaşmış olanlardır. Bu her türlü pislige bulaşmış olanların tabutu musalla taşıma yatırıldığında imam sorar “Ey cemaat mevtayı nasıl bilirsiniz?” Hep birden “iyi biliriz!” denir. Çünkü Peygamberlerinin sözü vardır. “Ölülerinizi hayırla yad ediniz!” Oysa bunlar bizim ölülerimiz değildir. Bunlar kötülüğün (Şeytanın) oğludur. Şimdi her türlü pislige bulaşmış bu kişiler bizim ölümüz olabilir mi? Oysa “Allah’tan başka kimseden korkmam!” demek; “Çünkü ben doğru, dürüst, güzel ve erdemli yaşıyorum. Bu nedenle kimden korkayım demektir” ki, bu anlayışın dayanağını Tevrat’ta buluruz:

“Rap (Allah) doğruluğumuzdur.” (Tevrat. Tekvin. 15/61)

Yine aynı anlamda olmak üzere Tevrat’ta üç ayet daha vardır:

“Benim dayanağım, kayam Rap’tır.” (Tevrat 2. Samuel. 22/2-3 ve 22/32)

Burada “Rab’in” karşılığı: Doğruluk, dürüstlük, iyilik, güzellik ve erdemdir. Bu kavramlar yücedir. Yüce olan da Tanrı’dır... Erdemli yaşamı ilke edinen kişinin hiçbir şeyden korkmasına gerek yoktur...

Av. Eren Bilge

5. GERÇEĞE ULAŞMAK

Aşağıdaki sözleri; OSHO’nun, “BEN DİNİ DEĞİL DİNDARLIĞI ÖĞRETİYORUM” adlı kitabının 214. ve 217. sayfasından aktarıyorum.

Hacı Bektaş’ı Veli’nin şu dörtlüğüne ne kadar benzer:

**“Hararet nar’dadır, saç’da değildir.
Keramet baştır, taç’da değildir.
Her ne ararsan kendinde ara
Kudüs’te, Mekke’de, Hac’da değildir.”**

+

Aynı görüşü Mevlana’da aşağıdaki şu dizelerinde dile getirmektedir:

**“Ey Hacca gidenler nereye böyle?
Tez gelin çöllerden döne döne.
Aradığınız sevgili burada,
Duvar bitişik komşunuz.**

**Durun gördünüzse suretsiz suretini onun,
Hac da siziniz, Kâbe de, ev sahibi de...”**

Ne var ki Hacı Bektaş’ı Veli’nin, Mevlana’nın ve OSHO’nun söyledikleri yeterli değildir. Çünkü yeni yetişmekte olan biri iseniz; öğretmensiz, hiçbir şey öğrenemezsiniz...

Bu gerçek din ilminde şöyle dile getirilir: “Şeytan, öğretmeni olmayanın öğretmeni olur...

Yani “uyarıcısı olmayanın uyarıcısı şeytandır...”

Gerçeğe (Tanrı’ya) ulaşmak isteyen bir arayıcı muhakkak ve muhakkak gerçeği bilen birinden öğrenim görmelidir.

Aksi takdirde Aklın, vicdanın, Sağduyu'nun (Tanrı'nın) değil; beşerî duygularının, (Nefsinin=şeytanın) tutsağı olur.

Tek başına bilmek ve öğrenmek yetmez. Muhakkak öğrenciye öğreten ve yanlışlıklarını gösteren bir öğretmen gerektir. Mevlana Mesnevisi'nde öğretmensiz öğrenmek isteyen "… kıcına batan diken kendi kendine çıkarmaya çalışan eşeğe benzeterek; eşek, kuyruğu ile kıcına batan diken çıkartmak istedikçe diken kıcına daha çok batar..."

Aşağıya aldığım OSHO'nun yazdıklarını bu bilgiler ışığında okumakta yarar vardır.

+

"Neden rahipler; insanları, aydınlanmanın çok zor, neredeyse olanaksız bir görev olduğuna ikna etmeyi başardılar?

Bunun nedeni sizin zihniniz. Zihniniz her zaman zor olanla, imkansız olanla ilgilenir; çünkü bu onun için bir meydan okumadır ve ego daha büyük, daha büyük hale gelmek için meydan okumalara gerek duyar.

Rahipler sizi; aydınlanmanın çok zor, neredeyse imkansız olduğuna ikna etmeyi başardılar. Milyonlarca insanın arasında sadece bir kez bir insan aydınlanır.

Sizi aydınlanmadan alıkoymak için çok akıllıca bir yol kullandılar: egonuza meydan okudular ve her türlü ayınle, perhizle, kendine işkenceyle ilgilenmeye başladınız. Yaşantınızı mümkün olduğunca büyük bir ıstırap haline getirdiniz.

Fakat yaşamlarını bir işkence haline getirenler, mazoşistler aydınlanamazlar. Gittikçe daha çok kararlılar. Ve karanlıkta yaşayan bu insanlar köleler gibi çok kolay sürünmeye başlarlar, çünkü tüm zekalarını, tüm bilinçlerini bu tuhaf çabalamalarında yitirmişlerdir.

Kışın sabahın erken saatlerinde güneşin akında dinlenen bir köpek gördünüz mü? Kuyruğunu görür ve hemen ne olduğuyla ilgilenmeye başlar. Kuyruğunu yakalamak için fırlar, fakat çılgına döner, çünkü bu şey pek tuhaftır. O zıplayınca kuyruk da zıplar ve kuyrukla köpek arasındaki mesafe aynı kalır. Köpek dönüp durur.

Ben seyrettim, kuyruk zıpladıkça köpek daha da kararlı hale geliyor, tüm iradesini kullanıyor ve onu yakalamak için

o yolu, bu yolu deneyip duruyor. Fakat zavallı köpek onu yakalamanın mümkün olmadığını bilmiyor. O zaten onun bir parçası, onun için o zıpladıkça öteki de zıplıyor.

Aydınlanma zor değil, olanaksız değil. Ona ulaşmak için bir şey yapmanıza gerek yok; **o sadece sizin yaradılıştan gelen doğanız, sizin öznelliğiniz.** Tüm yapmanız gereken bir an için tümüyle gevşemeniz, tüm çabaları unutmanız, öyle ki zihninizi çecek hiçbir şey olmasın. Bu bilinç hali birden farkına varır ki 'Ben oyum!'

Aydınlanma dünyadaki en kolay şeydir. Fakat rahipler tüm dünyanın aydınlanmasını istemediler. Yoksa insanlar; Hristiyan, Katolik, Hindu olmazlardı. Aydınlanmamaları gerekiyordu, kendi doğalarına karşı kör olmaları gerekiyordu. Ve rahipler çok akıllıca bir yol buldular: hiçbir şey yapmalarına gerek yoktu, sadece size bunun çok zor olduğu, olanaksız bir iş olduğu fikrini vermeliydiler, o zaman egonuz hemen ilgilenecekti. Ego asla açık olanla ilgilenmez, o asla sizin olduğunuz şeyle ilgilenmez. O sadece uzak hedeflerle ilgilenir. Hedef ne kadar uzaksa ilgi o kadar büyüktür.

Fakat aydınlanma hedef değildir, sizden bir santim bile uzak değildir o. O sizsiniz! Arayan aranandır, gözleyen gözlenendir, bilen bilinendir.

+

Bir kez doğanızın aydınlanma olduğunu anladığınızda... Gerçekte din anlamına gelen Sanskritçe sözcük dharma'dır. Doğa, sizin doğanız anlamına gelir. Kilise veya ilahiyat anlamına gelmez; sadece doğanız anlamına gelir. Örneğin, ateşin dharma'sı nedir? Sıcak olmak. Suyun dharma'sı nedir? Aşağıya akmak. İnsanın dharma'sı nedir? Aydınlanmak, tanrısallığını tanımak.

Ben ancak doğanıza ulaşmanın kolaylığını, çabasızlığını anlayabilirseniz size zeki derim. Eğer bunu anlayamıyorsanız zeki değilsinizdir. Sadece çabalayan bir egoistsinizdir. Tıpkı diğer egoistlerin en zengin insan olmaya çalıştıkları, bazı egoistlerin de en güçlü, bazılarının da en aydınlanmış olmaya çalıştıkları gibi.

Fakat ego için aydınlanma mümkün değildir. Zenginlik mümkündür, güç mümkündür, prestij mümkündür; bunlar zor, çok zor şeylerdir.

Tümüyle kendinizi bırakmanız, son derece huzurlu, gerilimsiz, sessiz bir varoluş halinde olmanız gerekir.. ve birden patlama gelir.

İster bunu kavrayın ister kavramayın hepiniz aydınlanmış doğdunuz. Toplum bunu anlamamanızı istemiyor, politikacılar bunu anlamamanızı istemiyor, çünkü bu çıkar çevrelerine karşı. Aydınlanmadığınız için onlar kanınızı emiyorlar, tüm insanlığı aptalca etiketlere indiriyorlar. Hristiyan, Hindu, Müslüman, sanki siz şeymişsiniz, bir malmışsınız gibi. Onlar kim olduğunuzu alnınıza etiketlediler.”

6. ALLAH KAVRAMI...

Allah sözcüğü, kapsamı en geniş olan bir kavramdır. Aklını imana kurban etmemiş olan bir insan; Allah adı geçince, bu sözle ne demek istediğini anlamaya çalışır.

Sözü uzatmadan ilk örneği Kuran’dan verelim. Örneğimiz için şu iki ayeti gündeme getirelim:

“Sana savaş ganimetlerini soruyorlar. De ki: Ganimetler Allah ve Peygamber’e aittir. O halde siz **(gerçek) müminler iseniz Allah’tan korkun, aranızı düzeltin, Allah ve Resulüne itaat edin.**” (K. 8/1)

Diyanet Vakfı yorumluyor: (Ganimetlerin Allah’a ait olması demek, savaşta alınan mal ve mülkün İslam devletine ait olması demektir.)

“Eğer Allah’a ve hak ile batılın ayrıldığı gün, iki ordunun birbiri ile karşılaştığı gün (Bedir savaşında) kulumuza indirdiğimize inanmışsanız, bilin ki, ganimet olarak aldığınız herhangi bir şeyin beşte biri Allah’a, Resulüne, onun akrabalarına, yetimlere, yoksullara ve yolcuya aittir. Allah her şeye hakkıyla kadirdir.” (K. 8/41)

Bu ayeti de Kuran yorumluyor: (Ganimet olarak aldığınız herhangi bir şeyin beşte biri Allah’a, Resulüne, onun akrabalarına, yetimlere, yoksullara ve yolcuya aittir.)

Gerçekten de yerin ve öğün maliki Allah malı mülkü, ganimeti neylesin... Demek ki burada Allah kavramı amaçlanan: Allah’ın resulü, Devlet, İslam Peygamberinin yakınları, yetimler, yoksullar, ve yolda kalmış olanlardır...

Ayetler ve ayetlerin kendi yorumları gayet açıktır. Ama

bütün bu açık belirtilere karşın isteyen kendi kafasında yarattığı Allah'a ganimetlerden pay ayırabilir. Bu da bizi değil kendisini ilgilendirir.

Av. Eren Bilge, 28.9.2008

7. TANRI KELİMESİNİ KULLANMAK GÜNAH MI?..

Aşağıdaki yazıyı, 5.10.2008 tarihli Vatan Gazetesindeki Süleyman Ateş'in yazısından alıyorum:

“Şair olduğunu, zaman zaman şiirlerinde ‘Tanrı’ kelimesini kullandığı için kimileri tarafından eleştirildiğini, ‘Tanrı’ kelimesini kullanmanın günah olduğunu söylediklerini belirten M. rumuzlu okurum, “gerçekten Allah için Tanrı ismini kullanmak günah mıdır?” diye soruyor.

CEVAP: ‘Allah’ anlamında kullanılan Türkçe ‘Tanrı’ sözcüğü, Arapçadaki ‘İlâh’ kelimesinin karşılığıdır. İlâh sözcüğü Allah için de, putlar için de kullanılır. Yani İlâh deyince evrenin sahibi Allah da kastedilmiş olabilir, herhangi bir put da kullananın niyeti ne ise ona göre değer kazanır.

Tanrı da öyle, kullananın niyetine bağlıdır. Her millet, evrenin yaratıcısını ifade için bir kelime kullanmıştır. İranlılar Allah için ‘Hodâ’, İngilizler ‘God’, Almanlar ‘Got’ derler. Türkler de Tanrı adını kullanmışlardır.

Bizimkilerin bu saplantısına bir türlü aklım ermiyor. Neden Türkçeye bu kadar soğukturlar? 1905 civarında vefat etmiş bulunan büyük Mürşid Harputlu Hacı Ömer Baba, Dîvânının başında şöyle diyor:

“Et tevbe cürme iptidâ
Sana gele bûy-i Hudâ
Olma huzurundan cûda
Gelmez mi gör feyz-i Hudâ”

Anlamı: Önce suçtan tevbe et ki sana Hudâ (Tanrı) kokusu gelsin. Sakın O’nun huzurundan ayrılma da bak bakalım Hudâ’nın feyzi gelmez mi sana?

Şimdi bu büyük insan, Farsça olan Hudâ kelimesini rahatlıkla kullanıyor. Ve bu dizeleri herkes gönül huzuru ile hatta göz yaşlarıyla okuyor. Peki Farsça Hudâ sözcüğünü

kullanmaktan ötürü kimse rahatsızlık duymaz da neden Türkçe 'Tanrı' kelimesinin günah olduğunu söylerler?

Kim demiş günah diye? Bir şeyin günah olması için dinde haram olması gerekir. Kuran'da veya Hadiste Tanrı kelimesini kullanmak haramdır, günahdır diye bir şey yok. Siz o tür sözlerle hiç değer vermeyin. Bir zamanlar ezan da Türkçeye çevrilmiş ve "Şüphesiz bilirim bildiririm Tanrıdan başka yoktur tapacak" cümlesi "Eşhedu en lâilâhe illallah" cümlesinin çevirisi olarak yıllarca okunmuştur. Bu çeviriyi yapanlar da o zamanın Diyanet İşleri Başkanlığı bünyesindeki âlimlerdir. Bunlar hep günah mı işlemişlerdi? Delilsiz olarak din hakkında konuşmak Allah'a iftira olur. İftira ise işte asıl günah odur!

Süleyman Ateş, Vatan Gazetesi, 5.10.2008

8. KUTSAL KİTAPLARDA TANRI

Tanrı: Madde olarak yoktur, mâna olarak vardır.

Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır.

Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır. vardır.

Ruh olarak yoktur, düşünce olarak vardır.

Zat olarak yoktur, sıfat olarak vardır.

Özetle: Tanrı, simgesel bir anlatımdır. Birçok anlamları kapsar...

TEVRAT'TA şöyle yazar:

"Meskenimi aranızda koyacağım ve aranızda yürüyeceğim. Levililer, 26/11"

+

"RAB doğruluğumuzdur!..":

İbranice "Yahve sidkenu". (Tevrat. Yeremya. 23: 6 ve 33/16)

İNCİL'DE şöyle yazar:

"Çünkü biz diri Tanrı'nın tapınağıyız." (2. Kor. 6/16)

"Ey Baba, sen bendesin ben de sendeyim!.." (Yuh. 17/21)

"Filupus, 'Ya Rap., Baba'yı bize göster" dedi. 'Bu bize yeter!' İsa, "Ey Filippus, bunca zaman sizinle birlikte

bulundum da beni tanımadın mı?’ diye yanıtladı. ‘Beni görmüş olan Baba’yı görmüştür. Sen nasıl, bize Baba’yı göster, diyorsun?.. Ben Baba’dayım, Baba da bendedir. Size söylediğim sözleri kendiliğimden söylemiyorum. Bende kalıcı olan Baba kendi işlerini yapmaktadır.” (İn. Yuh. 14/8)

“İsa, kendisini kabul edenlere Tanrı’nın çocukları olma yetkisi verdi.” (Yuh. 1/12)

“İşte Allah’ın çadırı insanlarla beraberdir ve kendisi onlarla beraber oturacaktır.” (Vahiy, 21/3)

“Tanrı, ölülerin değil; ancak dirilerin, yaşayanların, Tanrı’sıdır.” (Mat. 22/23)

“Tanrı tapınağı olduğunuzu ve Tanrı ruhunun sizlerde konut kurduğunuzu bilmiyor musun?” (1. Kor. 19/20)

“Allah sevgidir.” (1. Yuhanna 14/6)

KURAN’DA şöyle yazar:

“Ben çok yakınım.” (K. 2/183)

“Bilsinler ki ben onlara yakınım.” (K. 2/186)

“Korkmayın, ben sizinle birlikteyim; görür ve işitirim.” (K. 5/4, 12, 20/46)

“Her nerede olursanız olun; O, sizinle beraberdir.” (K. 8/17)

“Ey inananlar! Allah ve Peygamber, sizi, hayat verecek olan şeye çağırdığı zaman icabet edin. Allah’ın kişi ile kalbi arasına girdiğini ve sonunda O’nun katında toplanacağınızı bilin.” (K. 8/24)

“İnsanlara, Allah tarafından Hak (Gerçek) indirilmiştir.” (K. 10/18)

“Rabbin insanları kuşatmıştır.” (K. 17/60)

“Çünkü biz ona şah damarından daha yakınız.” (K. 50/16)

“Kendi içinizde Allah’ın varlığına nice deliller vardır, görmez misiniz. (K. 51/21)

“Ey Muhammed! De ki; ‘Öyleyse Allah’a koşusun; doğrusu ben sizi O’nun azabı ile açıkça uyarırım.’” (K. 51/50)

“Biz ise ona, o zaman sizden çok yakınız; fakat siz göremezsiniz.” (K. 56/85)

“Attığınız okları siz atmadınız, Allah attı. Onları siz öldürmediniz; fakat Allah öldürdü.” (K. 57/4)

“İnsan nerede, kaç kişi olursa olsun, Allah onlarla beraberdir.” (K. 58/7)

“Allah’ı unutan kendini de unutmuştur.” (K. 59/19)

Bütün bu gerçeklere karşın insan, Allah’ı kendi dışında arar.

Peygamberler de, kitaplar da boşuna çabalar.

İnsan atalarından kendisine intikal eden tanrı anlayışından zerrece vazgeçmez...

Kuran’ı göstersen de dinlemez...

Av. Eren Bilge,

9. MADDE ve RUH

Eylül ayı başında yayınlanmaya başlayan VATAN gazetesinde Prof. Dr. Süleyman Ateş”Dini sorular ve cevaplar” başlığı altında yurttaşlarımızın sorularına yanıt vermektedir.

Eskiden Diyanet İşleri Başkanlığı da yapmış olan S. Ateş Hocamız 9,10,11 Eylül 2002 tarihli Vatan gazetesinde art arda Ruh ile ilgili yazılar yazdı.

Birinci yazıda “Berzâh âleminde ruh nerede bulunacak?”,

İkinci yazıda “Ruh kabirde tekrar bedene döner mi?”,

Üçüncü yazıda: “Kabir azabı bedensel midir ruhsal mıdır?”

Bu üç yazıdan, açıklamam gereken bölümlerde alıntılar yapacağım. İsteyen, adını verdiğim gazeteleri alarak yalan ya da saptırdığım yönler bulurlarsa bana bildirebilirler.

Birinci yazı: “Ölüm halinde ise ruh, tamamen beden etkisinden kurtularak; gezer, dolaşır, içinde yaşadığı bedenin de çevresinde bulunur, hatta ilk zamanda henüz yeni bedenden kurtulduğu için kendisini hâlâ beden içinde sanır. **Yoksa ruhun bir daha bedene dönmesi, ona yeniden hayat vermesi mümkün değildir. Bu Allah’ın yaratılış yasasına ve ayetlerin açık ifadesine aykırıdır.”**

İkinci yazı: “Genellikle akait (inanç) kitaplarında ruhun, kabirde bedene döneceği yazılmaktadır. Bu inanç, sağlam

olmayan bir-iki kişinin rivayetine dayandırılmaktadır. **Ruhun, kabirde bedene döneceğini anlatan hadisler, metin bakımından Kuran'a aykırıdır.**

Ölümden sonra bir berzah (geçit, ara zaman) vardır” ayeti, (ayetin yeri bildirilmemiştir) ölümlle bedenden ayrılan ruhun, kıyamete dek bedene bir daha dönmeyeceğini vurgulamaktadır.

Burada bir anımı anlatmak istiyorum: 1979 yılında Ankara İlâhiyat Fakültesi’nden dört hoca, Özbekistan’a gitmişik. Hoca Âlemdar Camii’ne geldik. Burada Yusuf Can Kari adlı, 60-65 yaşlarında bir zat ağlamaklı, titrek ve heyecanlı bir sesle dedi ki:

‘Buyurun, namazdan önce (herhalde sabah namazından) rüyâda gördüm. Hoca Alembardâr sizi karşılamak için kabrinden ayağa kalktı, size kıyam etti.’ Bu olay, ruhun bedeninin bulunduğu kabre geldiğini gösterir.”

Üçüncü yazı: “Özü şu topraktan çıkan beden, zamanla değişikliğe uğrar, gelişir, büyür, ihtiyarlar ve içindeki ruhu kaybedince de yine toprağa düşüp bozulur, çözülür, dağılır, aslı olan toprağa karışır. Ama deneylerden geçip olgunlaşmak, ruhsal bilgiler ve haller kazanmak için beden içine konup bir süre beden de konuk gibi kalan ruh, ölmez, yaşar. İşte insan olduğu zaman kabir sevabı ve azabı ölen bedenine değil, ölmeyen ruhunadır. Yoksa öldükten sonra kabre konulmayan izi tozu kaybolan insanlar da vardır. Öyle ise hadisteki kabir kelimesiyle kastedilen, insanın ölümünden sonraki durumudur.”

+

Av. Eren Bilge Yorumu:

Hocamız kendi inancına göre ruh hakkındaki görüşünü açıklamış. Hocamızın kendi görüşlerini açıklama hakkı olduğu gibi bizim de kendi görüşlerimizi açıklama hakkımız vardır. Önce Hocamızın düştüğü çelişkiyi vurgulayalım ve ondan sonra ruh hakkındaki düşüncelerimizi açıklayalım.

Hocamız; ayete dayanarak: “...ölümle bedenden ayrılan ruhun, kıyamete dek bedene bir daha dönmeyeceğini vurgulamaktadır.” dediği halde; Özbekistan’daki türbedar Yusuf Can Kari adlı, 60-65 yaşlarında bir zat ağlamaklı, titrek ve heyecanlı bir sesle dedi ki:”Buyurun, namazdan önce

(her halde sabah namazından önce) rüyada gördüm. ‘Hoca Alembardâr sizi karşılamak için kabrinden ayağa kalktı, size kıyam etti.’ dediğini söyleyerek “Bu olay, ruhun bedeninin bulunduğu kabre geldiğini gösterir.” demekle Kuran’a ters düştüğünün ayırımına varmıyor...

Kimse de Hoca, bu nasıl olur, nasıl olur da Kuran’a aykırı beyanda bulunursun? diye sormuyor, soramıyor...

Türbedar, gördüğü rüyayı gerçek sanıyor, rüyada bir keramet ve hikmet arıyor. Halk; ruhun yeniden bedene döneceğine inandığına göre, halkın inancına saygı göstermek gerekçesiyle halkın ağzınca konuşuyor. Türbedara “Hayır! Kuran bu anlayışı kabul etmemektedir.” diyemiyorlar ve bu olay ruhun bedeninin bulunduğu kabre geldiğini gösterir, diyerek işin içinden sıyrılıp çıkıyorlar.

Öncelikle şunu bilmeliyiz bütün düşünürler madde mi - ruh mu sorusuna yanıt aramışlardır. İlk insanlar maddelere, bitkilere, hayvanlara, insanlara ruh izafe etmişlerdir. Sanmışlardır ki görünenlerin dışında bir de görünmeyeni var; buna da, ruh denir diyerek önceliği ruha vermişler ve maddeyi yaratan ruhtur demişlerdir. Giderek bu ruh dediklerine Tanrı (Allah) adını vermişlerdir.

Anlayacağınız bunlara göre: Maddeyi ruh, yani, Tanrı (Allah) yaratır. Peki, o ruhu = Tanrı’yı (Allah’ı) kim yaratmıştır. Değil mi ki yaratıcı arıyorsun? Yaratıcıyı kim yaratmış öyleyse.

Böyle bir soru sorulunca elektrik akımına kapılmış gibi sarsılıyorlar. “Orasını karıştırma, onun yaratılışı zatındandır” diye okus fokus yapıyorlar. Güzel, biz orasını karıştırmayalım ama; orası, bizim her işimize karışıyor.

İkinci görüşte olanlar ki bunlar da maddeyi yaratan ruh değil, ruhu yaratan maddedir demişlerdir ki bunlara da maddeciler adı verilir ki ben de anadan doğma bu görüşteyim.

Maddecilere göre ruh, maddenin işlevidir (fonksiyonudur). Maddenin olmadığı yerde ruh olamaz.

Şimdi burada ruhçulara sorduğumuz soruyu sorabiliriz: Peki, maddeyi kim yarattı. Bu soruya bilim yanıt vererek tartışmayı nokt alıyor. **“Hiçbir madde yoktan var olamaz, var olan da yok olamaz.” (Maddenin sakınımı yasası-**

Lavezion).

Eğer ruh maddeden önce olup da sonradan bedene girmiş olsaydı örnek verirsek bir bebeğin doğar doğmaz konuşması gerekirdi. Altına edeceği zaman haber vermesi gerekirdi. Tıkır tıkır yürümesi gerekirdi... Ama ne görüyoruz, bütün canlılarda doğumdan sonra bir konuşamama var. Beden geliştikçe ruh (düşünce, hareket...) de gelişiyor. Eğer ruh bedene dışarıdan gelip girmiş olsaydı, bebeğin de İsa mitinde olduğu gibi doğar doğmaz konuşması gerekirdi.

Kaldı ki ruhun Türkçe karşılığı can, düşünce, nefestir. İnsan son nefesini verirken, çevresindekiler, "Son nefesini verdi, canı çıktı, ruhu uçtu!" derler.

Ne diyelim, insanoğlu gelmişken gitmeye yanaşmıyor; ruh hayali ile de olsa yaşamak kendisine tatlı geliyor. Bizlerin gerçeği söylemesi de hayal aleminde yaşayanlara batıyor.

Hocamızın şu sözleri üzerinde durmamız gerekiyor:

"Ölüm halinde ise ruh, tamamen bedenin etkisinden kurtularak; gezer, dolaşır..". Hocamıza göre insan ölünce ruh bedenden çıkarak gezip dolaşmaya başlıyor. Oysa bir ruhun gezip dolaşabilmesi için bedene ihtiyacı vardır...

Biran için Hocamıza hak verelim. İnsan ölünce ruh bedeni bırakıp çıkıyor, diyelim. Ölen adamın ruhu bedenden sıyrılıp çıktı, istediği gibi gezip dolaşıyor. Ruh, bir gün merak ederek kızının evine gitti. Pencereden baktı ki kızı yatağında kocası ile sevişiyor. Bir de bakıyor ki; yataktaki kızı değil yabancı bir kadın... Ruh, neye uğradığını şaşırıyor, vay namussuz damat vay diyor ama bir şey yapamıyor.

Öyle ki o sırada kızı içeriye giriyor kocasını kendi yatağında bir başka kadınla aşna-fişna yaparken görüyor. Tıpkı Ömer kızı Hafsa'nın kocasını kendi gününde, kendi yatağında cariyeye Maria ile aşna-fişna yaparken basması gibi...

Kocasını basan kadın kocasına haklı olarak: "Nasıl yapabilirsin böyle bir şeyi alçak herif?" diyor. Bunun üzerine kocası suç bastırmak istiyor: "Sen ne karışıyorsun, erkek değil miyim. İstedğim gibi gönlümü eğlerim! İşine gelmiyorsa çekip gidebilirsin edepsiz kadın" diyerek basıyor sopayı ve tutup kapı dışarı koyuyor karısını...

Kadının babasının ruhu bütün bunları izliyor; ama elinden

bir şey gelmiyor. Ruh olduğu için karışamıyor. Çünkü ruhun böyle bir şeyi yapmaya gücü yok. Bu babanın ruhuna ne kadar ağır gelir bir düşünün bakalım. Hem ruh olacaksın, hem bakacaksın, hem de elinden bir şey gelmeyecek. Gerçekten böyle bir ruh olarak yaşamaktansa ruhen de olsa yaşamamak bana daha iyi gelir. Doğrusu da budur...

Doğa bütün bunları hesaplamıştır. Bu nedenle insan ölünce ruh diye bir şey kalmaz. Toprağa gömerler kendisini. Beden de toprağa karışır, çürür, toprak olur...

Ruh ise ortalıkta aylak aylak dolaşıyorsa, hiçbir iş yapamıyorsa, ne işe yarar. Olmasın daha iyi, ki doğa bu iyiliği de yapmıştır insanlara...

Hem hayvanların ruhu nereye gidiyor. İnsanın hastalıklarına çare bulmak üzere, domuz, fare, köpek üzerinde deneme yapacaksınız; hem de hayvanların ruhu yok diyeceksiniz. Bu gün kalp hastalarına domuz kalbi takılarak insanlar yaşıtılıyor.

Peki insanların ruhu öbür dünyaya gidiyor da bu hayvanların ruhu nereye gidiyor.. Bu nedenle diyorum ki hayvanların, akılsızların, temyiz kudreti olmayanların dinsel sorumluluğu yoktur. Din, Tanrı yalnız insanlar içindir ve bu da Tek Tanrılı dinlerin dayattığı gibi değildir. Söylediklerimi anlayan varsa beri gelsin,

Gelelim Hocamızın 2. yanıtına. Hocamız, ayete dayanarak şöyle diyor: "... ölümle bedenden ayrılan ruhun, kıyamete dek bedene bir daha dönmeyeceğini vurgulamaktadır."

Peki, bu ruh kıyamete kadar ne yapıyor, aylak aylak dolaşıp duruyor mu? Yoksa bilim kurgu filmlerindeki ve bazı bilim adamları gibi sonradan canlandırılmak üzere donduruluyor mu. Hani bilim adamları umutsuz hastaları, tedavisi yapılmadığı için, ilacı bulununcaya kadar dondururlar ya...

Bizimkilerin buna da yanıtı hazır: "Efendim akılla iman bir arada olmaz?" Doğru, akılla iman bir arada olamaz. Bir ermişin dediği gibi "Akıl var iman yok; iman var, akıl yok..." Bu nedenledir ki aklın önemini yadsır bizimkiler. Bunların en ileri gelenleri de Mevlana'dır...Peki akıl işe yaramayacaksa niçin bu akıllı bize vermiş Doğa (Tanrı) bize?

Artık gerçekçi olmanın zamanı gelmiş ve geçmektedir.

Şu güzelim dünyaya gelmişken yaşamı değerlendirelim. Sağlığımızı koruyarak yaşamaya bakalım. Sevelim, sevillelim... Herhangi bir kimseyi inciterek huzurumuzu yitirmeyelim. Olumsuz iş yaparak korkuyu tatmayalım.

Bizimkiler ölüm kavramından ne murat edildiğini bile bilmiyorlar. Cehalet bu kadar olur.

Dinlerin anlatmak istediği ölüm: İnsanın kötülüğe başışıklık kazanarak duyarsız ve sorumsuz olmasını, yani yaşarken ölmesini ifade eder...

Tanrı ve Din (İnsansal değerleri kabul etmek) sorumluluk duygusu sahibi olan diriler içindir...

Bu ne aç gözlülük, bu dünyada yaşadığı yetmiyormuş gibi bir de öldükten sonra yaşamak istiyorlar.

Sen yaşarken ölmemeye bak.

Ye yedir, bir gönül ele getir....

Av. Eren Bilge, 17.9.2002

10. TANRI'NIN YERİ HAKKINDA AYETLER

Din dünyasında hep merak edilmiştir. Allah'ın nerededir? Şu ayetler de Tanrı'nın içimizde olduğunu gösterir:

“Ve kullarım sana beni sorarlarsa... ben çok yakınım; bana çağırdığında, çağrısına cevap veririm. Öyleyse benim çağırma uysunlar ve bana inansınlar. Belki doğru yola yönelirler.” (K. 2/186)

“Ve bilin ki, Allah, kişi ile kalbi arasına girer.” (K. 8/24)

“Ve hani sana, ‘Rabbin gerçekten bütün insanları kuşatmıştır’ demiştik.” (K. 17/60)

“O dedi: Korkmayın. Evet ben sizinle birlikteyim. Duyarım ve görürüm.” (K. 20/46)

“... Biz, ona şah damarından yakınız!...” (K. 50/16)

“Kesin olarak inananlara, yeryüzünde nice göstergeler vardır, kendi içinizde de. Artık görmüyor musunuz?” (K. 51/21)

“O anda, biz size ondan (ölümden) daha yakınız; ama göremezsiniz,” (K. 56/85)

Bu konuda bir de hadis vardır: “Hiçbir yere sığmadım; mümin kulumun kalbine sığımdı.”

Bu anlattıklarımı anlayabilmek için insana “yakîyn”

gelmelidir. Ne var ki ilahiyatçılarımızın hemen hemen hepsi “yakîyn”i kesin bilgi ya da ölüm diye Türkçeleştirirler.

“Ve sana ‘yakîyn’ (ölüm-kesin bilgi) gelinceye kadar Rabbine ibadet et.” (K. 15/99) derler.

Oysa ayetin doğrusu: “Ve sana “yakîyn” gelinceye kadar Rabbine ibadet et.” tir. (K. 15/99)

Yakîyn; Kesin Bilgi, yukarıdaki ayetler gereğince, Allah’ın kendi içinde olduğunu idrak seviyesidir. Yoksa savm salât, haç zekât, kelime-i şahadet değildir.

“Yakîyn” terimi, bizleri doğruluğa, dürüstlüğe ve iyiliğe yakınlaştıran ve Ruh-ül kubûh’ün etkisiyle kötü bir iş yapmaya çalıştığımızda engellemeye çalışan bir duygudur ki buna Ruh-ül Kudüs denir.

Ruh-ul Kudüs, insanı, iyi olanı yapmaya yönelten duygudur ki buna din ilminde; vahiy (Cebrail, İçe doğuş, Kutsal ruh...) denir.

İçinden gelen bu sese (vahiy) uyan kişinin Allah’a karşı gelmesine (kötü bir davranışta bulunmasına) olanak yoktur.

Evet, Tanrı, her zaman içimizde olup yaşadığımız sürece bizimledir. Bizim için Tanrı bizimle ve yaşadığımız sürece vardır. Tanrı’ya karşı hesabımızı yaşarken veririz. Öldükten sonra bizden hesap soracak bir merci yoktur.

“Oku kitabını! Bu gün hesap sorucu olarak sana nefsin yeter denilecektir.” (K. 17/14)

Bu ayetten anlaşılıyor ki bizden hesap soracak olan kendi nefsimizdir...

Arifler hesabını bu dünyada, yaşarken verir...

Arifler için Cennet de Cehennem de bu dünyada söz konusudur.

“Ölüler” için Allah da, Din de söz konusu değildir. Bu ölüler, yaşadığı halde ölü sayılan kişilerdir. Bunların basiretleri bağlı olduğu için gözleri görmez, kulakları duymaz, dilleri söylemez.

Bilinmelidir ki **“Allah: Ölülerin Allah’ı değil; ancak, dirilerin Allah’ıdır.” (İncil. Matta. 22/33. Markos. 12/27. Luka. 20/38).**

Av. Eren Bilge, 26.9.2002

11. ALLAH

İnsanların yaratmış olduğu sanal Tanrı'nın ardına düşmeyelim. Yaratan'ın yaratılışımızda bize verdiği; akıl, önsezi sağduyu, vicdan, hoşgörü ve insan sevgisi gibi genel değerlerin ardına düşelim. Bu kavramları yüceltip kutsallaştıralım. Çünkü Tanrı; doğru, güzel, iyi, olumlu olan genel doğrular ve yüce duyguları kapsayan bir kavramdır; gerisi HAYAL, yani ZAN'dır.

Bu konuya İslam Peygamberi de değinmiştir ve Kuran'da şöyle demiştir: Okuyalım:

“Eğer Yeryüzündekilerin ekserisine uyarsan, seni Allah yolundan saptırırlar. Onlar ancak zannın ardından yalan söylerler!” (6/116)

“Mâmafih ekserisi sırf bir zan ardından giderler. Halbuki zan, hak namına hiçbir şey iade etmez! Şüphesiz ki Allah onların ne yaptıklarını biliyor.” (10/36)

“Bu hususta onların hiç bilgileri yoktur, sırf zanna tabi oluyorlar. Halbuki zan, gerçeğe ait hiçbir şey ifade etmez.” (K. 53/28. Ayrıca 2/78. 6/148. 10/66'ya da bakabilirsiniz...)

Demek ki insanların 300 milyon Allah'a ve bir o kadar da Din'e inanmış olmaları hep “Zan”larındandır...

“İnsanların yaratmış olduğu sanal Tanrı'nın ardına düşmeyelim. Akıl, sağduyu, vicdan, hoşgörü ve insan sevgisi gibi genel değerleri yüceltelim. Çünkü Tanrı; doğru, güzel, iyi, olumlu olan genel değerler, ortak doğrular, olumlu duygular gibi bütün yüce değerleri kapsayan bir kavramdır. Gerisi HAYAL ALEMİ'DİR...

+

Allah (Tanrı); yok değil vardır. Ancak; madde olarak yoktur, mana olarak vardır. Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır. Ruh olarak yoktur, düşünce olarak vardır.

Yine Peygamber gönderen, kitap indiren bir Tanrı yoktur. Kitaplarda sözü edilen; Cennet, Cehennem, huriler-gilmanlar, Kevser şarabı akan ırmaklar ve Allah halkın anladığı gibi gerçek anlamda anlaşılmamalıdır. Bunların başka anlamları vardır. Bakın bu konuda Şey Bedrettin Simavi ne demektedir:

“Hiç şüphe etme ki, semavi kitaplarda yazılı veya haberlerle ayılı köşkler, ırmaklar, cennet, huri, azap, cehennem ve emsali şeylerin herkesçe bilinen anlamlarından başka anlamları vardır ve onları ancak hakka ermiş olanlar anlar.” (Şeyh Simaveni. Bezmi Nusret Kaygısız. İzmir, 1957 s. 121)

Şeyh Bedrettin'in din konusunda hem şeriat hukukuna ve hem de kelam (Kuran) bilgisinde, Timurlenk huzurunda yapılan yarışmada birinciliği alan bir Türk bilginidir. Osmanlıysa Osmanlı, Müslüman'sa Müslüman'dır ve günümüzden 650 yıl önce yaşamıştır.

Allah (Tanrı) için var diyen insandır. Eğer Allah (Tanrı) din işine karışmış olsaydı; yeryüzünde 360 tane din olmazdı...

+

Ayrıca Mutlak Varlığın -doğanın- birçok gizleri olduğu kanısına varacak, Tanrı'nın, yani Mutlak Varlığın ve Onun belirtilerinden başka bir şey olmayan, her an değişen, tazeleşen nesnel âlemin, insanın ve onların özünün farkına varacak; farkına vardıktan sonra da, bu gerçekleri elde etmek için bir çaba gösterecektir...

DİKKAT EDİLİRSE DOĞA'YA MUTLAK VARLIK; yani ALLAH deniyor. Kuram ve uygulama (Teori ve pratik). (Kazım Yardımcı adlı tasavvufçunun Varlık adlı kitabından)

(Âlemin ruhu O'dur. O'nun haberdar olmadığı hiçbir şey yoktur. Çünkü her şeyin içinde, özünde o vardır. Eşyadaki faaliyet, atomdaki enerji, doğadaki canlılık hep O Hayy'in her zerreye uzanmasıdır. O, her şeye kendisinden yakındır. Her şey O'nun bir görüntüsüdür. Kendisi görünmez, gizlidir. Yarattığı şeylerle görünür. (Süleyman Ateş'in bir yazısından)

Arifler; akıl ve vicdan yolundan gitmeyi Tanrı olarak kabul etmiş ve akla ve vicdana uymayı Tanrı'ya baş eğmek saymışlardır. İnsanlığa ters düşmeyen genel değerler, ortak doğrular, yüce kavramlar Tanrı sayılır.

Bu görüşümle ilgili örnek ayetleri aşağıda sıralıyorum:

1. “Ve kullarım sana beni sorarlarsa... ben çok yakınım; bana çağırdığında, çağrısına cevap veririm. Öyleyse benim çağrıma uysunlar ve bana inansınlar. Belki doğru yola yönelirler.” (K. 2/186)

2. “Ve bilin ki, Allah, kişi ile kalbi arasına girer.” (K.

8/24)

3. “Ve hani sana, ‘Rabb’in gerçekten bütün insanları kuşatmıştır’ demiştik.” (K. 17/60)

4. “O dedi: Korkmayın. Evet ben sizinle birlikteyim; duyuram ve görürüm.” (K. 20/46)

5. “... Biz, ona şah damarından yakınız!...” (K. 50/16)

6. “Kesin olarak inananlara, yeryüzünde nice göstergeler vardır, kendi içinizde de. Artık görmüyor musunuz?” (K. 51/21)

5. “o anda, biz size ondan (ölümden) daha yakınız; ama göremezsiniz,” (K. 56/85)

Bu konuda bir de hadis vardır:

“Hiçbir yere sığmadım; mümin kulumun kalbine sığımdım.”

Ayrıca şu da bilinmelidir ki “Allah ölümlerin Allah’ı değil; ancak, dirilerin Allah’ıdır.” (İncil. Mat. 22/32. Mar. 12/27. Luka, 20/38)

Bu demektir ki öyle ölüp de mezara girdiğimiz de bizden hesap soracak bir mercii yoktur. Allah, fiziksel olarak ölmüş insanlar için olmadığı gibi; yaşadığı halde ölü olanlar için de söz konusu değildir. Allah, yaşarken ölü değil; diri olanlar için söz konusudur. Bizden hesap soracak olan kendi nefsimizdir. **“Oku kitabını! Bu gün hesap sorucu olarak sana nefsin yeter denilecektir.” (K. 17/14)**

Allah: Madde olarak yoktur, mâna olarak vardır. Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır. Ruh olarak yoktur, düşünce olarak vardır. Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır. Zat olarak yoktur, sıfat olarak vardır. Tanrı; zat (kişi) olarak yoktur; insanın, sağduyu, vicdanı ve öngörüsü olarak vardır. İnsanlığa ters düşmeyen yüce davranışlar olgunluğun belirtisidir...

Allah; simgesel bir anlatımdır. Üstesinden gelemeyeceğimiz Doğa yasaları ve toplumu yönetmek için konulan kurallar yanında; akıl, mantık, sağduyu, vicdan yoluyla insanları iyiliğe yönelten duygudur. Bu duygu, insanın içine doğar. Din ilminde buna: Ruhül Kudüs=Cebrail=Vahiy=İççe doğuş... denir...

Yukarıdan beri tanımını yaptığım bu Tanrı tanımı; sorumluluğunu idrak eden ve doğru ile eğrinin, güzel ile

çirkinin, yalan ile doğrunun, batıl ile gerçeğin, hurafe ile bilimin, iyi ile kötünün ayrımında olan insanlar için söz konusudur. Yani “diri”ler için söz konusudur. Ölümler için dinsel sorumluluk (Tanrıya karşı sorumluluk) söz konusu değildir. Nasıl ki; küçük çocukların, beyinsel özürlü olanların ve de hayvanların Tanrısal sorumluluğu olmadığı gibi...

Bu tanıma göre peygamber gönderen, kitap indiren bir Tanrı yoktur. Bunların hepsi mecaz, simgesel anlatımlardır.

Tanrı sözleri ise nefesine hakim olan ve kendini yetiştirmiş bilge kişilerin insanlığa yol gösteren sözleridir. Kim söylerse söylesen insanı, doğru olmaya, dürüst olmaya, iyi olanı yapmaya yönelten sözlerle Tanrı Sözü (Tanrı Kelamı) denir.

Ayrıca; Peygamber gönderen, kitap indiren insanın dışında maddi bir varlık da yoktur. Bunların hepsi din-i remziyedir; yani simgesel anlatım. İşte bir din adamı asıl bu gerçekleri öğrenmeye ve insanlığa açıklamaya çalışmakla yükümlüdür.

Şu da var ki Cennet de, Cehennem de, hesap verme de yalan değildir; ama hepsi insan yaşarken ve de “diri” olanlar için son konusudur. Yaşadığı halde “ölü” olanlar söz konusu değildir...

Ne demişti Mevlana:

“Dünle söylenen dünle geçti cancağızım.

Bu gün için yeni şeyler söylemek lazım.”

Öyle; Müslüman’ım, Hristiyan’ım, Yahudi’yim diyen her insanın Allah’la, dinle, kutsal kitaplarla ilgisi yoktur. Bunların ki kuru (ölü) sözden ileri gitmez... Gitmediği için de varoluşlarından beri güzelim dünyamızı kan gölüne çevirmişlerdir...

Din; insanın yaşam yöntemini belirleyen akılcı bir dünya görüşüdür. En tehlikeli insan dinsiz insandır. Akla, bilime, insan sevgisine, mantığa, sağduyuya uygun davranmayan ilkesiz, kuralsız insana dinsiz denir.

En büyük dinsiz de ve en tehlikeli insan da başkalarının inançlarına saygısı olmayan insandır. Ne dediğimi anlamak için. Kuran’ın 2/272 ayetine bakılmalıdır:

“Onların hidayete ermesi senin üzerine bir yükümlülük değildir. Zira, Allah dilediğini doğru yola getirir.” (K. 2/272)

Aklı olmayanın dini de yoktur. Bir din; akılcı, bilimsel, çağdaş verilerden yoksunsa, Allah'la insanın arasına girmiştir. Günümüzdeki, tasavvufî anlayış dışındaki, bütün dinler insanı Allah'tan uzaklaştırmak için elinden geleni ardına koymamaktadır. Bunların hepsi de şu an Cehennemi yaşamaktadır.

Ben böyle dinden de, dindarlardan da Allah'a (Aklıma, mantığıma, sağduyuma ve vicdanıma) sığınırım.

İlginiz için ve bana yanıt verme sorumluluğunuzu yerine getirdiğiniz için size saygılar, sevgiler...

Her şey gönlünüzce olsun...

Av. Eren Bilge, 31.8.2005

12. ALLAH'A YAKLAŞMAK

"Mezmun'lardan 116'sının başlığı vardır. Bunlardan 73'ü İ.Ö. 1011-971 yıllarında egemenlik süren İsrail Kralı Davut'a aittir. Başlıklarda belirtilen öteki yazarlardan bazıları ise Asaf, Korahoğulları, Musa ve Davut'un oğlu Süleyman'dır. "(Zebur (Mezmurlar) Kitabı Mukaddes Şirketi, 1. Basım, Ocak 1996. Önsöz.)

Tevrat'ta bulunan "Süleyman'ın Özdeyişleri (Meselleri)'nin yazarı tek başına İsrail Kralı Süleyman değildir. Süleyman'ın yanı sıra İ.Ö. 715-686 yıllarında İsrail'de egemenlik süren kral Hizkiya yanında, İsrail bilgelerinden Agur'un, Kral Lamuel'in sözleridir." (Süleyman'ın Özdeyişleri. Yeni Yaşam Yayınları-Kitabı Mukaddes Şirketi ortak yayını. 1. Basım. 19896. Önsöz)

Yukarıda adı geçenlerden yalnız ikisine Peygamber denir. Diğerlerine Peygamber denmez. Buna karşı söyledikleri, Kuran'da bile, Tanrı Sözü olarak kabul edilir.. Ne var ki Tevrat ile Zebur'da baştan sona Tanrı'dan dilekte bulunanlar insandır. Aşağıda bulunan bir insanın yukarda sandığı Tanrı'ya yakarışlarıdır; tıpkı, Kuran'daki Fatiha süresi gibi... Demek oluyor ki sözleri dile getiren insan...

İncil'e gelince; İncil, İsa'nın ölümünden 60-70 yıl sonra Matta, Markos, Luka, Yuhanna adlı çırakları tarafından yazılmıştır. Bunlar İsa ile yaşadıkları olayları ve İsa'dan duydukları sözleri yazıya almışlardır. Bu dört çırağın

yanında İsa'yı tanımamış olan, öyle ki bir zamanlar İsa yanlılarını Romalılara öldürten ve Hristiyanlar aleyhinde çalışan Yuhanna'nın sözleridir. Yuhanna bu gerçeği Korintlilere yazdığı 1. mektubunda şöyle açıklamaktadır. **“Rab (İsa) değil, ben söylüyorum.” (İncil. Kor. 1. Mek. 7/12”**

Şimdi yukarda adı geçenlerin ki bunların çoğu peygamber bile değildir, sözlerine Tanrı Sözü denirse İslam Peygamberi'nin sözlerine de dinsel gelenek nedeniyle Tanrı Sözü denmiştir. Bu gerçeği de Kuran'dan öğreniyoruz: **“Bu söz şanlı şerefli bir elçi'nin sözleridir.” (Bak Kuran. 69/40. Ömer Rıza Doğrul ve Abdülbaki Gölpınarlı çevirisi).**

Bu konuda Osmanlı İmparatorluğunun en büyük din bilginlerinden Şeyh Bedrettin Simavi de şöyle demektedir: **“Kuran, Peygamber Muhammed'in sözleridir; ama, Tanrı sözü demeyen kâfir” olur.” (Varıdat)** Anlamı: Kuran 'daki sözler Tanrısaldır ve yücedir...

Tanrı: Madde olarak yoktur, mana olarak vardır. Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır. Ruh olarak yoktur, düşünce olarak vardır. Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır. Zat olarak yoktur, sıfat olarak vardır.

Tanrı, simgesel bir anlatımdır. Üstesinden gelemeyeceğimiz Doğa yasaları ve toplum yönetmek için konulan kurallar yanında; akıl, mantık, sağduyu, vicdan yoluyla insanları iyiliğe yönelten duygulara Tanrı denir.

Tanrı; zat (kişi) olarak yoktur; insanın, akli, mantığı, önsezisi, sağduyusu, vicdanı olarak vardır. Yukarıdan beri tanımını yaptığım bu Tanrı tanımı; sorumluluğunu idrak eden, iyinin ve kötünün ayrımında olan insanlar için söz konusudur. Yanı “diri”ler için söz konusudur. Ölüler için dinsel sorumluluk (Tanrıya karşı sorumluluk) söz konusu değildir. Nasıl ki; küçük çocukların, beyinsel özürlü olanların ve de hayvanların Tanrısaldır sorumluluğu olmadığı gibi...

Bu tanıma göre peygamber gönderen, kitap indiren bir Tanrı yoktur. Bunların hepsi simgesel anlatımlardır.

Tanrı sözleri ise nefsin hakim olan ve kendini yetiştirmiş bilge kişilerin insanlığa yol gösteren sözleridir. Kim söylese söyleyen insanı iyiliğe yönlendiren sözlerle Tanrı Sözü (Tanrı Kelamı) denir.

“O’NU KULLUKTA ARAYAN BULAMAZ. O’NU, O’NUNLA ARAYAN HEMENCECİK BULUVERİR.”

(TEVHİDİN SİRLARI. Muhammed ibn Münevver. Kabalıcı yayınları. 2003. s. 294)

İncil’de şöyle bir ayet vardır:

“Tanrı’ya yaklaşın; O da size yaklaşacaktır. (İncil. Yakup’un Mek. 4/7)

Doğruluğa, güzelliğe, iyiliğe, bilgeliğe ulaşan erdem sahibi kusursuz insanlar Tanrı’ya erişmiş sayılır ki buna din ilminde “vuslat” denir...

“Tanrı; ölülerin değil, dirilerin: (Duyarlı ve sorumluluk duygusu olanların...) Tanrısıdır.” (İncil. Matta., 22/32. Markos.12/27). Luka. 20/38)

Bütün genel değerler, ortak doğrular, olumlu kavramlar, yüce düşünceler dünyaca doğru kabul edilmiş tutum ve davranışlar, ahlak kuralları (etik), akla, sağduyuya, mantığa ve vicdana dayanan işlemler ve uygulamalar Tanrı kavramı ile ifade edilir.

Allah’ın Oğlu: “Ne mutlu sulh edicilere; çünkü onlar, Allah’ın oğlu çağrılacaklar.” (İncil: Mat. 5/9)

“Fakat on kabul edenlerin hepsine, onun ismine iman edenlere, Allah’ın evlatları olma yetkisini verdi.” (Yuhanna, 1/12)

Çevremize bakmışız. Akıl yürütmüşüz. Bu dünyayı bir yaratan var demişiz. Adını Tanrı koymuşuz. Görüldüğü gibi Tanrı diyen biz insanlarız.

Yarattığımız bu sanal Tanrı’ya da; önce iyilikle, iyilikle olmayınca zorla herkesin inanmasını istemişiz. Oysa Tanrı içimizde olup her zaman tecelli etmeye hazırdır.

İnsanların yaratmış olduğu sanal Tanrı’nın ardına düşmeyelim. Tanrı ile aramıza girenlere değil; O’na kulak verelim ve O’nun niteliklerini davranışlarımızda gösterelim.

Akıl, sağduyu, vicdan, hoşgörü, insan sevgisi gibi değerleri yüceltelim. Çünkü Tanrı; olumlu kavramların tümünü kapsar.

Özetle: Tanrı, doğru olandır, güzel olandır, iyi olandır. Yüce ve genel değerler ve ortak doğrulardır...

Tanrı; bizi, bir işin doğrusunu yapmaya yönelten duygularımızdır.

13. ALLAH DİRİ Mİ?..

“Allah daima diridir. Allah, her şeyi bilir. Her şeyi işitir, her şeyi görür.

Allah diler, dilediğini yapar, O’nun işine kimse karışamaz.

Allah sonsuz kudret ve kuvvet sahibidir. Her şeye gücü yeter.

Allah, yaratıcıdır. Dilediğini yoktan var eder, dilediğini yok eder.

Kainatta her ne varsa hep O’nun yaratması ile. Yarattığı her şeyde bir hikmet vardır.” (Diyanet İşleri Başkanlığı Yayını. Temel Dinî Bilgiler (İtikat, İbadet, Ahlak, Siyer. s. 19)

Yukarıdaki anlatımda Allah’ın “Diri” olduğu söylenmektedir. Diri olmak maddi ve canlı olmayı gerektirir. Yemeyi içmeyi gerektirir. Sonra diri olan ölmeye mahkumdur. Diri olanın bir takım ihtiyaçları olacaktır. Bu nedenle Allah’ın diri ve ölü olmak gibi bir niteliği olamaz.

Zerdüş’t’e göre İnsan; dünyasındaki her türlü kirliliği, hastalığı, kötülüğü, erdemsizliği ve yalanı yok etmeli, yararlı ve ahlaklı bir yaşam sürdürmelidir.

Hem maddî, hem manevi tüm araçlarla şeytanın ülkesini (kötülüğü) yıkmalı ve yeryüzünde iyiliği hakim kılarak tanrısal zaferi kazanmalıdır. (Avesta Bölümleri. Zerdüş. Çeviren ve Hazırlayan: Berhat Ayata. Kora Yayın. Birinci Basım. 1998. s. 16)

Nerede ve nasıl olursan ol Allah’tan kork!.. (Hadis...)

“Bir şeyden korkan ondan kaçır. Allah’tan korkan O’na yaklaşır.” (Ebu’l Kasım. Semerkand takvimi.

11.2.2009)

+

“O’nu kullukta arayan bulamaz. O’nu, O’nunla arayan hemencecik buluverir.” (Ebu Sait. Tevhidin Sırları. Muhammed ibn Münevver. Kabalcı yayınları. Birinci Basım. 2004. s. 294)

14. RABBİN KATINDA OLMAK...

“(Ey Muhammed!) Sana ganimetler hakkında soruyorlar. De ki: “Ganimetler Allah’a ve Resûlüne aittir. O halde, eğer mü’minler iseniz Allah’a karşı gelmekten sakının, aranızı düzeltin, Allah ve Rasûlüne itaat edin.” (Diy. K. 8/1)

“Bilin ki, ganimet olarak aldığınız herhangi bir şeyin beşte biri mutlaka Allah’a, Peygamber’e, onun yakınlarına, yetimlere, yoksullara ve yolculara aittir. Eğer Allah’a; hak ile batılın birbirinden ayrıldığı gün, (yani) iki ordunun (Bedir’de) karşılaştığı gün kulumuza indirdiklerimize inandıysanız (bunu böyle bilin). Allah her şeye hakkıyla gücü yetendir.” (Diy. K. 8/41)

“Mallar ve evlatlar, dünya hayatının süsüdür. Baki kalacak salih ameller ise, Rabbinin katında, sevap olarak da ümit olarak da daha hayırlıdır.” (Diy. K. 18/46)

Yukarıdaki ayet Diyanet Sitesinden alınmıştır. Ancak günümüz Türkçesiyle kolayca anlaşılır kılmakta yarar var.

“Mallar ve evlatlar, dünya hayatının süsüdür. Ölümsüz olan erdemli davranışlar ise Rabbinin katında, sevap olarak da ümit olarak da daha hayırlıdır.” (K. 18/46)

Burada açıklamaya gerek gördüğüm “**Rabbinin katında**” deyimidir. Bu deyim halkımız arasında “Halk arasında makbul olan” diye dile getirilir.

Ancak ayette geçen “Ölümsüz olan erdemli davranışlar” üzerinde durmak gerekiyor. Bir kere şu unutulmamalı ki ölümsüzlük “erdemli davranışlar” üzerinde kuruludur...

İnsanın olumlu ve erdemli davranışları halk arasında ortak beğeni kazanır. Bu ortak beğeni din ilminde “Allah **katında makbul**” davranışlar olarak kabul edilir. Allah katında, Rabbinin katında deyiminden; anlamamız gereken ortak beğenidir...

Toplumda; dürüst davranışlar, genel değerler, ortak doğrular, yüce kavramlar, insanlık yararına eylemler, olumlu duygu ve düşünceler genel kabul gördüğü için kutsallaştırılır ve Allah olarak kabul edilir. Çünkü Allah (Tanrı) üstün olan, yüce olandır; erdemli davranışların tümünü kapsar.

Bu yüce kavramları yaşamına uygulayanlar Allah yolunda kabul edilir. Böylece Allah'ın birliği ilkesine ulaşılmış olunur ki Allah'ın birliği (tevhit ilkesi) budur.

Yoksa Museviliğin, İseviliğin ve Muhammediliğin sayısal anlamda bir Allah'ın varlığını kabul etmesi ve hayallerinde yarattıkları bu varlığa tapmış olmak için Havra'ya, Kilise'ye, Camiye giderek ibadette bulunmasının Allah'ın birliğini (tevhit ilkesini) kabul etmekle bir ilgisi yoktur...

Yoktur; çünkü bu dinlerin mensupları kendi dinlerini hak din kabul ederler ve diğer dinleri kabul etmezler. Bu yüzden de dinler arasında çatışma çıkar ve bu da insanlığı kan ve göz yaşına boğar.

Allah ile Tanrı arasında önemli ayrımlar vardır. Bir kere Allah Arapça kökenli olup tapılacak ilâh anlamına gelir: "Lâ ilâhe: İlah yok; illâllâh: Allah var."

Allah'a tapılır. (Secde edilir ve diğer tapınma kuralları yerine getirilir.) Tapınma eylemi yapılmazsa insan günah işlemiş olur ve cehennemle korkutulur.

Allah inancında günah işleyenin (kötü iş yapanın) cezası öldükten sonra öte dünyada, verilir. Allah inancında olanlara göre: İnsan yaratılışının amacı; Allah'a (Görünmeyen ruha) tapınmaktır.

Allah, insanı kendisine kulluk etsin diye yaratmıştır. Ya hayvanı niçin yaratmıştır?

Yanıtları şöyledir: İnsana hizmet etsin diye. Sıçanı, solucanı, sümüklü böceği, yengeci, yılanı, daha bunlar gibi milyarlarca uçanı-kaçanı ve de Okyanus'un dibinde yüzüp duranı niçin yaratmıştır?

Bu şekilde düşünmek yasaklanmıştır; çünkü bilmediklerinizi üzerinde durmayın, zanna düşmeyin denmiştir.

Müslümanların müşrik dedikleri; hem görünene (ilâh), hem de görünmeyene (Allah'a) taparlardı. Müşrik dedikleri; görünmeyene, saygılarından ötürü görüneni görünmeyene aracı olarak bilirlerdi. Görünmeyenden bir istemleri olunca doğrudan ondan isteyecekleri yerde, görünene başvurarak onun aracı olmasını isterlerdi. Tıpkı herhangi bir kurumun müdürü ile görüşmek isteyen önce özel kalem müdürü ile görüşmesi gibi...

Müslümanlar ise bu aracıyı (putları) kaldırarak, isteklerin doğrudan doğruya görünmeyen Allah'tan istenmesi gerektiğini ileri sürmüşler ve bu konuda kendilerini görevli hissetmişlerdir.

Bu nedenle kendisine tebliğ memuru sanarak, kendisi gibi inanmayanlara karışma (müdahale) hakkı görmüşlerdir. Kendilerince; Allahları kendilerini, tebliğe memur kılmıştır. Onları tebliğ yoluyla imana davetle yükümlüdürler. Tebliğe karşın imana gelmeyenleri öldürülebilirler ve bundan da hiçbir rahatsızlık duymazlar...

Allah inancında olanlar Allah'a hizmet ettiklerini sanarak kendileri gibi inanmayanları: "İmana gel ya kâfir!" diyerek imana getirmeye çalışır. Allah'larının kendilerini, kendileri gibi düşünmeyenleri imana getirmekle görevlendirdiğini sanırlar.

Bu nedenle İslamiyet'te "Cennet kılıçların gölgesi altındadır!" denmiştir. Şeriatın simgesi kılıçtır. Dikkat edilirse şeriatla yönetilen ülkelerin çoğunun bayrağında kılıç görünür.

Müslümanlar; Müşriklerin görünen putlarını kaldırmış; ama, görünmeyen Allah'ını kabullenmiştir...

Böylece Allah; insanı korkutan, akli dumura uğratan, simgesel bir varlık olmuştur.

Yeri yoktur, cismi yoktur... Ne vardır, ne yoktur... Yerde midir, gökte midir?

Belli değildir...

Oysa Kuran'a göre Allah:

"İnsanın kalbi ile kendisi arasına girer" (K. 8/24)

"Hem de insana "Şah damarından daha yakındır!" (K. 50/16)...

Bir varlık; aynı anda hem her yerde, hem de insanın kalbinde ve şahdamarından yakın nasıl olabilir?..

Her ne kadar dünyayı da kazan; ahreti de kazan derlerse de geçici dünya için çalışacaklarına ebediyen yaşacaklarını sandıkları öte dünyayı kazanmak için dünyayı cennete çevirmeye pek önem vermezler.

Allah inancında olanlar: Daha çok zahiri (Derine dalmadan geleneksel taklitçilik) aşamasında kalırlar. Oysa din ilmi halkın sandığı gibi bir tapınma (ritüeller) ilmi değildir. Din ilmi ve Tanrı bilgisi yaşamın gizlerini öğrenme

ve yaşamı yüz kızartıcı davranışlara düşmeden mutlu ve huzurlu bir şekilde geçirme durumudur...

Batınî (özü arayanlar) tasavvufçular (Dinin özünü araştıranlar-zahirî anlayışla yetinmeyenler) simgesel varlık ile nelerin anlaşılması gerektiğini bilirler. Ne var ki bunların söz ve davranışları dine aykırı görüldüğü için aklını imana kurban edenlerce öldürülmüşlerdir.

Tasavvufçular Allah'ı: Vahdet-i vücud anlayışıyla, doğayla ve giderek insanla özdeşleştirmişlerdir. Bunlara göre Doğa (Evren) ile üstesinden gelinemeyecek toplum kuralları ve ortak değerler Allah'ı oluşturur...

Bütün bunlar yanında İnsanın içinde bulunan iki duygudan ki; biri kötülüğe sürükler ki buna, rühul kubuh: (Kabahata sürükleyen ruh); iyiliğe sürükleyen ikincisine de ise iyiliğe sürükler ki ruhtur ki buna da ruhul kudüs: (Kutsal ruh) denir.

Doğa'nın yasalarına, toplumun kurallarına ve insanı mutlu olmaya yönelten eylemlere uyulduğu sürece insanın korkması için hiçbir neden yoktur...

Ne var ki aklını imana kurban edenlere göre doğru olan aklın verileri değil, kitabın yazdıklarıdır. Bu yüzden bunlarda vicdan duygusu gelişmemiştir.

Tanrı ile Allah anlayışı arasına önemli ayrımlar vardır, demiştik. Bu ayrımlar; insanın bilgi ve kültürünün artmasıyla doğru orantılıdır. Tanrı bilgisi ve kültürü olmayan kişilerin bu ayrımı yakalamasına olanak yoktur.

Tanrı sözcüğü Türkçe kökenli olup saygı gösterilecek, sayılacak olan; yasa, kural, duygu anlamına gelir.. Bu üç kurala uymada örnek olan kişiye bilge denir. Bilge, arifliğin, insan-ı kâmil olmanın karşıtıdır...

Tasavvufta insan-ı kâmil Tanrı'yla erişmiş sayılır ve tasavvufta, din edebiyatı ve felsefesinde de Tanrı olarak nitelendirilir. Aydınlanmaya Katkı bölümündeki Suryanus - Mevlana fıkrasına bakıldığı takdirde ne demek istediğimiz anlaşılır...

Doğa ve toplum yasalarına, genel değerlere, ortak doğrulara, olumlu kavramlara saygı gösterilerek yerine getirilir. Yerine getirilmezse insan yanlış bir iş yapmış olur, huzur ve mutluluğunu kaçıır...

Tanrıya anlayışına varanlar için ölümden ötesi bir hesap

verme yoktur. Kötü bir davranış ve iş yapanlar kötü iş yaptıkları andan başlamak üzere içlerindeki Ben'e hesap verirler. Bu konuda Kuran şöyle der: "Oku kitabını. Hesap sorucu olarak sana nefsin yeter!.." (K. 17/14. 78/40)

Tanrı inancına erişmiş olanlar yaptıkları kötü işin hesabını, bu dünyada, yaşarken, vereceklerini bilirler... Elbette bu anlattıklarım "Diri" olanlar için söz konusudur. "Ölü" olanlar için böyle bir özeleştirici (muhasabe) yoktur. Bu nedenle "Ölü" olanlar; Tek Tanrılı dinlerce, Öte Dünya'da hesap verecekleri olasılığı ile korkutularak yola getirilmeye çalışılır...

Tanrıya anlayışında olanlara göre: İnsanın yaratılışının amacı: İnsanın her bakımdan ilerlemesidir. Hayvanların yaratılmasının nedeni ise doğanın işlevini yerine getirmektir...

Tanrı anlayışında olanlar kendilerinden sorumludur. Kendileri gibi düşünmeyen insanların düşüncelerini değiştirmeye kalkmazlar ve bunu terbiyesizlik sayarlar. Ancak kendi düşüncelerini açıklayıp savunmaktan da çekinmezler. Bunlarda bağnazlık ve yobazlık yoktur. Yanıldıklarını anladıkları anda da görüşlerini değiştirirler...

Tanrı inancında olanlar, kendisi gibi inanmayanlar kendi doğrularını kabul ettirmek gibi bir düşünceleri olamaz. Kendi düşüncelerinin de yanlış olabileceği kuşkusunu her zaman taşırlar...

Türkler Tanrı olarak önceleri Ay'ı, Güneş'i ve Yıldızları görürlerdi. Arapların tersine hemen hemen bütün Türk devletlerinin bayraklarında; ay, güneş, yıldız vardır. Türk bayrağında ay, yıldız vardır. Cumhurbaşkanlığı forsunda ise, daha önce gelmiş geçmiş Türk devletlerini simgeleyen Ay, Güneş, Yıldız sembelleri vardır...

Türkler önceleri, Doğayı (Ayı, güneşi, yıldızı...) kutsallaştırmışlarsa da bilimin gelişmesi ile Ay'ın, Güneş'in ve Yıldızların kutsallığı anlayışından büyük olana, saygın olana, iyi olana saygı göstererek uyma anlayışını geliştirmişlerdir... Anadolu ermişleri ile Allah anlayışından Tanrı anlayışına yönelmişlerdir.

Tanrı anlayışında olanlar: Doğayı anlama işini bilime bırakarak; hangi davranışın insana huzur vereceği arayışına

girmişlerdir. Genel değerle ortak doğrular, olumlu kavramlar tanrı olarak kabul edilmiştir.

Tanrı anlayışında olanlar: Maddenin (Doğa'nın, Evren'in) dışında bir güç olmadığını görerek; insana huzur ve güven veren yüce değerlerle olumlu kavramları kutsamaya ve uygulamaya başlamıştır.

Tanrı anlayışında olanlar: Akı; imana kurban etmeyerek; insanı, doğruya, dürüstlüğe, iyiye yönlendiren duygulara değer vermişlerdir.

Genel doğrularla, olumlu davranışları, üstün değerleri ve yüce kavramları yüceltip kutsallaştırmışlardır. Kutsallaştırılan bu kavramlar giderek Tanrı olarak kabul edilmiştir...

Yapıldığında insanın başını ağrıtmayan yüce değerlere ve olumlu eylemlere sarılma anlayışı Tanrı anlayışı ile eş değerdir...

Tanrı anlayışına erenlerde; akıl, mantık, muhakeme, sağduyu, vicdan gelişmiştir. Laiklik ilkesinin kabul edilişi ile bu gelişme hızlanmıştır.

Tanrı: Aklın, ahlakın, mantığın, muhakemenin, sağduyunun, vicdanın simgesi olup olumsuz bir iş yapmaya yeltenen insanı uyaran dürtülerin tümüdür.

Tanrı anlayışında olanların: Birden çok kitabı vardır. İnsanı, savunma dışında kan dökmekten alıkoyan bütün güzel kitaplar kutsaldır.

Tanrı anlayışında olanlara göre: Tanrı madde olarak yoktur, anlam olarak vardır. Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır. Ruh olarak yoktur, düşünce olarak vardır. Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır...

Allah'ın görünen niteliğinin (K.57/3) karşılığı Doğa'dır, Evren'dir...

Yaratan'ı yadsıyan insan hamdır..

Allah sanaldır,

Tanrı madde değil manadır.

Yaratan ise anasırı erbadır...

Bu da gördüğümüz maddedir

Ve bu konuda;

Topraktan geldik toprağa gideriz denir...

Hiçbir yerde Yaratan'ı yadsımadım.
Yaratan'ı yadsıyanı da olgun saymadım.

Tanrı anlayışına varanlara göre gerçek anlamda Peygamber gönderen, kitap indiren bir Tanrı (Allah) yoktur. Bunların din edebiyat ve felsefesinde mecaz anlamda söylenmiş olan terimlerdir ki halkın ve onları aldatanların anlattığı anlamda alınmamalıdır. Bu kavram ve terimlerin ne demek olduğu bilge ve ermiş kişilerden öğrenilmelidir...

Bu konuya yazılarımda sıkça geçen terimlere getireceğim kısa açıklamalarla son vermek istiyorum:

Gökten olmak: Kötü davranış ve eylemlerde bulunmamak için çaba göstermek ve yanılarak da olsa yaptığı kötü işten rahatsız olmaktır... Genel değerlere, ortak doğrulara, olumlu niteliklere, üstün duygulara, yüce kavramları yaşamı uygulamaktır.

Yerden olmak: Aç gözlü, bencil, çıkarıcı olmak... Kendisine de, başkasına da yaptığı kötülükten rahatsız olmayıp; tersine zevk duyan... Dinsel deyimle: ÖLÜ...

Cin: İnsanı aldatarak birden bire kötülük yapmaya zorlayan duygudur... Cin kavramını şeriatçıların anladığı anlamda alınmamalıdır. İnsanın dışında bir "cin" yoktur. Cin, topluma zarar veren, kendi çıkarını toplumun üstünde tutan bencil, çıkarıcı ve çok kurnaz insanları simgeler. Örnek: Günümüz hayalî ihracatçıları. Hayali fatura sahtekarları. Komisyoncular, rüşvetçiler, uyuşturucu tacirleri, zenginlerimizi haraca bağlayan mafya örgütleri. Dini; siyasete ve ticarete alet eden iki yüzlüler hep cin taifesinden sayılır.)

Melek: İyi insanın simgesi... Doğru, dürüst, güzel, iyi, ve olgun insan melek sayılır...

Peygamber: Farsça "Peygam"den gelir. Haber veren anlamındadır.

Şeytan: Kötü insanın simgesi... Kötülükten zevk duyan. İnsanları kötülüğe sürüklemek için ayartan, aşağılayan, kışkırtan, suçlayan insandır...

Uyarıcı: Dinsel anlamda peygamber. Toplumsal anlamda ise insanlara bilimsel gerçekleri söyleyendir...

Bütün bu kavramlar, gelecek yazılarımızda, daha

derinlemesine ve geniş olarak açıklanacaktır..
Av. Eren Bilge, 5.3.2002

15. ADEM'İN TORUNLARI

Kanal D, 20.Temmuz.2000 tarihinde Afrika'da yaşayan "Kunglar" kabilesinin yaşamı ile ilgili bir program gösterdi. Bu programda adı geçenlerin "taş devrini" yaşadıkları görülmekte idi.

Programı izlerken Adem ile Havva söylencesini hatırladım Bu insanlar hiç de Adem ve Havva anamızın torunları gibi gelmedi bana. Kutsal kitapların anlatımına göre Cennet'ten kovulduklarında Adem ve Havva'nın böylesine ilkel olmadıkları belirtilmektedir. Tanrı kendilerine her şeyi öğretmişti. Ateş yakmayı, örtünmeyi biliyorlardı. Oysa bunlar şimdi bile ateşi tahta çubukları birbirine sürterek yakıyorlardı. Ne örtünme, ne hayvancılık ne de çiftçilik biliyorlardı. Geçimlerini Avlanarak ve de 'toplayıcılık' yaparak sağlıyorlardı. Oysa Adem ve Havva'nın çocukları olan Habil ile Kabil hayvancılık ve çiftçilik aşamasına gelmişlerdi. Öyle ki Tanrı'ya sundukları sunak sonucu; Tanrı, kendisine sunulanlardan buğday yerine hayvanı beğenince iki kardeş birbirlerine girmişlerdi...

Kültür tarihinde görülmüştür ki toplumlar sahip oldukları kültürleri genleri aracılığıyla gelecek kuşaklara aktarıyorlar. Bu olgu bütün toplumlarda görülen bir olgu...

Şimdi nasıl olmuş da bu "Kunglar" geriye gitmişlerdi. Bunlar Adem ile Havva'dan gelmiş olsalardı diğer toplumlarda görüldüğü gibi ilerleme göstermeseler bile, hiç değilse, çiftçilik ve hayvancılık yapıyor olmaları gerekirdi.

Hayal aleminde yaşayan şeriatçılar bu sorulara nasıl bir yanıt verirler bilemiyorum. Ama şurası bir gerçek ki olaylara bilimsel gözlerle bakanlar bu tür sorulara rahatlıkla yanıt verebilirler. Çünkü Adem ve Havva, Habil ile Kabil olayları simgesel bir anlatım olup şeriatçıların anladıkları gibi değildir...

Şimdi buraya Kuran'daki bir ayeti alalım: **"Bakara, 2/35: Hani biz demiştik ki: Ey Adem! eşinle birlikte cennette otur, ondan istediğini bol bol yiyin. Ancak şu ağaca**

yaklaşıp zalimlerden olmayın. Bunun üzerine şeytan oradan onları kaydırarak içinde bulundukları yaşayıştan ikisini de cüda (ayrı) kıldı. Biz de haydi buradan inin ... dedik.” (Bk. Tanrı Buyruğu, Ömer Rıza Doğrul, İstanbul, 1955. Üçüncü basılış)

Şimdi de bu ayeti yorumlayalım: “Adem erkeği, Havva kadını simgeler. “Ancak şu ağaca yaklaşıp zalimlerden olmayın.” Ayetinde ağaç kötülüğü simgeler. Gerçekten de kötülük bir ağaç gibidir. Gövdesi kötülüktür. Kötülüğün çeşitleri de; dalı, budağı, çalısı çırpısı ve de yapraklarıdır.

Kötülüğün çeşidi saymakla bitmez. Burada ne yaparsan yap yalnız kötülük yapma denmektedir. Eğer kötülüğe bulaşırsan huzurun kaçar; yani cennetten kovulursun denmektedir.

Adem’le Havva’nın kötülüğe bulaşmamış, olumsuzluğa karışmamış yaşamları cennet (huzur ve refah ortamı) ile ifade edilir.

Bu söylencede geçen Tanrı terimi ise bilge insanın; aklını, bilgisini, kültürünü, öngörüsünü ve sağduyusunu simgeler... Peygamberlere seslenen de kendi aklı, bilgisi, kültürü, mantığı, muhakemesi, öngörüsü, sağduyusu ve sorumluluk duygusudur.

Bu nedenle bilge insanlar: “Yaşam tatlıdır. Bu dünya cennet gibidir. Her işi yapabilirsin. Ancak kötü olanı (günahı) yapma. Çünkü kötü olan bir iş yaptığın takdirde huzurunu kaçıır. Huzurunun kaçması demek insanın cennet’ten kovulması demektir. İnsanın huzursuzluk içinde yaşaması ise, Cehennem (huzursuzluk, vicdan azabı, sıkıntı) ile simgelenir.

Burada demek isteniyor ki: “Doğal yaşamı bırakma. Doğa ve toplum yasalarını zorlama. Hırsa kapılma. İçinden gelen ve kötü bir iş yaptığın zaman seni uyaran sesi (Ruhul Kudüs: kutsal ruh: Allah, Tanrı...) dinle.

Herhangi bir işi hırsına, öfkene, nefesine kapılarak yaparsan huzurunu kaçırsın; yani cennetten kovulursun.

Gerçek din anlayışında insanın kendini eğiterek olgunlaştırması söz konusudur. Kendisini geliştirmeyen, olgunlaştırmayan, hırsına, nefesine, öfkesine hakim olmayan insan istediği kadar tapınsın (ibadet etsin...) hiçbir işe

yaramaz. Kendi kendisini eleştirmeyen ve eksiklerini gidermeyen bir insanın salt ibadetle olgunlaşmasına olanak yoktur.

Şurasını da önemle vurgulamalıyım ki cennet de, cehennem de, ahret de, hesap verme de yaşarken söz konusudur. Çünkü Allah demek iyiyi kötünden ayrı tutma; yani fariğ ve mümeyyiz olmak demektir. Bu nedenle çocukların, delilerin, hayvanların ve ölülerin Allah'ı olmaz. Burada kullandığım ölü sözcüğü ile fiziksel olarak ölmüş olanları kastetmiyorum. Kalp gözü (Basireti) bağlı olanları kastediyorum. Bunlara din ilminde yaşadığı halde "ölü" denir...

Yaşarken diri olmanın ölçüsü Tanrı'yı bilmektir. Çünkü yazılmıştır: **"Allah, ölülerin değil dirilerin Allah'tır." (İncil; Luka, 20/38)**

İnsanın doğmadan önce hiçbir sorumluluğu olmadığı gibi cismen öldükten sonra da hiçbir sorumluluğu yoktur. Yani öldükten sonra hesap verme diye bir şey yoktur. Hesap sorma insana aittir o da bu dünyada insanın ruhunda gelişir. Çünkü yazılmıştır: **"Oku kitabını! Bugün hesap sorucu olarak sana nefsin yeter." (K. 17/14. 78/40.)**

Kutsal kitaplardaki anlatımlar bu şekilde yorumlandığı takdirde insana ve topluma yararlı olur. Ama şeriatçıların anladığı anlamda; yani, okunduğu gibi anlaşılırsa, anlatımın derinine, gizine varılmazsa insana yararı olacağına zararı olur ve bütün şeriat dünyasında görüldüğü gibi insanı çağının gerisinde bırakır.

Bütün şeriat dünyası kutsal kitaplarda ayıklama yapmasını bilmediği ve de anlatımları zahiri anlamda yorumladığı içindir ki çağın dışında kalmış ve bir tırnak keseceği olsun icat edememiş, insanlığın yaşam seviyesini yükseltmediği gibi bu güzelim cennet dünyayı da cehenneme çevirmiştir...

Av. Eren Bilge,, 4.1.2003

16. "BİLMEK, BULMAK, SUSMAK"

8.11.2007 tarihinde, posta kutuma, aşağıda okuyacağınız ileti düştü. Bu iletiyi bana gönderenlerin dünya görüşü ile benim dünya görüşüm ayrıdır. Onlar: **"Bilmedikleri**

Tanrı'ya; ben ise bildiğim Tanrı'ya tapıyorum.” (İncil, Yuh. 4/22)

İslam'ın 4. Halifesi Ali'nin de şöyle bir sözü vardır.
“Görmediğim Tanrı'ya tapmam!”

İletinin ilk paragrafı şöyle:

“Lafla değirmen dönmez” sigortası atmış bir değirmenin veya fabrikanın başında bütün işçiler toplansalar ve “çalış, çalış, çalış” diye bağırsalar makine çalışmaz. Yakıtı biten, rüzgarı kesilen peynir gemisi de kaptan ve tayfaların “Haydaaa” demeleriyle hareket etmez.

Yazar (Mahmut Toptaş) demek istiyor ki; İslamiyet'i seçmez, imana gelmezseniz hiçbir dileğiniz yerine gelmez. Sanki kendilerinin dilekleri yerine geliyormuş gibi.

Konuyu, bir örnekle açmakta yarar var.

Biliyorsunuz bunlara göre Depremi Allah yapar. Öyle ki “Allah, Düzce Depremi ile dans edenleri, içki içenleri cezalandırdı” dedikleri için ceza alıp hapis yatanlar bile var.

Şimdi değil Müslümanlar; tek Tanrılı dine inananların tümü bir araya gelseler ve “Allah'ım (Tanrım) şu deprem felaketini başımızdan al. Ne olur bizleri betona gömerek öldürme!” deseler O inandıkları Allah, depremi önler mi? Önlemez, çünkü deprem ilahî değil doğal bir olaydır. Doğa yasaları kendi hükmünü icra eder. Binlerce kişi ölüp gider...

Eğer dedikleri gibi bir Allah olsaydı; gönderdiği kutsal kitaplarda **“Ey kullarım,! Şurada, şurada fay hattı vardır. Fay hattı üzerine ve çevresine ev yapmayın!”** derdi...

Bütün bunlar gösteriyor ki Allah (Tanrı) kavramını bilmiyoruz. Bilmediğimiz için de birbirimizi öldürüp duruyoruz.

Allah (Tanrı) kavramını bilmediğimiz sürece de birbirimizi öldürüp duracağız. Birbirimizi öldürüp durmamızı da takdiri ilahiye bağlayacağız. Doğa ve sosyal olayların nedenini Allah'ın üstüne atacağız.

İnsanlığın kurtuluşunun tek çaresi Allah'ı gerçek anlamı ile bilmemize bağlıdır.

Allah ise; kötü bir iş yaparken bizi önlemeye çalışan aklımız, mantığımız, muhakememiz, sağduyumuz ve vicdanımızdır. Yine Allah: Olumsuz bir eylemde bulunurken varlığını bize hatırlatandır. Akıl ve bilim verilerine inanmamız

ve bilim verilerine göre yaşamamızı düzenlememizdir, Yaşantımızı barışa, sevgiye ve insanların inancına saygıya göre ayarladığımız takdirde huzura ereriz...

Allah (Tanrı); yok değil vardır. Ancak; madde olarak yoktur, mana olarak vardır. Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır. Ruh olarak yoktur, düşünce olarak vardır. Zat (kişi) olarak yoktur, nitelik olarak vardır.

Yine Peygamber gönderen, kitap indiren bir Tanrı yoktur. Kitaplarda sözü edilen; Cennet, Cehennem, huriler-gılmanlar, Kevser şarabı akan ırmaklar ve Allah gibi kavramlar; halkın anladığı gibi, gerçek anlamda anlaşılmamalıdır. Bunların simgesel anlamları vardır. Bakın bu konuda Şey Bedrettin Simavi ne demektedir:

“Lakin marifet onları hakkıyla anlamaktadır. Hiç şüphe etme ki, semavi kitaplarda yazılı veya haberlerle belirtilen; yayılı köşkler, ırmaklar, cennet, huri, azap, cehennem ve emsali şeylerin herkesçe bilinen anlamlarından başka anlamları vardır ve onları ancak hakka ermiş olanlar anlar.” (Şeyh Simaveni. Bezmi Nusret Kaygısız. İzmir, 1957 s. 121)

Şeyh Bedrettin; hem şariat hukukunda ve hem de kelam (Kuran) bilgisinde zamanının en bilginlerindendir. Timurlenk'in huzurunda yapılan yarışmada birinciliği kazanmış bir Türk bilginidir. Osmanlıysa Osmanlı, Müslüman'sa Müslüman'dır ve Sünni ise Sünni'dir ve de günümüzden 650 yıl önce yaşamıştır.

Allah (Tanrı) için; var diyen de insandır, yok diyen de, insandır. Çünkü insanlık bu güne değin 300 milyona yakın Allah yaratmış ve bunlara tapmıştır.

Günümüzde ise 360'a yakın din hükmünü sürdürmektedir. Oysa Tanrı tek olduğu gibi dini de tekdir ve bu din duygusu insana yaratılışında verilmiştir. (Bak. K. 30/30) Şey Bedrettin'in dediği gibi: “Marifet bunları hakkıyla anlamaktadır.”

Eğer Allah (Tanrı); din işine karışmış olsaydı; bu gün yeryüzünde 360 tane din olmayacağı gibi tarih boyunca da insanlar yarattıkları 300 milyona yakın Allah'ın ardına düşmezlerdi.

İnsanların yaratmış olduğu sanal Tanrı'nın ardına

düşmeyelim. Yaratan'ın yaratılışımızda bize verdiği; akıl, sağduyu, mantık, muhakeme, vicdan, hoşgörü ve insan sevgisi gibi genel değerlerin ardına düşelim. Bu kavramları yüceltip kutsallaştıralım. Çünkü Tanrı; doğru, güzel, iyi, olumlu olan genel değerler, ortak doğrular ve yüce duyguları kapsayan bir kavramdır. Gerisi HAYAL, yani ZAN'dır.

Bu konuya İslam Peygamberi de değinmiştir ve Kuran'da şöyle demiştir: Okuyalım:

“Eğer Yeryüzündekilerin ekserisine uyarsan, seni Allah yolundan saptırırlar. Onlar ancak zannın ardından yalan söylerler!” (6/116. 10/36, 66. 53/28)

“Mâmafih ekserisi sırf bir zan ardından giderler. Halbuki zan, hak namına hiçbir şey iade etmez! Şüphesiz ki Allah onların ne yaptıklarını biliyor.” (10/36)

“Bu hususta onların hiç bilgileri yoktur, sırf zanna tabi oluyorlar. Halbuki zan, gerçeğe ait hiçbir şey ifade etmez.” (K. 53/28. Ayrıca 2/78. 6/148. 10/66'ya da bakabilirsiniz...)

Demek ki insanların günümüze kadar 300 milyon Allah'a ve bir o kadar Din'e inanmış olmaları hep “Zan”larındandır...

Tek Tanrı düşüncesinin babası ise: “Zancı Başı” HERMES'tir.

Tarih ve Felsefe kitapları Hermes hakkında şöyle yazmaktadır.

HERMESÇİLİK:

Eski Mısır öğretisidir. Hermesçilik, masallaşmış bir Eski Mısır öğretisi ya da Eski Mısır öğretilerinin tümüne verilen genel bir addır. Yunan kaynaklarından öğrenilmektedir.

Hermes, günümüzden beş bin yıl önce Mısır'da yaşayan bir terziydi. Mısır papirüslerinde Hermes Tut adını taşır. Yunanlılar ona Ermiş ya da üç kez bilgin anlamına Trismegiste derler.

Yahudilere göre adı Hanok'tur. Araplar ise Hermesül Heeramise adıyla anmaktadır.

Kuran'a göre Hermes, Adem ve oğlu Şit'ten sonra gelen üçüncü Peygamber İdris'tir.

Hermesçilik, Mistisizm ve Panteizmin ana yasası olan varlık birliği öğretisinin ilk ve şiirli bir biçimini

sunmaktadır.

Hermesçilik'e göre; insanlar ölümlü Tanrılar, Tanrılar ise ölümlü insanlardır.

Bir tek yasa ve o yasanın gördüğü bir tek iş vardır. Bu sözlerin anlamını anlayan gerçeği görür. Kimi insanlar bu anlayışlarıyla öteki insanların göremediklerini görebilirler.

Yaşarken zaman ve mekanla sınırlıyız, sınırsızlık sınırlılık içinde kavranamaz.

Ruhları ölümsüzlüğe götüren insanların, dünya sınavında iradelerini kullanarak ve acı çekerek elde ettikleri aydınlık bilinçtir.

Bu bilince kavuşabilmek için yükselmeyi istemek yeter. Yükselen ruh, aydınlık bilincine dayanarak, tüm güzellik, tüm güç, tüm akıl olacaktır ki işte bu ölümsüzlüktür.

Her akıl bu gerçeği kavrayamaz. Büyük sırrı günümüzde, saklayarak, eylemlerimizle söylemeliyiz.

Bilim; gücümüz, inanç kılıcımız, sükut kalkanımız olsun...

Ufaklıklar -ki bunlar büyük çoğunluktur- ya aptal ya da kötüdürler. Aptalsalar bu gerçek karşısında yarım akıllarını büsbütün yitirirler, kötüyseler bu gerçeği kötüye kullanarak büsbütün kötülük ederler.

Gerçeği gizlemekten başka çıkar bir yol yoktur.

Bilmek, bulmak, susmak gerek...

(FELSEFE SÖZLÜĞÜ. Varlık Yayınları. Sayı: 1290 Haziran, 1967)"

Tek Tanrılı dinler boyunca katledilenlerin (Hallacı'ı Mansur, Muhittin Arabi, Nesimi, Şeyh Bedrettin gibiler...) suçu; Hermes'in bu, "Bilmek, bulmak, susmak gerektir..." ilkesine uymamalarındandır.

Ne var ki Hermes'in bu kuralına uymayanlardan biri de benim!...

Av. Eren Bilge, 16.11.2007

+

İşte Sözünü ettiğim ileti:

TAŞ YÜREKLERE FERHAT OLSAN NE YAZAR

“Lafla değirmen dönmez” sigortası atmış bir değirmenin veya fabrikanın başında bütün işçiler toplansalar ve “çalış, çalış, çalış” diye bağırsalar makine çalışmaz. Yakıtı biten, rüzgarı kesilen peynir gemisi de kaptan ve tayfaların “Haydaaa” demeleriyle hareket etmez.

Mekkeli müşrikler, sevgili peygamberimizin getirdiği ışığın yayılmasını engellemek için maddi manevi bütün baskıları yaparken sevgili peygamberimizden kendine acındırıcı, şikayet edici, yalvarıcı, karşılık verici tek kelime çıkmıyordu. O, kendisine indirilen ayetleri gönüllere yerleştirmeye çalışıyordu. Lafa laf yetiştirmiyordu.

Düşmanın gücünü büyüterek Müslümanların gözünü korkutmuyordu. O üzerine düşen görevi hakkıyla yerine getirmeye çalışıyordu.

Hud suresi 93, 121, En’am 135, Zümer 39’uncu ayetlerde Rabbimiz, O müşriklere “Siz bütün imkânlarınızla yapacağınızı yapın, Biz de yapıyoruz ve yapacağız” denmesini emreder.

“Biz de yapıyoruz ve yapmaya devam edeceğiz” sonunda Kalem suresinin beşinci ayetinde ifade edildiği gibi sonucun Müslümanların lehine olduğunu “Sen de göreceksin onlar da görecekler”

Allah’ın dini olan İslâm için, canla başla, ara vermeden, gece gündüz, durup dinlenmeden çalışacağız.

“Ben bilmiyorum ki ne yapabilirim?” dersin derim ki: “Eğer Sübhaneke’yi biliyorsan, bilmeyene öğret. Kur’an okumasını bilmiyorsan hemen bu gün eline bir elif cüzü al ve cami imamına giderek öğretmesini iste. Sen öğrenince hemen birine öğret.”

Okuduğun ayetlerin manasını öğren.

Güneydoğu’ya konferanslar için gittiğim illerde gördüğüm şu: Yüzlerce yıldır devam eden medreselerin eğitimine PKK’nın baskısı, beceriksiz yöneticilerin irtica korkusuyla son verilmiş. Otuz yıldır yetişen yeni nesilden bir çoğu haram, helal kelimelerini duymadan insan canına kıymanın ne kadar günah olduğunu öğrenmeden yetişmiş.

Günlük olaylarla bizi meşgul ederlerken bizim en önemli dayanağımızı gönlümüzden alıyorlar.

Bulunduğun yerde İslam düşmanlarından uzak dur.
Müslümanlarla birlikte ol.

İslam'a hizmet için kurulan bütün kuruluşlara sevgiyle bak, başarıları için dua et.

Gönlünün meylettiğiyle beraber olurken, diğerlerinin aleyhinde tek kelime söyleme.

Yaptığın işi sağlam ve güzel yap.

Namazı vaktinde cemaatla kıl.

Dost, düşman hiçbir kimseye yalan söyleme.

Sözüne, çek'ine, senedine sahip ol.

Haram lokma yeme, çocuklarına yedirme.

Eline, diline, beline sahip ol.

Her gün en az bir ayetin manasını tefsirden oku ve o gün birkaç kişiye o ayetin veya ayetlerin manasını anlat.

Herkes hakkında olumlu düşün. "Şu adam insafsız, zalim bir kafir" dediklerinde sen de: "Eğer Müslüman olursa insaflı, adaletli bir mü'min olur inşaallah" de ve o adama da İslam'ı tanıtmak için gayret göster."

Avara kasnak gibi, dolap beygiri gibi çalışır görünüp de iş bitirmeyen, ezbere iş yapanların bugünlerde çok konuşarak ümitleri, gayretleri kırdığını görüyorum. Kur'an karşıtı insanların Kur'an'a hizmet etmesini bekliyor. Ateşten serinlik, akrepten şefkat bekler gibi kafirden İslam'a hizmet bekliyor.

Taşı sıksan belki su çıkar ama kafirin taş yüreğinden Ferhat olsan bir damla su çıkaramazsın. Ondan merhamet dilenme. Olmayan şey verilmez. Onun Müslüman olması için çalış, çalış, çalış.

Mahmut Toptaş 08.11.2007

+

Ustam,

Yazını, diğer bütün yazıların gibi bu kez de büyük tatlar alarak okudum.

Sözün özünü yazının sonunda yinelemişsin zaten.

Şöyle:

"Tek Tanrılı dinler tarafından katledilenlerin (Hallacı'ı Mansur, Muhittin Arabi, Nesimi, Şeyh Bedrettin gibiler...) suçu; Hermes'in bu, "Bilmek, bulmak, susmak gerektir..." ilkesine uymamalarındandır.

Ne var ki Hermes'in bu kuralına uymayanlardan biri de benim!..”

Hermes gibi bir filozof günümüzde yaşasaydı, her halde: “Gerçekler karşısında susan, dilsiz şeytandır,” sözüne uyum gösterirdi.

İnsanlığa katkılarının için gönül dolusu teşekkürler Sevgili Eren Bilge Ustam...

FEVZİ GÜNENÇ, 17.11.2007

17. HALKA ANLATILMAYANLAR...

Bu gün yurdumuzda, bırakın şeriatçı medyayı; Atatürk’e, Cumhuriyet ilkelerine bağlı ve de ilerici olduklarını söyleyen medyamızda bile şeriat bütün gerçekliği ile halkımıza anlatılmamaktadır. Öyle ki devlet radyoları bile gerçekleri gizlemekte, saçma sapan söylemleri, hurafeleri halkımıza din diye empoze etme konusunda şeriatçı medya ile yarışmaktadır. Örnek verirse TRT’nin Din ve Ahlak yayınları... Özel televizyonların Ruh Dünyası, UFO dünyası...

Aşağıda adı geçenler “KURAN MÜSLÜMANLIĞI” adı altında şeriat propagandası yapmaktadırlar. Bunlardan ilk akla gelenleri, alfabetik olarak sıralıyorum, Dünden Bugüne Tercüman’da Prof. Bekir Karlıağa, Doç. Dr. Abdülaziz Hatip, Güneş gazetesinde Rıza Zelyut, Halka Tercüman’da Abdullah Sevinç, Star gazetesinde CHP Milletvekili Prof. Yaşar Nuri Öztürk, Takvim gazetesinde Prof. Zekeriya Beyaz, Vatan gazetesinde Prof. Süleyman ateş, Yarın gazetesinde Ahmet Yılmaz ve daha niceleri...

Asıl önemli olanı ise bu ilahiyatçılar tek kale oynamaktadırlar. Televizyonlardaki açık oturumlarda hiçbir zaman dine başka açıdan bakanları aralarına almamaktadırlar. Oysa Namık Kemal’in dediği “Gerçek farklı görüşlerin karşılaşmasından ortaya çıkar.”

Tek kale oynayan ilahiyatçılar kendi inanç bilgilerinden emin olsalar muhakkak karşıt görüştekileri de yayına davet ederler. Örneğin Arif Tekin, Erdoğan Aydın, Faik Bulut gibi yazarların bunların toplantısına katılması ne kadar güzel olurdu... Yalanları,cehaletleri yüzlerine vurulurdu...

Diyanet İşleri Başkanlığı dersiniz o da adı geçenlerden

geri kalmamaktadır. Kaldı ki Diyanet İşleri Başkanlığı finansmanını devletin sağladığı şeriat propagandası yapan bir resmî bir örgüttür.

Bütün saydıklarım bu güne değin “İslam’da neyin olup neyin olmadığı konusunda” bir anlaşılmaya varamamışlardır. Günümüz ahlak ve bilimine, hukuk ve toplum kurallarına ters düşen bir uygulama ile karşılaştıklarında hep bir ağızdan koro halinde “İslam’da bu yoktur!” demektedirler. Oysa yok dedikleri vardır...

Şimdi bir an düşünelim; yurdumuzda, bunların istediği gibi Kuran Müslümanlığı uygulanmaya başladı diyelim. Bunlar kendi kafalarına göre Müslümanlığı uygulayamazlar ki. Bunlar Kuran, Hadis gibi İslam’ın temel kuralları dışına çıkamazlar ki...

Bir kere şurası bilinmelidir ki şeriatçılara göre: “Kuran ve Sünnet’le belirlenmiş iman esaslarının, ilâhî emirlerin ve yasakların bütününe ve herhangi birine inanmayan kişi kâfir” sayılır. (Bk. İslam’da Cinsel Hayat, Ali Rıza Demircan. Sözlük bölümü. Aynı zamanda D. Mehmet Doğan’ın Vadi Yayınlarınca yayınlanan BÜYÜK TÜRKÇE SÖZLÜK’ün Kâfir ve Lâik maddesine bakınız...)

Ali Rıza Demircan’ın dayanağı da şu ayetlerdir. **“Allah’ın hükmü ile hükmetmeyenler kâfirdirler, zalimdirler.” (K. 5/44,45)**

“...Kitabın bir kısmına inanıp, bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? Aranızda böyle yapanın cezası ancak dünya hayatında rezil olmaktır. Ahret gününde de azabın en şiddetlisine onlar uğratılırlar. Allah yaptıklarınızdan gafil değildir.” (K. 2/85)

Yukarıda adlarını sıraladıklarım ve diğerleri memlekete yeni bir buluşmuş gibi Kuran Müslümanlığını dayatmaktadırlar. Sanki İslam dünyasında 1500 yıldır uygulanan Kuran Müslümanlığı değilmiş gibi...

Bu bölümde yukarıda adı geçenlerin gizlemeye çalıştıkları ayetler (Kuran hükümleri) dile getirilmektedir. Bakalım dile getirmedikleri bu ayetleri dile getirmemi nasıl karşılayacaklardır.

Onların halkı aldatarak şeriata sürüklenme hakkı var da; bizim halkımızı, Anayasa ve yasalarımız gereği yasak olan

şeriat tehlikesinden korumak için gerçekleri dile getirmek ve laikliği savunmak hakkımız yok mu?

Devletimizin Anayasasında her ne kadar “Demokratik, laik, sosyal bir hukuk devleti” deniyorsa da; laik olmayan Cumhuriyetimiz irticaı, Diyanet İşleri Başkanlığı yoluyla finanse etmekte ve hatta korumaktadır.

Böylece İslam'ın Sünni mezhebi devlet dini olma niteliğini sürdürmektedir. Bu laiklik dışı davranış sürdüğü sürece irtica; tesettür, inanç ve öğrenim özgürlüğü adı altında devleti kademe kademe ele geçirmeye devam edecektir.

Bu nedenle diyorum ki Sünni mezhebi de diğer din mensupları gibi kendi cemaatlerinin desteği ile yaşamaya bırakılarak Diyanet İşleri Başkanlığı yoluyla finanse edilmesine son verilmelidir.

Aksi takdirde şeriat delillerinin; Sivas, Malatya, Çorum, Kahramanmaraş katliamları, Sivas Madımak otelinde yaptıkları gibi; insanları otele tıkıp yakmaları, Atatürkçü laik aydınları öldürmeleri zaman zaman yinelenenektir.

Bu tür olaylara meydan verilmemesi için laiklik gereği Diyanet İşleri Başkanlığı lağvedilmelidir. Yoksa Abdurrahman Dilipak'ın 21.1.2000 tarihli Akit gazetesinde dediği gibi: **“Kuran zalimlerin elinde her zaman bir cinayet aletine dönüşebilir.”**

Amacım Kuran'ın zalimler elinde bir cinayet aletine dönüşmesini önlemektir. Bunun için de Devletimizin, her türlü düşünce ve inanç sahiplerine, hakaret ve şiddete başvurmama koşulu ile, özgürlük tanınması ve de; aklı, ahlakı, sağduyuyu, vicdanı, bilimi, gerçeği, hümanizmi savunanları şeriatçı militanların saldırısından, şerrinden, küfürlerinden koruması gerekir... Kaldı ki devletin aslı görevi de zaten budur.

Sanılmasın ki ben; Allah'ı, Dini, Kuran'ı küçük düşürmeye çalışıyorum. Hayır, ben Din gerçeğini, bütün dinlerin birbirlerinin orijini olduklarını anlatmaya çalışıyorum.

Her toplumun her çağda kendine göre bir hukuku vardır. Mevlana'nın bundan 700 yıl önce söylediği gibi: **“Dünle söylenen dünle geçti cancağızım. Bu gün için yeni şeyler söylemek lazım!”**

1400 yıl önceki hukuk kuralları (şeriat hükümleri) ile

laikliğe yönelmiş toplumumuz yönetilemez. Bunun yanında da dinlerin ahlak, edep ve hikmete yönelten öğütleri ihmal edilmemeli ve öğütlerin de; ilahi değil, beşeri olduğu söylenmeli. Böylece; olgunlaşmış, sorumluluğunu bilen ahlak ve hukuk dışı olaylara karşı duyarlılığı olan yepyeni kuşaklar yetiştirilmelidir.

Tanrı anlayışı gerçek yörüngesine oturtulmalıdır. Toplumu sanal bir Tanrı kavramına yönlendirmeye son verilmelidir.

Bilinmelidir ki: **Tanrı (Allah):** Üstesinden gelemeyeceğimiz Doğa (Evren) yasaları yanında toplum kuralları ile aklın, bilimin ve kültürümüzün verileri ile oluşan sağduyumuz, vicdanımız yanında, uyguladığımızda yüzümüzü kızartmayacak genel doğrular, olumlu kavramlar, üstün değerler ve benzerleridir.

Çünkü Allah madde olarak yoktur, mana olarak vardır.

Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır.

Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır.

Ruh olarak yoktur, düşünce olarak vardır.

Zat (kişi) olarak yoktur, isim-sıfat olarak vardır.

Tanrı; doğru, güzel, iyi vb gibi etik değerleri, olumlu kavramları, yüce duyguları kapsayan bir kavramdır. Bu kavramlar ise insanın yapısında, ruhunda vardır.

Özetlersek: Doğruluk, Hak, Sevgi gibi yüce kavramlar Tanrı'nın ta kendisidir.

İşte Kutsal Kitaplardaki kaynağı:

Tevrat, DOĞRULUK kavramına Rab der.

"RAB doğruluğumuzdur." İbranice "Yahve sidkenu". (Tevrat. Yeremya. 23:6 ve 33/16)

İncil SEVGİ kavramını Tanrı olarak kabul eder.

"Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan, Tanrı'da yaşar, Tanrı da onda yaşar..." (İncil. 1. Yuhanna. 4/16-19)

Kiliselerinin kapılarında bu levha asılıdır. Ne var ki bunun ne anlama geldiği çok az kişi tarafından bilinir. Bu demektir ki: "Sevgi" kavramı ile "nefret" kavramı ile karşılaştığınızda "Sevgi" tercih edilmelidir.

Çünkü Sevgi nefrete göre çok yüce bir kavramdır. Çünkü "sevgi" iyi olduğundan, yüce (Tanrı); nefret ise kötü

olduğundan, aşağı (Şeytan) dır.

Kuran da, HAK kavramına, Allah'ın ta kendisidir der:

“Bu böyle. Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir. O’nu bırakıp da taptıkları ise batılın ta kendisidir. Şüphesiz ki Allah yücedir, büyüktür.” (K. 22/62. Yine Bkz. 24/25)

“Dehre (zamana) sövmeyiniz, çünkü dehr Allah’tır.” (Ahmet Bin Hanbeli’den...)

Çünkü açıklayamadığımız bir olgudur. Sırrına eremeyiz, nedenini bilemeyiz. Bu nedenle zamana da Allah denmiştir...

“Tanrı yücelerden yücedir!” denilir. Ne var ki din bilgisinden yoksun olanlar Tanrı’nın: gökte, bilinmeyen bir yerde kürsüsü var sanır... Oysa burada gök’ten, kürsü’den murat; doğru, iyi, güzel gibi bütün olumlu kavramların; yalana, kötüye, çirkine göre çok yükseklerde olduğunu ifade etmektir.

Tanrı kavramı; doğa yasaları, toplum kuralları yanında; insan aklının, sağduyusunun, kültürel birikiminin ve vicdanından oluşan duyguları da kapsar. Aklın, sağduyunun, kültürel birikimin ve vicdanımızın sesi de, insan-ı kamillerin ağzından, dinsel konular olduğu için “vahiy” olarak yansır.

“Tanrı bizde tecelli etmeye her zaman hazırdır. Tanrı her zaman içimizde ve bizimle birlikte vardır. Ne var ki ondan kaçırız. Sorumluluktan kaçmak için O’nu hep hep kendi dışımızda ararız.

Bize düşen içimizde bulunan Tanrı’nın sesini (vahiy, ilham, esin, uyarı, cız...) duymak, duyduğumuz bu sese kulak vermek ve yaşama uygulamaktır...

Aklın, bilimin, çağın ahlak ve hukuk kurallarına uymadığımız sürece biz insanlara kurtuluş yoktur.” (Bir düşünürden...)

İnsanlar akla, bilime göre karar vereceklerine dine göre karar veriyorlar. “Allah dünyayı yoktan var etti!” diyorlar. Böyle dedikleri an çıkmaza giriyorlar. Şu basit soru karşısında apışıp kalıyorlar. “Peki sen bir yaratan aradığına göre Allah’ı kim yarattı öyleyse?” denildiği zaman “O kendinden vardır!” diyorlar. Bu sözün bilimsel dayanağı var mıdır? Böyle bir sav bilimsel olabilir mi? Peki bu konuda da bir başkası: “Kendinden var olan maddedir.” derse haksız mıdır?

Yaratan maddedir. Vardan var olur, yoktan bir şey var olmaz. Kaldı ki bu savın bilimsel bir dayanağı da vardır:

“Hiçbir madde yoktan var olamaz; var olan da yok olamaz!” (Maddenin Sakınımı Yasası: Lavezion...)

Görüldüğü gibi insanlar akla değil vahye; bilime değil dine inanıyorlar...

Benim saçmaladığımı sananlar olabilir. Onlara şu gösterdiğim ayetlere bakmalarını öneririm:

Kuran'dan: 2/186, 8/24, 15/99, 17/60, 20/46, 50/16, 51/21, 56/85, 58/7;

İncil'den:

Yuhanna, 14/8, 17/21;

Korintoslular 6/16; Vahiy 21/3.”

Görüşlerimin din dışı olduğunu ileri sürerek bana kızanlar, öfkelenenler; önce gösterdiğim bu ayetlere bakarak düşüncelerim arasındaki benzerliğe dikkat etmelidir.

Allah ve Din konusunu oluşturan bu bölümde demek istediğim: insanı, içinde uyumakta olan Tanrı'yı uyandırmaya ve uyandırdığı bu Tanrı sözüne göre yaşamaya çalışmasıdır. Bunun için de insanın akla, bilime, mantığa, sağduyuya öncelik vermesi, gerçekçi olması; yaşamını vicdanının sesine uydurması gerekir.

Bunun içinde insanın çaba göstermesi gerekir. Bu iş öğütlerle, korkutmakla olmaz. Bunun için insanın yaratılışı elverişli olmalıdır. Yaratılışı elverişli olmayanlara ne desen boşunadır...

Şu Kuran ayetlerine dikkatinizi çekerim:

“Onları doğru yola iletmek sana ait değil; ama Allah, dilediğini doğru yola iletir.” (K. 2/272)

“Ey Muhammed rabbin dileseydi, yeryüzünde bulunanların hepsi inanırdı. Öyle iken insanları inanmaya sen mi zorlayacaksın?” (K. 10/99;

“Allah dileseydi bütün insanları doğru yola sevk ederdi.” (19/31)

(Ayrıca şu ayetlere de bakabilirsiniz: 4/80, 13/40, 16/125, 35/23, 88/21, 22, 26)

Şunu da unutmadan belirtiyim: **Sözlerim gerçek arayışı içinde olanlardır...**

Av. Eren Bilge, 5.4.2006

18. DİN KONUSU

Daha önceleri insanlar; Güneş'i yaşam kaynağı sayarak onu kutsallaştırmıştır. Ay'da, Yıldızlarda bir olağan üstülük görerek onları Tanrılaştırmıştır...

Bu anlayış sonucu güneşin doğuşunu bir an önce görmek için yüksek dağlara çıkmışlar, yüksek tapınaklar yapmışlar, güneşin doğuşunda yerlere kapanarak secde etmişlerdir (sabah namazının doğuşu)...

İlk güneş ışınlarını, yere düşmesini önlemek için, avuçlarını açıp güneş ışınlarını kucaklayarak yüzlerine-gözlerine sürmüşlerdir (dua ederken ve namaz kılarken el açıp yüze sürme geleneğinin doğuşu)...

Güneş en tepeye çıktığında güneş için yeniden yerlere kapanarak, güneşe olan saygılarını göstermişler (Öğle namazının doğuşu)...

Güneş batımına doğru yine güneşin karşısına geçerek eğilmişler (ikindi namazının doğuşu)...

Güneş batarken de ona secde etmeyi bir alışkanlık haline getirmişlerdir (akşam namazının doğuşu)...

Güneşin batışından sonra; Ay'ın yıldızların ve diğer gök cisimlerinin görünmesi ile bunlar karşısında da yerlere kapanarak secde etmekle Tanrı'nın gazabından kurtulacaklarını sanmışlardır (yatsı namazının doğuşu)...

İnsanlar bununla da yetinmemişler bunların da ötesinde gizli bir güç var sanmışlardır... Güneş de, ay da, yıldızlar da bir yasaya bağlı olarak gidip geliyor... Evren'deki doğa olaylarında da, olsa olsa, bu gizli ve güçlü varlığın etkisi var. Öyle ise buna tapalım demişler ve buna da Allah adını vermişler...

Her olayın, her davranışın O'nun tarafından belirlendiğini sanısına kapılarak (kader anlayışının doğuşu) şaşkınlığa düşmekle kalmayıp onun beğenisini kazanmaya çalışmışlardır.

Gök gürlemesinden, düşen yıldırımlardan, patlayan yanardağlardan, çok can alan doğal afetlerden, depremlerden, sel baskınlarından, kolera-veba gibi salgın hastalıklardan korkarak bu olayların da yaratıcısı olarak O'nu görmüşler. Can alan doğa olaylarının Tanrı (Allah)

tarafından yapıldığını sanmışlardır...

O'nun gazaba gelerek can almasına kendi kötü davranışlarının (Dinlerde buna: Günah denir...) neden olduğunu sanmışlar ve yaratıcının hoşuna gitmeyen bu davranışları nedeniyle O'ndan özür dileyerek günahlarının bağışlanmasını istemişlerdir...

Onun can almasını kan istediğine yorumlayarak: "Sen bizleri toptan öldürme de, biz sana en güzel delikanlımızı, en güzel kızlarımızı kurban edelim" demişler (Kurban geleneğinin doğuşu)...

Görmüşler ki doğal olaylar ve salgın hastalıklar yine sürüp gidiyor. "Değil mi ki sen kan istiyorsun. En güzel delikanlılarımız, en güzel kızlarımız bile seni doyurmuyor; öyle ise biz, kendimizin kanını akıtalım da gözün doysun!" demişler. Bu nedenle gerek erkek ve gerekse kadınlar, en değerli organlarından bir parça kesmeye başlamışlardır (Erkek ve kadın sünneti geleneğinin doğuşu)...

Buna karşın can alıcı doğa olayları ve salgın hastalıklar sürüp gidiyor; "Demek ki bu Tanrı dedikleri bize eziyetten hoşlanıyor. Öyle ise biz kendi kendimize eziyet edelim, onun için en sevdiğimiz şeylerle ilgimizi bir süre keserek ona sevgimizi gösterelim!" demişler ve belli günlerde yemek yememeye ve diğer hoşlandıkları şeylerden el çekmeye başlamışlardır (oruç geleneğinin doğuşu)...

Bu korku ve bilgisizlik yüzünden "Ben Tanrı tarafından gönderildim, Tanrı, sizlere söylemem için bana şunları şunları söylüyor!" diyen kişilerin arkasına düşerek kendi güvenliklerini onların aracılığıyla sağlamaya çalışmışlardır.

Onların doğuştan gelen yetenekleri, bilgi ve kültürleri nedeniyle kazandıkları beceriler karşısında hayran kalmışlar ve onları yücelterek Tanrılaştırmışlardır.

Günümüzde bunun en güzel örneği, halen Hindistan'da yaşamakta olan Satya Sai Baba"dır. Bu adamın 10 milyon kulu var. Bunlardan 10 bine yakını Türkiye'de yaşamaktadır. (Bakınız: 28.10.2001 tarihli Hürriyet)

Oysa Din; olumlu davranışları simgeler. Dinsizlik ise olumsuz davranışları...

Örneğin: İnsan: Ahlaklı mı, ahlaksız mı? Arlı mı, arsız mı? Bencil mi, paylaşımcı mı? Erdemli mi, erdemsiz mi, Hırslı

mı hırsız mı? Mal-mülk düşkün mü; yoksa, gereksinimi ile yetiniyor mu? Namuslu mu, namussuz mu? Bunun gibi ne denli olumlu kavramlar varsa hepsi din kapsamı içine girer...

Bütün ahlaksızlıklar, hırsızlıklar, kan dökücülük, mal-mülk düşkünlüğü, namussuzluklar gibi olumsuzluklar ve benzeri ne kadar olumsuz kavram varsa bunların hepsi dinsizlik kapsamına girer...

İster Sinagoga, ister Kiliseye, isterse Camiye gidip gelsin, ölçü değişmez.

Yukarda sayılan ve sayılmayan olumsuz kavramlara yaşamında yer veren herkes dinsiz sayılır.

Ölçü budur. İnsanın dinine-inancına, düşüncesine-felsefine karışmamalıyız ve de onu kendimiz gibi düşünüp inanmaya zorlamamalıyız.

Bütün bu olumlu kavramlar; bu saydığım olumsuz kavramlara göre daha yüce olduğu için kutsallaştırılmıştır. Kutsallaştırılan bütün kavramlar Tanrı kavramı ile simgeleştirilmiştir...

İşte bu anlamda olmak üzere, bütün insanlık dinsizim dese; ben, dinsizim demeyi kabul etmem. Bu anlamda olmak üzere bütün insanlar Tanrı'yı (Allah'ı) yadsısa; ben, ölüm pahasına da olsa, Tanrı'yı yadsımam (inkar etmem)...

Din, bu anlamda alınması gerekirken bütün dinciler, yalnızca tapınma ile yetinerek, bu anlayışın dışına düşmüşler ve Tanrı'dan uzaklaşmışlardır.

İnsan Hakları Sözleşmesi'nde: "Herkesin düşünce, vicdan ve din özgürlüğü hakkı vardır. Bu hak, din ve inancını değiştirme özgürlüğünü ve din yada inancını, tek başına yada topluca, açık yada özel olarak öğrenme, uygulama, ibadet ve gözetim yoluyla özgürlüğünü içerir" (Madde 18) diye yazılı iken; Tanrı sözü (Allah Kelâmı) sayılan Kuran'da:

"Kim İslâmiyet'ten başka bir dine yönelirse, onun ki kabul edilmeyecektir. O ahrette de kaybedenlerdendir." (K.3/85) yanında:

"Fitne kalmayıp, yalnız Allah'ın dini ortada kalana kadar onlarla savaşın." (K. 2/193, 8/39) diye yazılmaktadır.

Bunun gibi daha onlarca şiddet tümceleri vardır... Diğer kutsal kitaplarda yazılı şiddet tümcelerinden örnek vermiyorum; çünkü, onların, Tevrat ve İncil'in, değiştirilmiş

(tahrif edilmiş) olduğu ileri sürülmektedir...

Yaratan (Tanrı-Allah...) yoktur, demiyorum ki; ama, insaf yahu!.. İnsanlar kitabında, insana, “din ve inancını değiştirme özgürlüğü tanırken” (Az yukarda Mad. 18), Allah kitabında: **“Kim mürtet; yani, dininden döner ve kâfir olarak ölürse, işte onların bütün yaptıkları dünyada da, ahrette de boşa çıkmıştır ve onlar ateş halkıdır, orada ebedî kalacaklardır.” (K.2/217- Ayrıca bakınız: 3/77, 4/89, 137, 47/25-29) denmektedir...**

İslam hukukuna göre: Bu tümceler gereğince dinden dönen mürtet sayılır ve acımadan öldürülür...

Bu konuda bir de Hadis kitaplarına bakalım: **“Her kim dini (ki, Müslümanlıktır) değiştirirse, onu hemen öldürünüz!” (Sahih-i Buhari, Diyanet Çevirisi: Hadis numarası: 1264 C. 8, s. 388).**

Bir tane daha:

“Bir kere Muâz kendi mıntıkasını dolaşıp arkadaşı Ebû Musâ'nın vilâyetine yaklaştığında, bir sürü halkı toplanmış olarak gördü. Halkın ortasında iki eli boğazına bağlı birisinin durduğunu gördü. Nedenini öğrenmek üzere sordu:

- Ey Ebû Mûsa, bu ne iştir?

Ebu Mûsâ:

- Bu elleri bağlı duran kişi Yahudi iken Müslüman olduktan sonra dinini değiştirdi!.. dedi.

Bunun üzerine Muâz İbn-i Cebel:

- Bu mürtet öldürülmedikçe devemden inmem! dedi.

Ebû Musa:

- Bunun katli için mi geldin, haydi in! dediyse de Muâz:

- Bu mürted öldürülünceye kadar inmem! diye ısrar etti..

Bunun üzerine mürtet Yahûdi öldürüldü...” **(Yukarıdaki kitaptan. Hadis No. 1638. C.10. s.347)**

İşte bir tane daha: “...Müslüman kişinin kanı helal olmaz ve kısas olmaz.

Ancak şu üç nedenden birisiyle helal olur:

Maktûlun hayâtı mukabilinde katil,

Zinâ eden dul kadın (seyyib),

İslâm camiâsını bırakıp dîninden ayrılan mürted... Bunlara kısas yapılır...”

Burada bir konuya dikkat çekmek istiyorum. “Müslüman

kişinin kanı helal olmaz!” diyor. Acaba, Müslüman olmayan kişinin kanı helal olur mu?

Hani İslam’da öldürme yoktu. Hani İslâm barış ve sevgi dini idi... Hani İslam da hoşgörü vardı?..

Bunu söyleyenlerin hiç mi Tanrı bilgisi yok, hiç mi din duygusu yok... Allah böyle der mi? Gelin şu Allah’ı yüceltelim... Kendi dünya görüşümüzü empoze etmek için Allah’ı dayanak almayalım...

O’nu (Tanrı’yı-Allah’ı-Yaratan’ı...) anlamaya çalışalım. Önce Tanrı nedir, nerededir sorusuna yanıt bulmaya çalışalım...

Öncelikle bilelim ki yüce olan davranışlar, olumlu ve güzelliği simgeleyen kavramlar, genel değerler, ortak doğrular, kötü alışkanlıklara, aşağılık davranışlara göre üstün sayılmıştır. Üstün sayılan bu anlayışlar ve davranışlar, insanlarca, kutsallaştırılarak Tanrı (Allah) simgesi ile ifade edilmiştir.

Av. Eren Bilge, 1.11.2001

19. EVRENİN DÜZENİ İNANÇLARA GÖRE DEĞİŞMEZ...

İnsanlar hangi dine inanırlarsa inansınlar, ister Müslüman, ister Yahudi, ister Hıristiyan, ister Budist, ister Mecusi olsunlar. Yahut bunlardan hiç birine inanmasınlar...

Hepsi de Doğa’nın yasalarına uymak zorundadırlar.

Su içmeden, yemek yemeden ve uyumadan yaşayamazlar.

Korunmadan seviştikleri zaman çocukları olur.

Ve bir süre sonra mutlaka ölürler.

Kollarını çırparak uçamazlar.

Bir metrekareye elli kişi birden sığışamazlar.

On metre yüksekten atlayamazlar.

Ne Müslüman olmak yeter bunları aşmaya, ne Yahudi olmak, ne de Hıristiyan olmak...

Tüm insanlığın çaresiz uymak zorunda kaldığı bu evren yasalarını, dilerseniz birer Tanrı buyruğu olarak da değerlendirebilirsiniz.

İster şu inançta olsun, ister bu inançta olsun; ister inanın, ister inanmayın...

Aygıt kullanmadan beş dakika bile suyun dibinde kalamayacağınıza göre...

Demek ki evren yasaları, yahut Tanrı buyrukları; insanların inanç ve eğilimlerine hiç mi hiç aldırmandan, hepsini kurumuş çiroz hevenkleri gibi aynı ipe dizmekte...

İnsanın yeryüzünde sadece 2 milyon yıldan bu yana var olduğu söylenir.

Özellikle sinema gündemine daha sık gelmeye başlayan eski zaman dinozorları ise, 75 milyon yıl önce yaşamışlardı. Üstelik 450 milyon yıl boyunca...

Sonra birden kayboluverdiler ortalıktan.

Birdenbire öyle nasıl kayboluverdiklerinin nedeni, bir türlü kesin saptanamıyor.

Kimi:

- Aşırı beslenmeden ötürü erkek dinozorların iri hayaları, apış aralarına sürüne sürüne kısırlaştı da, ondan kaybolup gittiler, diyor.

Kimi:

- O dönemde de bir buzul çağına girildi, ondan kaybolup gittiler, diyor.

İnsanlık 148 milyon yıl daha kalabilecek midir yeryüzünde? Çok kuşkulu...

Müslüman olsalar da, Yahudi olsalar da, Hristiyan olsalar da, inançsız olsalar da; 10 milyon, 100 milyon, 500 milyon, 1 milyar, 2 milyar, 5 milyar yıl sonra; tıpkı dinozorlar gibi hiç gelmemişçesine kaybolup gideceklerdir sonsuz bir boşluğun içinde...

Sonra daha kim bilir neler olacak?..

Çünkü Arz küresi 50 milyar yıl daha duracak Samanyolu galaksisindeki toplu iğne başı kadar görünen kimliği içinde.

Ve sonra o da kaybolup gidecek.

Bir başka anlatımla Tanrı, canlıların keyfine bırakmamıştır buyruklarının uygulanıp uygulanmamasını...

Sadece o buyrukları, yani evrenin düzenini merak ederseniz; mucizeler gösterme olanağına kavuşursunuz.

Uzayda da yürüyebilirsiniz. Ay'ın üstüne de çıkabilirsiniz. Bir anda bütün evlerde görünebilirsiniz. Oturduğunuz yerden, başka gezegenlerin yakın plan fotoğraflarını izleyebilirsiniz...

Ama Tanrı'yı ve onun yansıması olan evreni merak

etmezseniz, hiçbir mucize gösteremezsiniz. Dualarınız teke tek bir pazarlıktan ibaret kalır:

- Ben sana sığınyorum, sen de beni ölünce cennetine kabul et ya Rabbi...

Yunus Emre daha 700 yıl önce, bu tür teke tek bir pazarlığa benzeyen ibadet alışkanlarından hoşlanmadığı için, yazmıştır o ünlü nefesini;

Cennet cennet dedikleri
Birkaç köşkle birkaç huri
İsteyene ver onları
Bana seni gerek seni...

O yüzden, o da mucizesini göstermiş ve hâlâ unutulmamıştır.

İyi çalışmalar saygı ve sevgiler
Murat Binzet, 26.6.2012 [mailto: m1000zet@gmail.com](mailto:m1000zet@gmail.com)

20. İLKELERİMİZ

Sıradan insanların batıl itikatları onlara erken yaşlarda fazlaca bir gayretkeşlikle verilen din dersinden kaynaklanır. Sırlardan, mucizelerden ve şeytanın yaptıklarından bahsedildiğini duyarlar ve böyle şeylerin her yerde, her şeyde gerçekleşebileceği onlara gayet olası gelir.

Bu insanlara önce tabiatın kendisi gösterilseydi, dinde tabiat üstü ve esrarengiz olanı saygı ile karşılamayı öğrenirlerdi; oysa şimdi dinin bu yönünü iyice sıradan bir şey sanmaktalar, öyle ki birisi onlara, bu gün sokaktan altı melek geçti dese, bunda bile bir olağanüstü bir şey görmeyecekler.

Artık dört ahlaki ilkemiz var:

1. Felsefi ilke: İyiliği iyiliğin kendisi adına yap, yasalara olan saygından dolayı.

2. Dini ilke: İyiliği Tanrı (Aklın, sağduyun, vicdanın verileri...HB) istediği için yap, Tanrı'ya (Doğruya, güzele, iyiye, erdeme... HB) olan sevginden dolayı...

3. İnsanı ilke: İyiliği kendi mutluluğunu çoğalttığı için yap, öz sevginden dolayı....

4. Siyasi ilke: İyiliği senin de bir parçası olduğun büyük toplumun mutluluğunu çoğalttığı için yap, topluma olan sevginden dolayı, kendini de gözeterek.

Bunların hepsi aynı ilkenin başka yönlerden görünüşü olmasın sakın?

G. C. Lictenberg. Aforizmalar. (Metis Yayınları Ajanda 2010. s.47)

“Günümüzde, yargıçlar, suçlananlar ve tanıklar görölmedik bir hızla birbirine karıştı.”

“İnsanda dikkate değer olan umutsuzluk içinde olması değil, umutsuzluğu aşması ya da unutulmasıdır.

Bir umutsuzluk edebiyatı hiçbir zaman evrensel olmayacak.

Evrensel edebiyat umutsuzlukta duramaz.”

“Bugünün zorbalıkları ne susmayı kabul ediyor ne de yansızlığı.

Kendini belirtmek zorbalıktan yana ya da ona karşı olmayı gerektiriyor.

Bu durumda benim söyleyeceğim şu:

Ben zorbalığa karşıyım.”

Albert Camus. Cumhuriyet Kitap Eki. 7 Ocak 2010

21. DİNLERİN DEMESİ GEREKEN

Her dinin kendine özgü peygamberleri vardır, kutsal kitapları, yüzyılları aşan gelenekleri...

Her din yıllar önce ölmüş insanların söylediklerini veya yazdıklarını sorgusuz sualsiz kabul etmemizi, çoktan geride bıraktığımız insanların emirlerine itaat etmemizi ister...

Bir din, neyi savunursa savunsun, bütün alçak gönüllülüğüyle **“Biz bu kadarını düşünebildik, haydi, sen daha iyisini düşün!”** deseydi, önceden yaptığımız hataları rahatlıkla geçmişte bırakıp ilerleyen bir dünyaya ayak uydurabilecek bir din geliştirebilirdik.

Ama bizden sadece inanmamız istendi, düşünmemize izin verilmedi. Bize deneyin veya araştırın denmedi, itaat

etmemiz söylendi.

Charlotte Perkins Gilman, His Religion and Hers.

Metis Yayınları Ajandası. 2010. s.142

+

Dini bir derneğin internet sitesinde “Hristiyan olmayanlar ebediyen cehennemde yanacak” yazmasına tepki olarak başlatılan kampanya sonucunda, İngiltere’de 800 otobüse “Tanrı muhtemelen yok; artık dertlenmeyi bırakıp hayatın tadını çıkarmaya bakın!” şeklinde ilan verildi -2009, Radikal

+

İngiltere’de “Hristiyan Sesi” adlı grup, belediye otobüslerine “Tanrı muhtemelen yok; artık dertlenmeyi bırakıp hayatın tadını çıkarmaya bakın!” şeklinde ilan verenleri yanıltıcı reklâm yaptıkları için reklâm denetleme kuruluna şikâyet ederek, “Tanrı’nın olmadığına dair kanıt” istedi.-2009

İllallah! Metis Yayınları. Ajanda 2010. s. 22-23

+

Okuyun yukarıdaki satırları. İnsanoğlu nelerle uğraşıyor...

İngiltere’de dinî bir dernek “Hristiyan olmayanlar ebediyen cehennemde yanacak” diye buyurmuş kendi sitelerinde. Şimdi ben Hristiyan olmadığımı göre demek ki onların inancına göre “ebediyen Cehennem’de yanacağım...”

Bizim Müslümanlar da aynı şeyi söylüyor. “Müslüman olmayanlar ebediyen Cehennem’de yanacak!..” diyorlar.

Yahudilerin de bu ikisinden kalır yeri yok. Onlar da kendilerinden olmayan Filistin halkına fosforlu bomba yağıdırıyor.

Bunlar dogmatiklerin inançları... Bunların ardına düşersen gerçeğe ters düşersin. İki cami arasında kalmış beynamaza dönersin.

Allah’ın varlığını ya da yokluğunu kanıtlayamazsın. Maddî bir varlığı olmayan bir kavramı nasıl kanıtlayacaksın. Maddî bir varlığı olsa inanmayı götürür gösterirsin.

Bütün din kitapları, Allah’ın maddî bir varlığı olmadığına birleşmişlerdir.

Allah; genel değerleri, ortak doğruları, doğa ve toplum yasaları ile oluşan ahlak ve etik değerleri oluşturan bir kavramdır.

Sen, insanlık değerlerine değer veriyorsan; Yahudi de olsun, Hristiyan da olsun, Müslüman da olsun huzur ve güven içinde (CENNET'TE) yaşarsın.

Bir başkasına haksızlık yaparsan, iftira atarsan, yalan söylersen, başkasının hakkına, namusuna, ırzına göz koyarsan yasalar yakana yapışır.

Eğer sende zerre kadar insanlık varsa, vicdan duygun, erdem duygun gelişmişse, yaptığın her olumsuz davranıştan huzursuzluk duyarsın. Vicdan azabı çekersin. İşte buna Cehennem azabı denir.

Gerçek din bunu böyle değerlendirir.

Ve gerçek din duygusu kendisinde insanlık değerleri bulunan kişilere seslenir. Ki bu tür insanlara diri denir.

Dinler, dirilere seslenir. Ölümlere değil...

Bunu bilmek huzura ermek için yeter. Cennet de, Cehennem'de insanın yaşamı ile ilgili ruhsal bir kavramdır.

Allah'ın varlığını veya yokluğunu kanıtlamaya kalkarsanız boşuna uğraşmış olursunuz. Yeri, yurdu, ismi olup cismi olmayan bir varlığı nasıl kanıtlayacaksınız?...

Av. Eren Bilge,, 3.3.2010

22. ORTAK ATAMIZ

Soruyorlar: Nasıl bir maymundan gelebiliyoruz?

Peki, neyden gelebilirdik ki başka.

Bize en çok benzeyen canlı maymunlardır. Bu benzerlik hem dış görünüş hem de genetik malzemede kendini göstermektedir.

Maymundan gelmek ne demektir?

Birçok evrimci "maymundan geldik demeyelim" der. Oysa bir maymundan gelmenin kötü bir yanı olmadığı gibi doğadan gelmenin iyi yanları da var.

Maymundan geldik derken aslında hep ortak atalardan söz ediyoruz. Örneğin insan ile şempanzenin ortak atası 5-6 milyon yıl arasında yaşamıştır. Neye benzediği bilinmiyor, çünkü henüz tam bir fosil bulunamamıştır. Çünkü orman koşullarında fosilleşme pek olanaklı değildir. Organik maddenin fazla olduğu bir yerde fosilleşmeyi bekleyemeyiz.

Bizler primat takımı (insanlarla maymunları kapsayan

memeli takımı) olarak ormanlarda yaşadık.

Ormanlar ellerimizi ve bedenimizi biçimlendirdi. Eller ise beynimizi, beynimiz ise biz insanı yarattı. O yüzden bir kuştan veya bir kelebekten gelmiyoruz. Bizi biz yapan nedenlerden biri de -evrimsel sürecimizi- ellerimizi ve ilerisinde beynimizi biçimlendiren ormanlarda geçirmemizdir.

Ortak atamız 5-6 milyon yıl önce herhangi bir nedenden ötürü (büyük ihtimal kromozomlarda meydana gelen bir mutasyon sonucunda -çünkü ikiye ayrılan kolun birinde yani bizde 46, şempanzede ise 48 kromozom var-) tür ikiye ayrıldı ve insan kolu birçok elemenden geçtikten sonra günümüze ulaştı.

Sayısal ırmak denilen gen havuzu yüz binlerce kuşak içerisinde en uygun olanı seçerek insanı yarattı.

İnsanı yaratan neden yaşam sevincidir.

Yaşama anlam verelim; ancak kendimizi anlamsızlaştırmayalım.

Sevgiler...

(Düşünbil Dergisi İletisinden, 26.2.2010)

+

İsrarla söylüyorum, insanın atasının maymun olmasında utanılacak hiçbir yan yoktur.

Buna karşılık, kendi mesleğindeki başarılarıyla yetinmeyip hakkında hiçbir şey bilmediği bilim meselelerine dalan, manasız belagatle bunları karartmaya, incelikli saptırmalar ve dinsel önyargılara becerikli atıflarla dinleyicilerinin kafasını karıştırmaya çalışan bir atam olsaydı, o zaman utanırdım bak!

- İngiliz biyolog T. H. Huxley,

Darwin'in evrim kuramı üzerine Papaz Sa-muel Wilberforce ile tartışırken,

30 Haziran 1860, British Association, Ox-ford

(Metis Yayınları Ajanda 2010. s. 31)

+

Gerçekten de günah işlediği için Allah tarafından, Cennet'ten kovulan bir atanın soyundan gelmektense günah işlediğine dair herhangi bir kanıt bulunmayan maymun soyundan gelmek daha iyidir. Hiç olmazsa geçmişinde günah işlediği için Cennet'ten kovulma yoktur.

Maymun soyundan gelmeye karşı çıkanlar; insanla Maymun arasındaki bu benzerliğin nereden kaynaklandığına ilişkin bir kanıt gösterememektedirler.

Ayrıca kutsal kitapların belirttiğine göre Kabil kardeşi Habil'i de öldürmüştür. Öldürdüğü kardeşini nereye gömeceğini bilmeyen Kabil'e, Allah bir karga vasıtasıyla öldürdüğü kardeşini nasıl gömeceğini de göstermiştir; "Sen nasıl olur da kardeşini öldürürsün!" diye kulağını çekeceğine ona yol göstermiştir.

Görülüyor ki anlatılanların mantıklı bir yanı yoktur. Görüyor musunuz bir parça düşününce ortaya nasıl sorular çıkıyor.

Hadi düşün, düşün de bu anlatılanlara bir açıklama getir...

Av. Eren Bilge, 16.3.2010

23. KADINLAR

Bu dinler kadınlardan her şeyi talep ediyor, ona hiçbir şey vermiyor. Ondan desteğini ve sevgisini istiyor ve bunun karşılığını aşağılama ve baskıyla ödüyor.

Kutsal Kitap, bir babanın, kızını satıp başkalarına köle etse (Çıkış 21/7),

Kızının saflığını bir serseri güruhuna peşkeş çekse (Hâkimler 19:24, Tekvin 19:8), hatta kızını öldürse bile iyi bir baba ve mübarek bir adam sayılabileceğini öğretir.

Bir adamın, birkaç kadınla evlense, hatta bu kadınları satsa, verse ya da değiş tokuş etse bile harika bir adam, iyi bir koca, erdemli bir insan, Tanrı'nın sevgili kullarından biri sayılabileceğini ve bunun başlangıç için gayet iyi bir konum olduğunu öğretir.

Gök kubbe altındaki her türlü kepezeliğin kadına reva olduğunu öğretir; kadını kendi ayakları üzerinde duran, özgür bir insan olarak görmez. Kadına koyun muamelesi yapar, onu da mal sınıfına sokar: Bir papazın belirlediği koşullar ve sınırlar haricinde düşünmesini, konuşmasını, hareket etmesini veya var olmasını yasaklar.

İlahi buyrukların ne olduğunu bilmiyorum. Ama en önemli insani buyrukları biliyorum.

Tanrı'nın ya da öbür dünyanın bizden neler beklediğim bilmiyorum... Ama bu dünyada kadınların düzinesi yetmiş sente gömlek yaptıklarını biliyorum. Bu dünyanın ve insanlığın ihtiyaçlarının sonsuz, bitmez tükenmez, daimi ve acil olduğunu biliyorum. Bunlar zamanımızın, gücümüzün, sevgimizin tamamını alacak - ve işimiz işte o zaman başlamış olacak

Kilisenin en yüksek mevkii işgal ettiği ve en güçlü olduğu bütün Hıristiyan ülkelerinde, kadınların hep-aşağı kademede sayılmaları ve hem kişisel özgürlükler hem de mülkiyet meseleleri konusunda en az hakka sahip olan kişiler olmaları son derece manidar.

-Helen H. Gardener (1853-1925. ABD'de kadınların oy hakkı için mücadele eden feminist aktivist), Men, Women, and Gods.

Metis Yayınları Ajandası. 2010. s. 142-143

24. İLLALLAH!

Bu ajandayı hazırlayan bizler, inanma hakkına saygı duyuyoruz. Ama biraz daha derin bir saygıyı, inanmama hakkına duyduğumuzu da belirtmemiz gerek.

İnanmanın bir kez daha tartışılmaz bir şekilde insan varoluşunun temellerinden sayılmaya başladığı günümüz dünyasında, (ülkesine ve mekânına bağlı olarak) inanma hakkı örgütlü dinlerle, devlet bütçeleriyle, polis ya da asker kuvvetleriyle koruma altına alınmış durumda; buna karşılık, varoluşlarını inanma temelinde tanımlamak istemeyenler genellikle tekil, münferit ve örgütsüzler.

Doğduğumuzda dinsel bir kimlik edindiğimiz varsayılıyor ve dünya karşısındaki duruşumuzu nasıl tanımladığımız sorulmadan bu kimlikler atfediliyor bize; üstelik yirminci yüzyılın sonlarında başlayan bu yeniden dinselleşme eğilimi siyasi, tarihsel bir gelişme değil de doğal bir oluşummuşçasına kabullenmemiz bekleniyor.

Vicdana, adalet ilkelerine, ortak hukuk arayışına dayalı mutabakatlar oluşturmak yerine kendi seçimimiz olmayan kimliklerin sözcülüğünü yapmamız bekleniyor. Dolayısıyla, saygı duyup haklarının tanınmasını istediğimiz inanan

kesimlerin bizlerin inanmama hakkını bertaraf edeceği kaygısından kurtulamıyoruz ki gerek dünyanın gerekse ülkemizin tarihine şöyle bir göz atıldığında pek de yersiz olmadığı görülen bir kaygı bu.

Dinsel, etnik, cinsel vb. kimliğiyle yaşamak isteyen bu haklarına sahip olması demokratik bir toplumun esasıdır kuşkusuz; ancak kendisini bu tür verili kimliklerle tanımlamak istemeyenlerin vatandaşlık haklarının da aynı tavizsizlikle savunulması, eşit ölçüde meşru bir haktır bizce.

İnanmama hakkının da bir insan hakkı olarak tavizsiz uygulanacağı bir dünya ve ülke umuduyla, bu ajandayı kendisine dinsel kimlik dayatılmasından illallah diyenlere sunuyoruz...

Ajanda 2010 İLLAHLAH! Metis Yayınları. Metis Editörleri

25. EN İYİ ŞEY GİZEMLİ OLANDIR

Dini inançlarım hakkında yazılanlar, sürekli tekrar edilen koca bir yalandan başka bir şey değil.

Tanrı'ya inanmıyorum; bunu hiç inkâr etmedim, her zaman açık açık söyledim.

Eğer içimde bir yerlerde dini olduğu söylenebilecek bir şey varsa, o da bilimimizin ortaya koyduğu kadarıyla dünyanın yapısına duyduğum sonsuz hayranlıktır.

+

Tanrı meselesi açıldığında, kendimi bir agnostik (Tanrı'nın var olup olmadığının, niteliğinin, ne olduğunun ve evrenin nasıl doğduğunun bilinmediğini ve hiçbir biçimde de bilinmeyeceğini öne süren öğreti. Eş. Bilinemezcilik...) olarak gördüğümü söyleyebilirim.

Hayatı daha güzel, daha yaşanır kılacak ahlaki ilkeler açısından son derece önemli olan berrak bir bilincin, bir kanun koyucu fikrine, özellikle de ödül ve cezaya göre çalışan bir kanun koyucu fikrine ihtiyaç duyacağına inanmıyorum.

+

Deneyle kanıtlamayacağımız en iyi şey gizemli olandır. Hakiki sanatın ve hakiki bilimin can evindeki en temel duygudur bu.

Gizem nedir bilmeyen, artık merak edemeyen,

şaşıramayan birinin yaşadığı söylenemez, böyle biri eriyip gitmiş mum gibidir.

Dinin kökeninde, korkuyla karışık olsa da, bu gizem deneyimi vardır. Nüfuz edemediğimiz bir şeyin mevcudiyetiyle ilgili, en derin aklın ve göz alıcı güzelliğin aklımızın sadece en temel biçimlerine ulaşabildiği tezahürleriyle ilgili bir bilgi - asıl dini tavır işte bu bilgiden ve bu duygudan oluşur.

Bu bakımdan, ama sadece bu bakımdan çok dindar biriyim. Yarattığı canlıları ödüllendiren ve cezalandıran ya da kendiliğimizden bildiğimiz türden bir iradeye sahip olan bir Tanrı fikri pek aklıma yatmıyor.

İnsanın fiziksel ölümünden sonra nasıl ayakta kaldığını anlayamıyorum, böyle bir şeyin başıma gelmesini de istemezdim; zaten böyle fikirler sadece zayıf ruhların korkularına ve saçma bencilliklerine iyi gelir.

Sonsuz hayatın gizemi, gerçekliğin muhteşem yapısıyla ilgili ipuçları, dahası doğada tezahür eden aklın ne kadar küçük olursa olsun bir parçasını anlamak için canı gönülden uğraşmak bana yetiyor.

Çok dindar bir inançsızım ben... Başka türlü, yeni bir dine inanıyorum.

+

Ödüllendiren ve cezalandıran bir Tanrı fikrini kavramak, insanın eylemleri dışsal ve içsel zorunluluklar tarafından belirlendiği için çok zordur. Çünkü bu durumda, Tanrı'nın gözünde, cansız bir nesne hareketlerinden ne kadar sorumluyorsa, insan da başına gelenlerden ancak o kadar sorumlu olabilir.

Bilim bu nedenle yıkıcı bir ahlaka sahip olmakla suçlanır, ama bilimi bununla itham etmek hiç adil değildir.

Bir insanın etik davranışları empatiye, eğitime, toplumsal bağlara ve ihtiyaçlara dayandırılmalıdır; bunun için dini bir dayanağa gerek yoktur.

İnsan cezalandırılma korkusuyla ve ödüllendirilme ümidiyle kendini kısıtласaydı, asıl o zaman içler acısı bir halde olurdu.

Böyle düşününce, kilisenin neden ezelden beridir bilimle savaştığını ve bilime meraklı olanlara zulmettiğini anlamak kolaylaşır.

Doğa'ya asla bir hedef ya da amaç veya insana özgü gibi görünebilecek başka bir nitelik atfetmedim.

Doğa'ya baktığımda muhteşem bir yapı görüyorum. Sadece yarım yamalak anlayabildiğimiz bu yapı, akli başında bir insanda ancak tevazu uyandırabilir.

Bu sahici dini duygunun mistisizmle uzaktan yakından alakası yoktur.

- Albert Einstein, Seçme Yazılar.

(Metis Yayınları Ajanda 2010. s. 24-25)

26. ÖTE DÜNYA SANISI

Yalvarırım size kardeşlerim, yeryüzüne bağlı kalın ve inanmayın size dünya ötesi umutlardan söz açanlara...

Bir zamanlar Tanrı'ya karşı işlenen günah en büyük günahı, ama Tanrı öldü, onunla birlikte öldü o günahkârlar da.

Yeryüzüne karşı günah işlemek şimdi en korkuncudur - ve bilinmezsin özünü yeryüzünün anlamından üstün tutmak!...

Yeryüzüne bağlı kalın kardeşlerim, erdeminizin gücüyle!

Armağan eden sevginiz ve bilginiz yeryüzünün anlamına hizmet etsin!

Bunu diler, yalvarırım size.

Sevgi ve bilginizin dünyevi şeylerden kaçıp da kanatlarını ebedi duvarlara çarpmalarına izin vermeyin!

Ah, öteden beri öyle çok erdem kaçmıştır ki!

Siz de benim gibi, kaçmış erdemi geri döndürün yeryüzüne - bedene ve hayata geri döndürün, yeryüzüne kendi anlamım versin, insanca bir anlam versin diye....

Ruhunuz ve erdeminiz yeryüzünün anlamına hizmet etsin kardeşlerim - ve her şeyin değeri sizce belirlensin yeniden! İşte bunun için savaşçı olmalısınız! İşte bunun için yaratıcı olmalısınız!

Tanrı bir sanıdır (zehap, zannetme), ama ben isterim ki sanılarınız yaratıcı isteminizin ötesine geçmesin.

Siz bir tanrı yaratabilir misiniz? Öyleyse bana hiçbir tanrının sözünü etmeyin! Oysa Üstün insanı pek güzel yaratabilirsiniz.

Belki siz kendiniz değil, kardeşlerim! Fakat siz Üstün

insanın babalarını ve atalarını yaratabilirsiniz kendinizden: En iyi yaratınız da bu olsun!

Tanrı bir sanıdır (zehap, zannetme), ama ben isterim ki sanılarınız düşünülebilene sınırlı olsun.

Siz bir tanrı düşünebilir misiniz? İşte, gerçek istemi sizin için bu anlama gelmeli:

Her şey insanca düşünülebilene, insanca görülene, insanca duyulana değişmeli. Sonuna dek düşünmelisiniz kendi duyularınızla.

Ve dünya dediğiniz şeyi siz kendiniz yaratmalısınız: Sizin usunuz, suretiniz, isteminiz, sevginiz olmalıdır o! Evet, sizin kendi mutluluğunuz için, ey gören kişiler!

Bir zamanlar Zerdüşt de, bütün öte dünyacılar gibi, insandan ötesinin kuruntusuna kapılmıştı...

Düş gibi gelirdi bana dünya, bir tanrının masalı gibi: hoşnutsuz bir tanrının gözleri önündeki renkli dumanlar. İyi ve kötü, acı ve sevinç, ben ve sen - hepsi yaratıcı gözler önündeki renkli dumanlar gibi gelirdi bana.

Yaratıcı kendinden uzağa bakmak istemiş, böylece dünyayı yaratmıştı.

Acısından uzağa bakmak, kendini yitirmek, esritici bir sevinçtir acı çeken için. Esritici bir sevinç ve kendini unutuş gibi gelirdi bana dünya bir zamanlar. Bu dünya, ebediyen kusurlu, ebedi bir çelişkinin sureti, kusurlu bir suret - kusurlu yaratıcısı için esritici bir sevinç: Böyle görünürdü bana dünya bir zamanlar.

Böylece ben de bütün öte dünyacılar gibi, insandan ötesinin kuruntusuna kapılmışım bir zamanlar. İnsandan ötesinin mi sahi?

Ah kardeşlerim, yarattığım bu tanrı insan eseri, insan çılgınlığıydı, bütün tanrılar gibi. İnsandı o, hem zavallı bir insan ve Ben kırıntısı: Kendi külümünden ve ateşimden gelmişti bana bu hayalet aslında, ötelerden gelmemişi!

Ne oldu, kardeşlerim? Kendimi alt ettim, acı çeken; kendi külümü dağa götürdüm, kendime daha parlak bir yalım yarattım. Ve bakın işte! Hayalet kaçıp gitti benden!..

Acı çekmek ve yetersizlikli bütün öte dünyaları yaratan - ve en çok acı çekenin kısa bir mutluluk çılgınlığıydı. Bir sıçrayışla, bir ölüm sıçrayışıyla en sona erişmek isteyen

yorgunluk; artık istemek istemeyen zavallı, cahil bir yorgunluk: Bütün tanrıları ve öte dünyaları yaratan işte budur...

Yeni bir gurur öğretti bana ben'im, insanlara öğretiyorum bunu: başımı artık göksel nesnelerin kumuna gömmemeyi, yeryüzüne anlam veren, dünyevi bir baş olarak özgür taşımayı onu.

- Friedrich Nietzsche, Böyle Buyurdu Zerdüş.
(Metis Yayınları Ajanda 2010. s. 32-33)

27. ZANNINI TANRI EDİNENLER

"İnsan, tanrılarını yarattığından beri ağır bir ceza çekiyor.

Tanrılar peydahlandığından beri insanın payına acı ve zulümden başka şey düşmüyor.

Bu gafletten tek çıkış yolu var: kendisini cennet ve cehennem kapılarına zincirleyen prangalarını kırmak, gaflet uykusundan uyanıp aydınlanan zihniyle yeryüzünde yeni bir dünya kurmaya girişmek. - Emma Goldman, 1916. (Metis Yayınları Ajanda 2010. s. 45)

+

Emma Goldman'ın bu sözlerine itirazı olan var mı bilmiyorum...

İnsanlık hurafelerle, masallarla, dinsel zanlarla yanlış bir anlayışın peşine düşmüş. Yoksulluğunun, sefaletinin nedenini kendi yarattığı Allah'a bağlamış. "Allah böyle dilemiş!" diyerek bulunduğu ağır yoksulluk ve bilgisizlik koşullarına boyun eğmiştir.

İnsan; Yaratanın hiçbir canlıya vermediği aklını kullanmayı bilmemiş; yoksulluğunun ve yoksunluğunun nedenleri üzerinde düşünmemiş, kaderine boyun eğmiş, umudunu öldükten sonraya bağlamıştır...

İnsanların içinde bulunduğu çemberi kırıp aşamamanın nedenlerinin başında devlet denilen yapay örgütün büyük bir rolü vardır. Krallar, padişahlar, sultanlar, devlet başkanları halkın kaderine razı olmasını, isteklerde bulunmasını önlemek için elinden geleni yapmıştır.

Yeter ki halk isteklerde bulunmasın, kendisine rahatsız etmesin... Asayiş berkemal olsun gitsin...

Yani demek istediğim insanlara doğru Tanrı bilgisi vermemek için ne mümkünse o yapılmıştır devlet tarafından...

“Yeryüzünde bulunanların çoğuna uyacak olursan, seni Allah’ın yolundan saptırırlar. Onlar zandan başka bir şeye tabi olmaz, yalandan başka söz de söylemezler.” (K. 6/116. Ayrıca: 10/36, 66. ve 53/28’e bakınız...)

İnsanları yönetenler insanları Allah yolundan saptırmak için ne gerekse çekinmeden onu yapmışlardır.

Oysa; Tanrı bilgisi ve Din duygusu sanıldığı gibi değildir; tamamen başka bir iştir. İnsanın kendi kendisini eğitip yüceltme bilgisidir.

Bilgisizliğin, yoksulluğun, yoksunluğun nedeni hiçbir zaman Tanrı olamaz.

Yaratan bütün insanları eşit yaratmıştır. Yeter ki insanın yaşadığı ortam, koşullar insanın kendisini geliştirip eğitmesine elverişli olsun.

Dinin amacı insanın yaşamını huzur ve güven içinde geçirmesini sağlamaktır.

Şems’in şu öğüdü konuyu özetlemektedir:

Birisi sordu:

“O’na nasıl ulaşabilirim?”

Şems dedi ki:

“Bedeni geride bırak ve gel.

İnsan ve Tanrı arasında perde olan bedendir.

Beden ise boğaz, mal ve gösteriştten oluşur.

Özel perdeleri ise: Tanrı’ya teslim olmak, sevap işlemek ve keramete erişmektir (Eflaki. 654)” (Prof. Dr. Erkan Türkmen. Hz. Mevlana’yı Hakikatın Sırlarına Ulaştıran ŞEMS-İ TEBRİZÎ’NİN ÖĞRETİLERİ3. Baskı 2009. Nüve Kültür Yayınları. s. 43)

Beden dediği heva ve hevestir. Heva ve hevesten kurtulmak için beşeri duygularını yüceltmelisin. Malda, mülkte gözün olmamalı; şan, şeref, ün peşinde koşmamalısın. Günlük gereksinimlerini karşılamakla yetinmelisin. Kimseye yük olmamalısın. Kendin kazanıp kendin yemelisin.

Anlayacağınız fikren ve ruhen huzur içinde yaşamak istiyorsanız hırstan, ihtirastan kurtulmalısınız.

Ne demiş Yunus Emre:

Derviş; kazan, ye, yedir,

Bir gönül ele getir...

Av. Eren Bilge,, 6.5.2010

+

Sayın Balta,

Yukarıdaki ZANNINI TANRI EDİNENLER başlıklı yazını okudum.

Teşekkür ederim. Yalnız “Yaratan bütün insanları eşit yaratmıştır.” Yargınıza itirazım var; neden kimisi bedenen, kimisi aklen eksik doğuyor.

Saygı ve sevgiler sizi seven birisi

İsa Kartal 06 05 2010

+

Yanıt:

İSA KARTAL’IN SORUSU, DÜŞÜNDÜRDÜ BENİ.

Gelseydi aklıma, kurmazdım öyle tümceyi.

İsa Kartal’ın bu sorusu düşündürdü beni.

Gerçekten de oluyor;

Kimisi kör, kimisi topal, kimisi iki bedenli doğuyor.

Demek ki genele bakarak özeli gözden kaçırmışız,

Okuyucumuz karşısında zor duruma düşmüşüz...

Bu hilkat garibesi doğumlar akraba evliliklerinde daha çok oluyor.

Doktorlar, bunun nedenini akraba evliliğinde buluyor.

Bildiğim kadarıyla genlerin büyük rolü var böylesi doğumlarda.

Oluyor böylesi doğumlar; kan uyuşmazlığında, gen uyuşmazlığında...

İslam inancına göre Allah kitabında:

“Biz insanı en güzel şekilde yarattık!” (K. 95/4-6 ve ayrıca bakınız: 40/64) diyor insana.

Bilmem müte deyin insanlar nasıl yanıt verecek bu soruya...

Biz insanlar, Evren'in bilinmeyen sırlarına Allah deyip işin içinden çıkmışız.

Bilmediğimiz oluşumları "Allah'ın hikmeti" diyerek savuşturmuşuz...

Bilim geliştikçe bu sırlar da çözülecek.

Gelecekte insanoğlu birçok bilinmezi bilecek.

Bu gün için bildiklerim bu kadar,

Umarım İsa Kartal kardeşimiz bizi bağışlar...

Av. Eren Bilge, 7.5.2010

+

A. M. G. DEN

Merhaba Hayri Abi,

Epeydir Krishnamurti'nin kitaplarını İngilizce okumaya çalışıyorum, çünkü aslında epeyi hala Türkçeye çevrilmemiş durumda, o nedenle İngilizce yolladım..

Şu an biraz yazısından yolluyorum, yine beğendiklerimden yollamaya devam ederim, siz biraz inceledikten sonra da fikrinizi almak isterim..

Sevgi ve saygılarımla,

A. M. G. 15.5.2010

+

"Yalnızca insan evrenin düzenini bozar.

İnsan, acımasız ve son derece şiddet yüklüdür.

Nerede olursa olsun, dünyada sefalet ve karışıklığa neden olur. Yakıp yıkar, yok eder, şefkati yoktur. Kendi içinde düzeni yoktur, dokunduğu şey kirlenir ve karmaşıklaşır.

İktidara, hileye dayanan, kişisel ve milliyetçi, grupları birbirine düşüren, çetelere özgü bir politikası vardır.

Ekonomisi sınırlıdır, dolayısıyla evrensel değildir.

Toplum, özgür de olsa, zulüm altında da olsa ahlaksızdır.

İnanmasına, tapınmasına ve bitmek tükenmek bilmeyen anlamsız ritüeller gerçekleştirmesine rağmen dindar değildir.

Neden böylesine zalim, sorumsuz ve bütünüyle ben merkezli bir hale gelmiştir? Neden?

Bunun yüzlerce açıklaması vardır, kitaplardan ve

hayvanlar üzerinde yapılan deneylerden elde edilen bilgilerle kurnazca açıklama yapanlar, beşeri kedere, tutkuya, gurura ve ihtirasa kapılırlar.

Tanım tanımlanan değildir; söz şey değildir. Dış nedenler aradığı için mi, çevre insanı biçimlendirdiği için mi, dış dünyada yaşadığı değişimlerin kendi içindeki insanı dönüştüreceğini umduğu için mi?

Duygularına bağımlı olduğu, anlık gereksinimlerine yenik düştüğü için mi?

Bütünüyle düşünce ve bilgi aktarımı içinde yaşadığı için mi? Yoksa çok romantik, duygusal olduğu için mi idealleri, düşleri, büyükmeleri söz konusu olduğunda bu derece zalimleşebilir?

Birileri ona sürekli önderlik ettiği için, kendisi bir takipçi olduğu için mi yoksa bir lidere, bir guruya dönüştüğü için mi?

Bu iç ve dış ayrımı, çatışmalarının ve sefilliğinin başlangıcıdır. Bu çelişkiye, bir ezeli gelenek ağına yakalanır. İnsan, bu anlamsız ayrıma yakalanınca, yiter ve başkalarının esiri haline gelir.

Dış ve iç, düşüncenin imgelemi ve uydurmasıdır; düşünce bölük pörçük olduğu için düzensizlik ve çatışma yaratır, bu bölünmedir. Düşünce, düzeni, erdemin zahmetsiz bir biçimde akışını sağlayamaz. Erdem bellekteki şeylerin, tapınmanın sürekli yinelenmesi değildir.

Düşüncenin bilgisi zamanı bağlar. Düşünce doğası ve yapısı gereği yaşamın tüm akışını tam bir hareket olarak yakalayamaz. Düşüncenin bilgisinin bu bütünlük karşısında iç görüşü yoktur; algılayan konumunda, dışarıdan içeri bakan konumunda olduğu sürece, seçim yapmadan bu bütünlüğün farkında olamaz.

Düşüncenin bilgisinin algılamada bir yeri yoktur. Düşünen düşüncedir; algılayan algılanandır. Ancak böyle olduğunda günlük yaşamımızda çabasız bir hareket söz konusu olabilir.

Doğayla bağınızı kaybederseniz, insanlıkla da bağınızı kaybedersiniz. Doğayla hiçbir ilişkiniz yoksa, zamanla katile dönüşürsünüz; yavru fokları, balinaları, yunusları, insanları çıkar için, "spor" olsun diye, yiyecek için ya da bilgi için öldürürsünüz.

O zaman doğa sizden korkar, güzelliklerini geri çeker.

Ağaçlar arasında uzun yürüyüşlere çıkabilir, hoş mekânlarda kamp yapabilirsiniz, ama yine de bir katilsinizdir, dolayısıyla o güzelliklerle dostluğunuzu kaybedersiniz.

Büyük bir olasılıkla hiçbir şeyle, karınızla ya da kocanızla ilişkide değilsiniz; hep kendi özel düşüncelerinizle, zevklerinize, acılarınızla uğraşırsınız. Kendi karanlık, soyut dünyanızda yaşarsınız, buradan kaçış yolunuz daha da koyu karanlıktır. İlgili alanınız umursamaz, kolaycı ya da şiddet dolu kısa bir yaşam sürmektir.

Sizin sorumsuzluğunuz nedeniyle binlerce insan açlıktan ölür ya da kıyıma uğrar. Dünyanın düzenini yalancı, ahlaktan yoksun siyasetçilere, entelektüellere, uzmanlara bırakırsınız. Kendi içinizde bütünlüğünüz olmadığı için ahlaktan ve dürüstlükten yoksun, yalnızca bencillik üzerine temellenen bir toplum kurarsınız. Sonra da yalnızca sizin sorumlu olduğunuz bütün bu şeylerden deniz kıyısına ya da ormana kaçır ya da “spor” yapmak için silah taşırsınız.

Bütün bunları biliyor olabilirsiniz, ama bilgi dönüşüm yaşamamızı sağlamaz. Ancak bütünlük duygusuna sahip olduğunuzda evrenle ilişkide olabilirsiniz.

Çeviren, A. M. G. 5.5.2010”

X

Sayın A. M. G.

Önce sevgi...

Krishnamurti'nin toplumu değerlendirmesinde,
Yerinde saptamalar yaptığı belli.

Neredeyse günümüz Türkiye toplumunu anlatıyor.
Gün geçmiyor ki bir cinayet, bir tecavüz olmasın.
Gün geçmiyor ki birkaç çocuk kaçırılmasının,
Birkaç kişi öldürülmesin.

Bu tür Guruların düşüncelerini okumakta yarar vardır.
Yalnız okumakla kalmamalı,
Bu guruların anlattıklarını yaşama uygulamalıdır.

Dünyaya gelmekten maksat
Allah'a (Gerçeğe) erişmektir,
Buna derler din ilminde Vuslat...

Ben az söyledim, sen çok anla...
Her zaman sağduyunla oyna...
Kötü olanı asla yapma!...

Şimdi kal sağlıcakla,
Yeniden sevgi sana...
Av. Eren Bilge, 15.5.2010

28. YAŞATMAK DURURKEN ÖLDÜRMEK NİYE?

“1. Richard Dawkins’in yazdığı Tanrı Yanılgısı adlı kitabı Türkçeye kazandırdığı için “halkı kin ve düşmanlığa tahrik” iddiasıyla yargılanan Kuzey Yayıncılık’ın sahibi Erol Karaaslan beraat etti. - 2008, Bianet

2. Din; bilgiye, bazen düşman, bazen rehine, sık sık tutsak, en çok da çocuk muamelesi yapar.

Dinde olduğu gibi siyasette de, bizim itikatlarımızın yarısına inananlara, onu tamamen reddedenlere olduğundan daha az merhamet ederiz.

İnsanlar din uğruna kavga eder, yazar, dövüşür, ölürlər, ezcümle her şeyi yaparlar - din uğruna yaşamak hariç.

- Charles Caleb Colton, 1820”

(Metis Yayınları Ajanda 2010. s. 61)

+

1.

Tanrı Yanılgısı adlı kitap okunmaya değer.

Ne var ki düşünmek istemeyenler; kitabın adını duyar duymaz hemen mahkemeye gider.

Yanlış, yalan yasaklanmakla önlenmez ki...

Zorla kabul ettirilmek istenen bir düşünce insanlığa mutluluk getirmez ki...

Bizimkiler anlamadılar hâlâ ve hâlâ ...

Demokratik ve laik bir dünyada yaşadıklarına,

Bilimsel olmayan düşünceler kabul ettirilemez laikliğe inanmış halka...

Dava haberini okuyunca dava konusu kitabı okumaya başladım.

Bir çok konularda ben de yanıldığımı anladım...

İyi ki demokratik ve laik hukuk var...

Bu sayede çürüyor yalanlar...

2.

Ne güzel söylemiş yazar.

Din, bilime niçin düşman işlemleri yapar.

Neden din; yarım inananlara tam inanmayanlardan daha çok düşmanlık taslar.

“İnsanlar din uğruna kavga eder, yazar,
Dövüşür, ölür, öldürür, kısaca her şeyi yapar,
Din için dünyayı Cennet’e çevirmek dururken
Neden Cehennem’den de beter yapar?..”

Nedir bu Filistin Yahudi kavgası...

Bulunamaz mı bunun arası...

Hangi din motive ediyor bu insanları,
Böylesine ucuz mu insanların yaşamı?..

Yaşamak, yaşatmak dururken öldürmek niye?
İnsan cana kıyar mı “Kâfirdir, katli vaciptir!” diye
Av. Eren Bilge,, 11.6.2010

29. BAŞ EĞMEM İNSAN SURETİNDEKİ BİR TANRI’YA

Yeryüzüne baş eğirim, baş eğirim denize,
Ya da birbirimize duyduğumuz sevgiye.
Güneşe baş eğirim, baş eğirim toprağa,
Ama insan suretinde bir tanrı’ya asla!
- Justin Sullivan (New Model Army, 1986)
(Metis Yayınları Ajanda 2010. s. 63)
+

Yazar bu açıklamayı Tevrat’taki şu ayete göz önüne alarak yapıyor.

“Tanrı, insanı kendi suretinde yarattı!” (Tevrat.

Yaratılış. 1/27. 5/3. 9/6)

Dikkat edilirse burada sözü söyleyen bir insan. Allah adına konuşmaktan rahatsız olmuyor. Şimdi bu insan Tanrı'yı görmüş mü de insana benzediğini söyleyebiliyor...

Ne var ki insanların çok büyük bölümü Tanrı'yı insan şeklinde tasavvur ediyor. Oysa öyle bir şey olamaz. Bu insanın kendi zihninde yarattığı bir hayali bir varlıktır. Kuran'da bu gerçeğe sık sık değinir. Örneğin şöyle der:

“Yeryüzünde bulunanların çoğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan saptırırlar. Onlar zandan başka bir şeye tabi olmaz, yalandan başka söz de söylemezler.” (K. 6/116)

Al Kuran'dan iki ayet daha:

“Onların çoğu zandan başka bir şeye uymaz. Şüphesiz zan, haktan (ilimden) hiçbir şeyin yerini tutmaz.” (K. 10/36)

“Halbuki onların bu hususta hiç bilgileri yoktur. Sadece zanna uyuyorlar. Zan ise hiç şüphesiz hakikat bakımından bir şey ifade etmez.” (K. 53/28)

İnsan suretinde bir Tanrı'nın varlığına inanmak büyük bir yanılgıdır.

İnsan suretindeki bir Tanrı; ne yer, ne içer...

Nerede yatar, kalkar.

İnsan suretinde olan bir Tanrı; erkek mi, dişi mi?

Erkekse bir dişi özlemez mi? Dişi ise yine bir erkek özlemez mi?

Bu konu üzerinde Muhittin Arabi de durmuştur ve Özün Özü adlı kitabının 93. sayfasında şöyle demiştir:

“Allah, kulun zannına göre oluşan bir ilahtır.”

Kaldı ki bütün dinler de yaratılışın kaynağı olarak dört unsuru gösterirler. Buna dinsel terimle anasır-ı Erbaa, dört unsur, denir. Bu: güneş, hava, su ve topraktır...

Hristiyanlar Haç çıkarırken bu dört unsuru dile getirmeye çalışırlar ama bunun aslında bu olduğunu bilmezler. Onlar Haç çıkartmakla İsa'nın Haç'a gerilmesi olayına dikkat çekmeye çalışırlar...

Aslında Tanrı denildiği zaman: Doğa ve toplum yasalarına saygıyı, ahlaki değerleri kutsal saymayı, evrensel değerleri üstün tutmayı, doğruluk, dürüstlük, iyilik, sevgi, şefkat

gibi yüce kavramları yaşatmayı; ikiyüzlülüğü ve nefreti terk etmeyi, akıllı, sağduyuyu, vicdanı üstün tutmayı Tanrı kapsamı içine almalıyız. Böyle bir Tanrı anlayışının varlığı her zaman her yerde kanıtlanabilir. Ama “İnsan suretindeki bir tanrı’nın varlığını” kanıtlamaya olanak yoktur.

Av. Eren Bilge, 28.6.2010

30. DÜŞÜNMEK RAHATSIZ EDER

Felsefecinin papaz öldürdüğü görülmüş şey değildir; oysa papaz epey felsefeci öldürmüştür.”

(Metis Yayınları Ajanda 2010. s. 65)

+

Yalnız papazlar felsefecileri öldürmemişlerdir. Diğer din adamları da felsefecileri öldürmüşlerdir.

Oysa din adamları daha hoşgörülü olmalı değil mi? Çünkü dayandığı bir Allah, bir Peygamber ve bir kitap var? Dahası öldükten sonra gidecekleri koskoca bir dünya var. Gittikleri bu koskoca dünyada bütün nimetler olduğu gibi ölüm de yok...

Ne var ki felsefecide bunun hiçbiri yok.. Topraktan gelir toprağa gider. Ömrü bir yaşam boyu sürer; sonra biter... Talihsiz, bahtsız, kimsesiz bir topluluktur bu felsefeciler. İnanan bir kişi böyle zavallıların niçin kanına girer.

Ne var ki felsefecilerin bir büyük suçu vardır. Bunlar akıllarını kullanır, düşünür felsefe yapar. Felsefe yapmakla yetinse neyse ney dersin. Felsefeci düşüncelerini de açıklar. İşte bu düşünce açıklaması inanırları rahatsız eder.

Çünkü inananların bir dünyaları vardır. Bu dünyada huzur içinde yaşamaları için kendilerine hazır reçete verilmiştir. Verilen bu reçetelerde ilaç almaya bile gerek yoktur. Her şey hazırdır. Bu reçetede yazılanları uyguladığı takdirde cennet ayaklarının altındadır.

Yapacakları iş Allah’a, Peygambere, kitaplara (kitaba), meleklerle, kaza ve kadere inanmak... Kurgulanmış bir dünyada rahat rahat yaşamak.

Felsefeciler düşüncelerini açıkladıkları zaman bu din adamlarının huzuru kaçıyor. İster istemez düşünmek zorunda kalıyorlar. Bu düşünme sonunda inanç dünyaları

sarsıntıya uğruyor. İnanç dünyaları sarsıntıya uğradığı zaman da kendilerini Allah'a karşı gelmiş sanıyorlar. Bunun da acısını felsefecilerden çıkarıyorlar. Felsefecileri öldürdükçe de kendilerini Allah'a hizmet etmiş sanıyorlar.

Düşünmek insanoğlunu sorumlulukla karşı karşıya getirir. Düşünen insanın huzuru kaçır. Gerçeği araştırmaya başlar. Gerçeğe yaklaştıkça da daha önceki inançlarının zayıf noktalarını görmeye başlar. Bu da kendilerini rahatsız eder.

Bu gerçeği Tevrat açıklar. Der ki: **“Ve Rab Allah adama emredip dedi: Bahçenin her ağacından istediğin gibi ye; fakat iyilik ve kötülüğü bilme ağacından yemeyeceksin ; çünkü ondan yediğin günde mutlaka ölürsün...”** (Tevrat, Tekvin. 2/16-17)

İşte bu papaz taifesinin felsefecileri öldürmelerinin nedeni budur. Çünkü felsefeciler iyiyi kötüyü bilirler ve bu nedenle de öldürülürler.

Papazlar ve din adamları için en büyük tehlike akıl yürüterek düşündürmektir...

Av. Eren Bilge, 8.7.2010

31. TANRI, YÜCELTİLMİŞ BİR BABADAN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİLDİR.

“Tek tek insanlara yaptığımız psikanaliz ısrarla şunu öğretiyor bize: Her birinin tanrısı babalarının suretinde oluşturulmuştur, her birinin Tanrı'yla kurduğu kişisel ilişki, kanlı canlı babasıyla kurduğu ilişkiye bağımlıdır ve bu ilişkideki dalgalanmalara göre değişmektedir.

İşin temeline inildiğinde Tanrı yüceltilmiş bir babadan başka bir şey değildir.”- S. Freud, 1913.”

(Metis Yayınları Ajanda 2010. s. 71)

+

Tevrat'ta şöyle denir:

“Tanrı insanı kendi suretinde yarattı. İnsan Tanrı suretinde yaratılmış oldu. (Tevrat. Yaratılış. 1/27)

Buna karşılık psikanaliz babası S. Freud'da yukarda okuduğunuz gibi şöyle diyor “Tek tek insanlara yaptığımız psikanaliz ısrarla şunu öğretiyor bize: Her birinin tanrısı babalarının suretinde oluşturulmuştur.”

Gerçekten de insanoğlu dara düştüğünde yardımına koşan, kendisini tehlikelerden koruyan, tehlikeye düştüğünde ise tehlikeden kurtaran, yoluna açan, yaptığı yanlışlarda kendisini bağışlayan babası gibi bir varlığa sırtını dayamak istiyor.

Asırlardır tartışılıyor; kim kimi yaratıyor belli değil.

Ancak yarattığımız Tanrı, bizi sıkışıklıktan kurtarıyor. Küçük ve çok kullanılan bir örnek... Bir dilenci bizi rahatsız ettiğinde “Allah versin!” dediğimiz zaman dilencinin refleksleri dumura uğruyor. Söyleyecek sözü kalmıyor. Hemen çekilip gidiyor. Eğer çekilmeyip de:

“Ben senden istiyorum, Allah verseydi şimdiye değin verirdi!” diyecek olsa; yanıt hazır: “Ulan sen Allah’a inanmıyor musun? Git ne isteyeceksen ondan iste...” diyerek

Acaba bu Allah, insanı niçin kendi suretinde yarattı? Bu konuda düşünmemiz gerekmez mi? Yoksa Allah da bizim gibi yiyip içen biri mi?

Gelelim insanın yarattığı Tanrı’ya. İnsan, Tanrı’yı niçin anasının suretinde yaratmadı da Babası’nın suretinde yarattı. Oysa koşarken düştüğünde, dizi ağrıdığına “Baba!” demiyor da “Anne!...” diye bağırıyor.

İşte size bir düşünce konusu...

Eğer düşünmeye başlarsak bu konu bizleri günlerce uğraştırır.

Ne var ki insan düşünmek heveslisi değildir pek o kadar...

Düşünmek insana kendi kişiliğini gösterir; oysa insan kişiliğini unutmak istiyor... Bütün medya da insanoğlunun bu isteğine yanıt veriyor...

Av. Eren Bilge, 28.7.2010

32. GERÇEĞİ BULMAK

Değil mi ki insana akıl verilmiş...

Akl verilince; işte insan her şeyi böyle irdelermiş...

Kötü olan insanın sorgulaması değildir.

Kötü olan, insanın baskıya boyun eğmesidir.

İnsana saygısı olmayan insana baskı yapar...

İnsan iradesine baskı yapılmasa; daha huzurlu yaşar...

Neyse, aşağıdaki yazıyı bir okuyun;
Gerçeği kendi hür iradenizle bulun...

Bırakılsa insan; özgür iradesi ile düşünmeye,
Daha çabuk ulaşır gerçeğe...

Av. Eren Bilge, 28.7.2010

+

Ateizmin Zorunluluğu

Tanrı bir hipotezdir ve kanıtlanması gerekir: İspat yükümlülüğü deistin omuzlarındadır...

Tanrı hakkındaki fikirlerimizi açıklamak istersek şunu kabul etmemiz gerekir ki, insan bu kelimeyle, gördüğü sonuçların en saklı, en uzak ve en bilinmeyen nedeninden başka bir şeye işaret etmeyi asla başaramamıştır; bu kelimeyi sadece doğal ve bilinen nedenler görünür olmaktan çıktığında kullanmıştır; nedenlerin ucunu kaçırdığında veya zihni artık zinciri takip edemez hale geldiğinde Tanrı'yı bu nedenlerin sonuncusu, yani bildiği tüm nedenlerin ötesindeki neden olarak adlandırıp sorunun içinden çıkmış ve araştırmalarını sonlandırmıştır; böylece tek yaptığı bilinmeyen bir nedene, tembelliğinin veya bilgisinin sınırlarının onu durmaya zorladığı noktaya muğlâk bir isim vermek olmuştur...

Tanrı şu veya bu fenomenin yaratıcısıdır dediğimizde, bu söz böyle bir fenomenin doğada bildiğimiz güç veya nedenlerin yardımıyla nasıl ortaya çıktığı konusunda cahil olduğumuz anlamına gelir. Böylece kaderi cehalet olan insanlığın büyük kesimi, sadece dikkatlerini çeken alışılmadık sonuçları değil, biraz inceleyip araştırın herkesin anlayabileceği kadar basit nedenleri olan gayet basit olayları da Tanrı'ya mal eder.

Kısacası, insan her zaman bilinmeyen nedenlere, cehaletinin çözmesine engel olduğu şaşırtıcı sonuçlara saygı duymuştur. Tanrı'nın devasa, hayali heykeli işte böyle bir temel, böyle bir doğal enkaz üzerinde yükselmiştir.

Doğa karşısında cehalet tanrıları doğurduysa, doğaya

ilişkin bilgi onların yıkımını sağlayacaktır... Eğitimli insan batıl inançlı olmaktan çıkar...

Dine dayalı toplumların tümü sadece otorite üzerine kurulmuştur; dünyadaki dinlerin hepsi araştırıp soruşturmayı yasaklar ve hiçbiri insanın akıl yürütmesini istemez; otorite bireyin Tanrı'ya inanmasını ister; oysa bu Tanrı'nın bizzat kendisi onu bildiğini, onun adına ve onu dünyaya tanıtmak için geldiğini iddia eden birkaç kişinin otoritesi üzerine kurulmuştur sadece. İnsan yapımı bir Tanrı hiç kuşkusuz kendini insanlara tanıtmak için insana ihtiyaç duyar...

İnsan yalnızca ilgisini çeken görünür nesnelere eğilmekle yetinseydi, Tanrı konusundaki araştırmalara harcadığı çabanın; yarısını gerçek bilimleri, yasaları, ahlak sistemlerini, eğitimi geliş mükemmelleştirmeye harcasaydı gayet mutlu olurdu.

Baş döndürücü derinlikleri ölçmeye kalkan işsiz güçsüz rehberleri kendi aralarında tartışmaya sevk edip onların anlamsız münakaşalarını karışmaktan kaçınıyordu çok daha bilge ve talihli olurdu. Ama cehaletin özünde, anlaşılmayan şeye önem atfetmek yatar...

Tanrı sınırsız ölçüde iyiye, ondan korkmamız için ne sebep var? Sınırsız ölçüde bilgeyse, geleceğimiz hakkında neden korkulara kapılalım? Her şeyi biliyorsa, neden ona ihtiyaçlarımızı hatırlatıp dualarımızla onu yoralım? Her yerdeyse, neden ona mabetler yapalım? Adilse, kendi yarattığı ve zayıflıklarla donattığı yaratıkları cezalandırmasından niye korkalım? Her şeyi yapan onun inayetiyse, insanları mükâfatlandırması için ne sebep var? Kadiri mutlaksa, onu nasıl gücendirebilir, ona nasıl direnebiliriz? Mantıklıysa, mantıksız olma özgürlüğünü tanıdığı körlere nasıl öfkelenebilir? İradesi katiyse, kararlarını değiştirmesini sağlıyor gibi yapmaya nasıl cüret ederiz? Varlığına akıl sır ermezse, neden zihnimizi onunla meşgul edelim? ŞAYET KONUŞTUYSA, EVREN NEDEN İKNA OLMUŞ DEĞİL? Tanrı'ya ilişkin bilgi en zorunlu bilgiyse, neden en bariz ve açık bilgi değil?

- Percy Bysshe Shelley, Ateizmin Zorunluluğu.

33. TANRI'DA YANILMAK

İnsanlardaki Tanrı anlayışının zanna dayandığını gördüm, şaşırıp kaldım.

Her insan, kendi anlayışına göre bir Tanrı yaratmıştır. Bu yaratış, insanın zannından başka bir şeye dayanmamaktadır.

İnsanlar sanıyorlar ki yukarda bir yerlerde dünyayı yöneten, dilediğini zengin, dilediğini yoksul eden, her şeye gücü yeten, günah işleyenlerden hesap soran, öfkелendiğı zaman binlerce insanı aynı anda yok eden bir varlık var.

Yukarılarda bir yerlerde var sanılan bu Tanrı; Peygamber gönderiyor, kitap indiriyor; insanlara doğru yolu gösteriyor.

Dahası bu varlığın gözü insanların üzerinde. Kimin iyi, kimin kötü iş yaptığını izliyor, izletiyor.

Asıl önemlisi de kendisine yapılan dilekleri, istekleri (duaları...) kabul etmesinde.

Bu konuda kitabında şöyle demektedir:

“O halde O’ndan mağfiret isteyin; sonra da O’na tevbe edin. Çünkü Rabbim (kullarına) çok yakındır, (dualarını) kabul edendir. (K. Hud. 11/61)

Gelin şöyle bir dilekte, istekte (duada) bulunalım.

Biliyorsunuz Şili’de iki aydır 33 madenci yerin 700 metre altında mahsur kaldı. İki aydır onlara ulaşmak için bir insanın sığabileceğı büyüklükte bulundukları yere doğru bir delik açılmakta. İki aydır çalışıyorlar, bir ay daha çalışacaklar... Bir ay sonra yerin 700 metre altındaki 33 madenciyi tek kişilik asansörle tek tek çıkaracaklar.

İşte burada ben diyorum ki: Hahamlar, İmamlar, Papazlar, bütün evliyalar, veliler, müminler, inananlar, bulunduğu yerden dilekte ve istekte (dua) bulunsunlar. Yerin 700 metre altındaki 33 madenci için dua etsinler. **“Ey Allah’ım; şu Musa kavmini, Firavun’un şerrinden, nasıl Nil nehrini ikiye yarıp kurtardıysan, yeri karpuz gibi ikiye ayırarak onların da rahatlıkla yer yüzüne çıkmasını sağla!..”**

Haksız bir dilek ve istek de değil. Çok da haklı bir dilek, istek... Tam Allahlık bir olay... Hadi göstereyim Allah gücünü, kudretini de görelim...

Bir yararı olur mu dersiniz? Olur dersiniz, hemen denemeye başlayabilirsiniz...

Bütün inananlar bir kampanya yürütsünler dilekte ve istekte bulunsunlar. Görelim bakalım ne olacak? Biliyorum ki Allah'ın kılı bile kıpırdamayacak...

Yani şimdi bütün dünyada duası kabul edilecek bir tek insan yok mu? Hiç olmazsa o bir tek insanın duasını kabul etsin de kurtarsın şu yerin 700 metre altındaki maden işçilerini...

Böyle bir girişimle Tanrı'nın varlığını ve de dualarımızı kabul edip etmediğini test etmiş oluruz.

Boşuna beklemeyin. Hiçbir şey olmayacaktır. Tanrı kılını bile kımılatmayacaktır. Çünkü bütün insanların Tanrı anlayışı zanna dayanmaktadır. Bunun yalnız ben söylemiyorum; Kuran da aynı şeyi söylüyor. Bir bakalım:

“K. 53/28. Bu hususta onların hiç bilgileri yoktur, sırf zanna tabi oluyorlar. Hâlbuki zan, gerçeğe ait hiçbir şey ifade etmez.” (Ayrıca 2/78. 6/148. 10/66'ya da bakabilirsiniz...)

Bu Tanrı yanılgısından kurtulmanın yolu bu konuda araştırma yaparak zandan kurtulmaktır.

Gerçeğe ulaştınca zandan ve yanılgıdan kurtulmuş oluruz. Böylece boşuna hayale ve zanna dayanan Tanrı'dan kurtularak kendi aklımızla baş başa kalırız...

Bilin ki insan doğa karşısında yapayalnızdır...

Av. Eren Bilge, 2.10.2010

+

Teşekkürler Baba,

İyi bir örnek olmuş. Peki senin fikrinin tam tersi olan, yani Allah yukarıda diye inananlara sorsan, bu 33 kişi örneği için ne gibi bir açıklama yaparlar?

İşte o zaman bu tanrının işi değil, toprak altında kalmışlar, doğa olayı diye çelişkiye düşeceklerdir.

Doğru mu sence?

Görüşmek üzere,

Yener Balta, 22.10.2010

34. YARATAN ve ALLAH...

Yaratan ile Allah kavramını karıştırmamak gerekir. Bunlar birbirinden ayrı kavramlardır. Biri somut (Yaratan=madde);

biri soyuttur (Allah=kavram)...

Yaratan somut ve maddi bir varlıktır; Allah (Tanrı) ise soyut bir kavramdır.

Dinsel konularda sağlıklı düşünebilmek için bu iki kavram hakkında yeterli bilgi sahibi olmak zorundayız.

İslam tasavvufçularından Zunnûn Allah kavramı hakkında şu görüşünü belirtmektedir.

“Allah zihninde tasavvur ettiğin hiçbir şeye benzemez.” (TASAVVUFUN MENŞEİ PROBLEMİ, R. A. Nicholson İz Yayıncılık İstanbul 2004. s. 44)

Demek oluyor ki insanlar Allah tasavvurlarında yanılıyorlar...

M. Ü. İlahiyat Fakültesi Öğretim Üyelerinden Prof. Dr. Necip Taylan ise DÜŞÜNCE TARİHİNDE TANRI SORUNU adlı kitabında (Ayışığıkitapları. İstanbul 1998) da Tanrı konusunda görüşlerini bildirmektedir. Konu ile ilgilenenler bu kitaptan çok yararlanabilirler.

Yaratan, “Doğmamış, doğrulmamıştır ve ayrıca hiçbir şey ona denk değildir.” (İhlas süresi)

Burada Yaratan'ın (Doğa'nın, Evren'in; yani maddenin tasviri yapılmaktadır). Gerçekten de Doğa, Evren doğmamış, doğrulmamış olduğu gibi dengi de yoktur.

Evren'in dengi gösterilebilir mi?

Dinin bu görüşünü bilim de desteklemektedir. Hiçbir madde yoktan var olmamıştır; var olan da yok olmayacaktır...

Hepimiz Doğa'dan, Evren'den geldik; yine Doğa'ya, Evren'e gideceğiz. Bütün dinler de bu konuda şu sözleri söylemekten kendini alamaz: “Topraktan geldik toprağa gideceğiz...”

Vahdet-i vücut kuramı da yaratan ve yaratılan birliğini vurgulamaya çalışır. O kadar ileri gider ki görünen bütün şeyler Yaratanı temsil eder, der.

Yaratan yarattığı bütün varlığa kendisine yeterli ve gerekliliği kadar akıl, sağduyu, vicdan ve önsezi vermiştir. İnsan Yaratan'ın verdiği bu akıl, vicdan, önsezi ve sağduyu sayesinde insanlığın yararına olan olumlu ve yüksek değerleri Tanrı olarak kutsallaştırmıştır.

Bütün yüksek değerler, olumlu kavramlar, insanlık yararına olan düşünce ve davranışlar, ahlak kuralları,

bağışlama, dayanışma, yardımlaşma, edep, erdem, sevgi, şefkat gibi bütün yüksek değerler Tanrı kapsamı içine girer...

Bunun sağlaması da yapılabilir. Yasal olmayan, ahlaksal olmayan, erdeme yakışmayan bir davranışta bulunan insanın huzuru kaçır. Buna halk dilinde Hak'kı tepelemek denir. Hak ise Kuran ayetine göre Allah'ın ta kendisidir.

Okuyalım: **“Çünkü Allah, Hak'kın ta kendisidir...” (K. 31/30)**

Ben yaşamımı bu ilkeler üzerine kurdum. 35 yaşında ilkökul mezunu iken 49 yaşında Hukuk Fakültesi mezunu oldum. Bu arada da Hak bildiğim yoldan ayrılmadım... Genel değerlere, ortak doğrulara, erdeme uyduğum için de bana atılan iftirallardan, kurulan bütün tertiplerden kurtuldum. Başıma bir iş gelmesini dört gözle bekleyen dost sandıklarımın, yakınlarımın hepsi de hayal kırıklığına uğradı...

Beni yakından tanıyanlar bu sözlerimin doğruluğuna tanıklık edebilirler.

Bu demek oluyor ki ben okuyucularıma doğruluğu yaşamımla kanıtlanmış, onaylanmış bir dünya görüşü sunuyorum...

Av. Eren Bilge,, 14.10.2010

35. İNSANCIL BİR DÜZENİ İNSAN KURACAK

İnsanlık, tüm olarak Tanrısızlığı kabul ederse (bu devrin tıpkı jeolojik devirler gibi geleceğine inancım var); kendiliğinden... çözülür bu dava.

Eski görüşler, özellikle bütün eski ahlak kuralları yıkılacak, her şey yenilenecek. İnsanlar hayattan, sadece bu dünyada alabilecekleri mutluluk ve zevkleri tatmak için birleşecekler...

Tanrısal bir insan doğacak. Hepsisi, sonradan dirilmesi olmayan ölümlüler olduklarını öğrenerek ölümü ağırbaşlı, tanrısal bir soğukkanlılıkla kabullenecekler.

Hayatın kısacık bir andan ibaret olduğunu anlayarak, gururun doğurduğu sistemleri unutacak, hemcinslerini çıkar gözetmeden sevecekler.. Eskiden olduğu gibi “ölüm ötesinde sonsuz sevgiye” bel bağlamadan, olanca güçle sevmek bilinecek. (Şeytan) - F. Dostoyevski, Karamazov

Kardeşler.

(Metis Yayınları Ajanda 2010. s. 73)

+

Biliyorum din adamları böyle bir gelecekte irkilir. Çünkü kendilerine iş kalmaz da ondan. Bu nedenle din adamları kendi egemenliklerinin sürmesi için böyle Cennet'li-Cehennem'li din anlayışının sürüp gitmesini ister.

Böyle bir din anlayışı devletlerin de işine gelmektedir. Öldükten sonra yaşanacak bir dünya olmasa savaşa sürdükleri insanları şehitlik mertebesini ileri sürerek nasıl kandıracaklar ...

Din ilminden haberi olmayan insanlar seve seve savaşa katılıyor. Çünkü kalırsa gazi, kahraman; ölürse şehit...

Oğlunu şehit olarak yitiren ana, baba ve diğer yakınlarının üzüntüsü de oluyor, oluyor ama Cennet'e gittiği düşüncesi ile teselli buluyor.

Bu nedenle tarih boyunca din adamları devlet adamları el birliği ile dini insanlara dayatıyorlar. Çünkü ikisinin de bunan karşılıklı çıkarı var.

Görüyorsunuz taklide dayanan din anlayışının kökeni nerelere dayanıyor.

Ama bir de akla, ahlaka, bilime, sağduyuya dayanan din anlayışı var. Bunlar Cennet'i de, Cehennem'i de bu dünyada biliyorlar. Tanrı'yı kendi nefislerinde buluyorlar.

Bunlar güzelim dünyamızı Cennet ederek yaşanılabilir bir dünya yaratmak istiyorlar. Ama çıkarlarına düşkün olanlar; bu insanları kendi haline bırakmıyorlar ki...

Ne olursa olsun F. Dostoyevski'nin düşlediği bir dünya gerçekleşecek ve işte o zaman insanlar dünyada yaşamış olmanın mutluluğunu duyacaklar.

Av. Eren Bilge, 25.10.2010

+

KATKIDA BULUNANLAR

1. Ahmet Dursun

Bu konuda genellikle verdiğim örneği biraz açacağım.

Olmaz ya, diyelim oldu ve siz dünyayı yöneten ya da belli insanları yöneten konumuna geldiniz.

Her şey sizden soruluyor, her şeyin kararı iki dudağınızın

arasında.

Dünya başkanlığı ya da bir ulusun kader kararı elinizde diye düşünün.

Yönetiyorsunuz ama mutlaka hatalar olacak.

Olmasa dahi, herkesi memnun etmeniz mümkün mü?

O halde sorumlu da siz olacaksınız.

Hem hukuken(!) hem vicdanen,...

İster hukuken ister vicdanen düşünün...

Sorumluluk kolay değil, öyle ha deyince üzerinizden atacağınız bir olgu hiç değil.

Hatalar yapıyorsunuz ancak, sorumluluğun size ait olmasını, sorgulanmayı hiç istemiyorsunuz.

Hem yasalarda (kral sensen zaten yasa sensin amma...), hem vicdanında bu sorumluluktan nasıl kurtulursun?

Bu zor bir karardır.

Ama çıkmaz değildir.

Kolay bir yolu vardır.

Kimse senden hesap sormasın, seni sorumlu tutmasın istiyorsun haklı olarak.

O halde güzel bir yol var.

Tanrıyı suçlamak.

Her şeye kadir olan bir yaratıcıya teslimiyet öğretisi bu işin kesin çözümüdür.

O halde tanrı adına bazı yazılı metinler sunmalı, kendini idare edemeyenlere inandırmalısın.

Her şeyin suçlusu (sorumlusu ya da hakimi denir genelde) bir tanrı yaratırsan, seni kim suçlayabilir, kim sorumlu tutabilir ki?

Bu ifadeler yaratan yoktur anlamına gelir mi?

Neden gelsin ki?

Ben, tanrı adına ahkam kesenlerden, suçlanacak olanın yaratıcı olduğuna sizleri inandıracaklardan bahsediyorum.

Yoksa tanrının suçlu olup olmadığından değil.

Tanrıyı, birilerinin algıladığı ya da bize sunulduğu gibi algılamamızı isteyenlerden bahsediyorum.

Evet, yaratıcı bir güç vardır, adına kim ne derse desin, bunun inkarı da, ispatı da zordan da ötedir.

Ama ispatı kesin olan bir şey vardır, o da; her şeyin hakimi, sahibi olduğuna inandırıldığımız, sonsuz güç sahibi

olduğuna inandırıldığımız tanrının, aciz olduğunu gizlemeye çalışan dinlerin varlığıdır.

Yani aciz olan tanrı değil, tanrı adına ahkam kesen zavallılardır.

İşte Kutsal addedilen metinler, bu nedenle aciz, yaratılmış canlıların, aciz metinlerinden başka bir şey değildir.

Sizlere bir gün bu yönetme gücü verilseydi, inanın ki yaptığınız hatalardan dolayı ilk sığınacağınız şey, yarattığınız ya da yaratacağınız tanrının, hatalarınıza örtü olarak yazdığı aciz metinleri olacaktı.

En iyisi siz, elinde güç olan ancak sorumluluğundan kaçanlardan olmayın.

Olanlara da itibar etmeyin.

Zira yaratan her şeyi hesaplamış öyle yaratmıştır.

Bunu ispat etmek için fazla çaba harcamış mı, ona da siz karar verin.

Başınızı kumdan çıkartın, etrafınıza bakın. İnanabildiğiniz yaratıcı sizlere gerçekten de abuk sabuk metinleri yollar mı, yollayabilir mi bir düşünün.

Eğer evet diyorsanız, başınızı bir kez daha kumdan çıkartın ve derin bir nefes alın. Aldığınız nefesin hikmetini anlamayanların yarattığı tanrısal metinler bunu bile açıklamakta acizken, siz hala yaratılan tanrıya ibadet etmeye devam edecek misiniz?

Kraldan fazla kralcı olmanın adı, dindar olmak değil mi?

Yaratana inanan biri, nasıl dindar olabilir ki?

Yaratanın dini bir metinde değil, sonsuzluğun her zerresindeyken, sen hala o metinlerde hapis hayatı yaşadıkça bu gün başını örten, yarın kışını açarsa itiraz hakkın da olmaz.

Yaratan her şeyi hesaplamıştır, yeter ki zavallı kulları onun adına ahkamdan, gölge etmekten vazgeçsin.

Huntington'un, yeni bir kimliğe geçişin (identity redefinition) tanımlamasını nasıl yaptığını hatırlıyor musunuz?

Harvard Üniversitesi'nde görev yapan siyasal bilimler profesörü Samuel Huntington, 1993 yılında Foreign Affairs dergisinde yayınlanan "medeniyetlerin çatışması" konulu makalesinin yoğun ilgi görmesi üzerine bu çalışmasını

genişleterek 1996 yılında “Medeniyetlerin Çatışması ve Dünya Düzeninin Yeniden Yapılması” adıyla kitap yayınlamıştı.

S. Huntington, 20. yüzyılın ilk yarısında hakim olan, “dinin zamanla yok olup gideceği” şeklindeki düşünceye değinerek, o zamanlar bu düşünceyi sadece dinin yok olmasını isteyenlerin değil, bu duruma üzülenlerin dahi kabul ettiğini söylerken, yüzyılın ikinci yarısında insanların tekrar dine dönüşüne Gilles Kepel’in “Tanrı’nın İntikamı” (le revanche de dieu) adını verdiği söylüyordu.

Özetle, “yönetmenin en kolay yolu, tanrının yaratmadığı bir inanç sistemi yaratmaktır diyordu” da denebilir.

Haksız da değildir.

Çünkü gerçek olan şudur; Dinlere hakim olan, dünyaya hakim olur.

İşte dini öğretilerin arka planındaki gerçek de budur.

Ahmet Dursun, 23.10.2010

+

2. Mustafa Dinçer

Teşekkürler Hayri Bey

İşte biz de yakında bu dünyanın kurulacağını müjdeliyoruz!,

“Ama bir de akla, ahlaka, bilime, sağduyuya dayanan din anlayışı var. Bunlar Cennet’i de, Cehennem’i de bu dünyada biliyorlar. Tanrı’yı kendi nefislerinde buluyorlar. Bunlar güzelim dünyamızı Cennet ederek yaşanılabilir bir dünya yaratmak istiyorlar. Ama çıkarlarına düşkün olanlar insanları kendi haline bırakmıyorlar ki...”

Ne olursa olsun F. Dostoyevski’nin düşlediği bir dünya gerçekleşecek ve işte o zaman insanlar dünyada yaşamış olmanın mutluluğunu duyacaklar.”

Mustafa Dinçer, 23.10.2010

36. CEHALETİN SİĞİNAĞI

İnsanlar, hem kendi içlerinde, hem de dışlarında kendi yararlarına kullanabilecekleri pek çok araç bulurlar, mesela görmek için gözler, çiğnemek için dişler, beslenmek için bitkiler ve hayvanlar, ışık için güneş, balık avlamak için deniz

gibi...

Bu nedenle bütün doğal şeyleri kendi yararlarına birer araç olarak görürler. Bunları kendileri sağlamadıkları, onları buldukları için de, bu araçları hazırlayıp hizmetlerine sunan bir başka varlığa inanmak için yeterli sebepleri vardır.

Şeyleri araç olarak görmeye başladıktan sonra, şeylerin kendi kendilerini yarattıklarına inanamazlar; insanlar için araç olan bu şeylerin doğanın insani özgürlükle donanmış bir ya da birkaç yöneticisi tarafından hazırlanıp yaratıldığına inanırlar.

Bu yöneticilerin mizacına dair herhangi bir bilgileri olmadığından, kendi mizaçlarına benzediğine hükmederler. Böylece de Tanrıların her şeyi insanlar için, insanları kendilerine bağlamak ve insanlar tarafından hürmet görmek için yönettiğine karar verirler.

Bu şekilde insanların her biri kendi meşrebince Tanrı'ya tapınmanın değişik yollarını bulur ki Tanrı onları başkalarından fazla sevsin, bütün Doğa'yı onların kör arzularına ve doymaz iştahlarına uygun olarak ayarlasın. Bu önyargı böylece batıl itikada dönüştür ve insanların zihinlerine derin kökler salar.

Eğer bir yerde bir taş düşüp de bir adamı öldürürse, taşın o kişiyi öldürmek için düştüğünü şu şekilde kanıtlamaya çalışırlar: Eğer Tanrı'nın rızasıyla bu taş bu amaçla düşmemiş olsaydı, o kadar çok tesadüf nasıl bir araya gelebilirdi (çünkü genellikle pek çok koşul bir arada gerçekleşir)?

Belki siz, taş düştü çünkü sert bir rüzgâr esiyordu, adam da o yana yürüyordu, diye yanıtlarsınız. Ama ısrar ederler: Neden tam o anda sert bir rüzgâr esiyordu? Neden tam o anda bir adam o yöne doğru yürüyordu? Rüzgâr sert esti çünkü bir gün önce hava daha sakinken deniz dalgalanmaya başladı; adam da bir arkadaşı davet ettiği için yürüyordu, dersiniz ısrar etmeye devam ederler - çünkü sorulacak sorular hiç bitmez: Neden deniz dalgalanmıştı? Neden adam tam o sırada davet edilmişti?

Nedenlerin nedenlerini sormayı hiç bırakmazlar, ta ki siz Tanrı'nın iradesine sığınana, yani cehaletin sığmağına girene kadar...

Baruch Spinoza, Ethika.

(Metis Yayınları Ajanda 2010. s. 80-81)

+

Bu sözler Alman Filozofu Spinoza'nındır. İnsan ruhunu ne güzel yansıtmıştır. Yine bir Filozof da, şu fotoğrafta dilini uzatan filozof, şöyle demekten kendini alamamıştır. "Atomu parçalamak insanların inançlarını değiştirmekten daha kolaydır..." gibilerinden...

Bu nedenle ben insanların inançlarına karışmaya çekinirim. Bilirim ki ne desem boştur. O kendi inancının doğruluğuna inanmıştır bir kere.

Ama olmuyor işte bu cehalete sığınanlar senin inancını açıklamana karşı çıkıyorlar. Devleti de arkalarına alıyorlar. Çıkar birliği içinde dünya görüşünü açıklayanların tepesine çullanıyorlar.

Tarihte bunun örneği çok görülmüştür. Eğer Cehalete Sığınanlar; devlet desteğini arkalarına almasalar; böyle asırlardır yaşamlarını sürdüremezlerdi.

Bilmem ne zaman bu Devlet, hem de laik olduğunu söyleyen bu devlet, bu Cehalete Sığınanlara ark çıkacaktır?

Düşüncelerimizi açıklamamız için önümüze konulan yasal engeller kaldırılrsa ve bir de cehalete sığınanların tasallutundan düşüncelerini açıklayanları korusalar bakın siz o zaman ortalıkta cehalet rüzgarı kalır mı?

En iyisi onlara karışmamak ama kendi inancını da ne pahasına olursa olsun açıklamaktan çekinmemektir.

Av. Eren Bilge, 5.11.2010

+

Hayri Ağabey,

Merhaba...

Önce sevgi,

Dün müthiş bir keşif yaptım sizinle ilgili. Yüzyıllardır insanları idare eden ikiyüzlü SİYASET, sahte DİN, doymaz bilmez, hırslı TİCARET üçgeni arasında kalan insanlar söz konusu.

Sizin site adınız da bunu gösteriyor: ikiyüzlü sahte DİN (Tabular), doymaz bilmez, hırslı TİCARET (Talan), SİYASET (Yalan)...

Tabu, Talan, Yalan... Bu ise müthiş bir noktaya gelmişsiniz demektir.

Haydi bakalım, size saygım sevgim iyice bir arttı Sevgili Hayri Ağabey.

Sadece Kutsal Metinleri (yobazları değil) biraz daha saygılı okusanız!

Mustafa Dinçer, 5.11.2010

37. VİCDAN SAHİPLERİ

Alman Kruzen 1673 yıllarında bir VİCDAN SAHİPLERİ TARİKATI kuruyor. Tarikat'ının ilkelerini de şöyle açıklıyor:

“Adalet'in ilkelerini, kimseye zarar vermemeyi, herkese hakkını vererek namusuyla yaşamayı öğreten viddandan başka hiçbir tanrı, din ya da hukuk yoktur.”

(Metis Yayınları Ajanda 2010. s. 80-81)

+

Alman Kruzen; her şeyi getirip insana, insanın aklına, sağduyusuna, viddanına bağlıyor.

Temel insandır. İnsan varsa Allah vardır...

Bütün dinlerin amacı da bu değil mi zaten...

Adalet ilkelerine saygı göstermek,

Kimseye yük olmadan namusuyla yaşamak,

Kimseye zarar vermeden geçimini sağlamak,

Herkese hakkını vermek ve kendi hakkını da kimseye yedirmemek...

Aklı başında viddanı olan bir kişinin de yapacağı davranış bu değil mi?

İnsanın böyle bir yaşamı sürdürmesi için illa ki kendisinin başına cehennem zebanisi diken, bunları yapmazsa cehennem ateşiyle yakacağını söyleyen bir Allah mı olmalı?..

İnsan, erdeme dayanan bir yaşamı; Allah'ın dayatması, Allah korkusu olmadan sürdüremez mi?

Adalet ilkelerini yerine getiren, kimseye zarar vermeyen, herkese hakkını vererek namusuyla yaşayan bir insana; Allah, “Yok bu kabul olmaz, çünkü sen bana inanmıyorsun!” diyerek karşı çıkar mı?

Ya da şöyle diyelim: Böyle bir yaşam sürdüren bir kişiye Allah'ın çıkıştığı bu güne değin görülüş mü?

Kaldı ki ortak ve üstün değerler, yüce ve olumlu kavramlar, genel doğrular, doğru dürüst yaşam ve davranışlar Allah kavramının kapsamı içinde değil mi?

Bu ilkeleri yaşamına uygulayan insanın Allah yolunda sayılmaması için hangi gerekçe ileri sürülebilir?

Okuyun kutsal kitapları... Eğer akli imana kurban etmemişseniz, bu dediklerimi sık sık yinelenildiğini görürsünüz...

Örneğin Tevrat'taki şöyle yazmıyor mu?

“RAB doğruluğumuzdur.” (Tevrat. Yeremya. 23/6. 33/16) Burada Rab'bin; doğruluk, dürüstlük, iyilik,sevgi olduğu açıklanmaktadır...

Bu gerçek Kuran'da şöyle açıklanır. **“Allah'a ulaşacak olan Salih amellerinizdir.” (K. 22/37)**

“Ortak ve üstün değerler, yüce ve olumlu kavramlar, genel doğrular, doğru dürüst yaşam ve davranışlar Salih ameller Hak kavramının kapsamı içinde değil mi? Hak'ka saygı insan olmanın baş özelliği değil mi?

Kuran bu gerçeği şu ayeti ile dile getirmiyor mu?:

“Bu böyledir. Çünkü Allah hakkın ta kendisidir, onu bırakıp da taptıkları ise batıldır. Şüphesiz Allah yücedir, büyüktür.” (K. 31/30)

Ve bütün bunların yanında bir de **“Oku kitabını! ‘Bugün hesap sorucu olarak sana nefsin yeter!’ (K. 17/14)** denmiyor mu?

Bu ayet ise bütün hesap sormaların insan yaşarken söz konusu olduğunu anlatmıyor mu?

Gerçekten kutsal kitapların bu dediklerini anlayan var mı? Yoksa kutsal kitaplar suya çizik mi çiziyor?..

Av. Eren Bilge, 16.11.2010

38. HAYAL ET

Cennetin olmadığını hayal et
Kolay aslında, bir dene
Altımızda cehennem yok
Sadece gökyüzü üstümüzde
Tüm insanların bugün için
yaşadığını hayal et

Ülkelerin olmadığını hayal et
Zor sayılmaz hiç de
Uğruna öldürecek veya ölecek bir şey yok
Yok hiçbir din de
Tüm insanların barış içinde
yaşadığını hayal et

Hayalcinin teki olduğumu söyleyebilirsin
Yalnız değilim ama
Umarım bir gün katılırsın bize
Ve yekvücut olur dünya

Mal mülkün olmadığını hayal et
Yapabilir misin acaba
Gerek yok hırsa veya açgözlülüğe
İnsanların kardeşliğinde
Tüm insanların tüm dünyayı
paylaştığını hayal et

Hayalcinin teki olduğumu söyleyebilirsin
Yalnız değilim ama
Umarım bir gün katılırsın bize
Ve yekvücut olarak yaşar dünya
(John Lennon)
(Metis Yayınları Ajanda 2010. s. 159)
+

ÇİLE ÇEKENLER...

Hayal etmek güzel...
Para ile pul ile değil ya...
Bu silah tüccarları, fabrikatörleri, simsarları varken
Yekvücut olur mu dünya...

Ya şöhret düşkünleri,
Ya kahraman olmak isteyenler,
Nasıl rahat uyuruz bunlar varken,

Bir de şeriat düşkünleri var,

İnsanları kendileri gibi inanmaya zorlar,
Bir kişi değil bu şeriat düşkünleri,
Milyarlarca var...

Ya ırkçılar, ya kafatasçılar,
Ya kafasının içi boş dazlaklar.
Bunlar varken,
Biter mi bu savaşlar...

Barışı hayal eden az,
Bunu bir yere yaz,
Kimi yoksulluktan yatamaz,
Kimi rüşvet almaya doymaz...

İşte böyle bu dünya,
Tokluk nedir bilmeyenler bir yanda,
Açlıktan yatamayanlar çoğunlukta,
Yekvücut dünya hayal edenler azınlıkta...

Biz en alttakiler...
Çileyi çekenler...

Av. Eren Bilge,, 20.12.2010

39. YAŞAM NEDİR?

Yaşam nedir?
Basit bir soru...
İşte hepsi bu kadar!..

Göklerden o büyük vahiy bir türlü inmemiştir.
Belki de o büyük vahiy hiç inmiyordu.

Onun yerine ufak tefek günlük mucizeler, ışıklar...
Umulmadık bir anda karanlıkta çakan kibritler vardı.

- Virginia Woolf, 1927.

(Metis Yayınları Ajanda 2010. s. 161)

+

Yazarın satırları aşağıdaki biçime sokalım.

Böylece, ne demek istediğini anlayalım...

Yaşamak nedir? İşte hepsi bu kadar!..
Ortada basit bir sual var...

Göklerden o büyük vahiy bir türlü inmiyordu..
Belki de o büyük vahiy inmek bilmiyordu...

Onun yerine ufak tefek günlük ışıklar, içe doğuşlar..
Umulmadık bir anda ruhumuzda çalkanan duygular..
+++

Din ilminde bu ışıklar, içe doğuşlar,
Ruhumuzda çakan bu duygular..
Vahiy olarak adlandırılırlar...

Bu içe doğuşların nereden kaynaklandığını bilmeyenler,
Bu içe doğuşların Allah'tan geldiğini ileri sürerler..
Ve de peygamberler,
Bu içe doğuşların, herkeste olacağını söylerler..
Onlar söylerler ama bizim allameler
Vahyin yalnızca Peygamberlere ineceğini söylerler..
O denli ileri giderler ki
Vahiy kapısı kapandı bile derler...

Vahiy kapısının kapandığını ileri sürmek,
Eşittir: Allah'ı bilmemek...

Vahiy kapısının kapandığını söyleyenler,
Allah'tan bi'haber!..

İnsan'ın yaratanla bağlantısı bir tek koşulda kapanır..
Her kim ki kötülüğe kapılır,
Dünya malına, şana, şöhrete, mala mülke aldanır..
Bir de; bunlara sahip olmak için Hakkı tepeler.
İşte o zaman Allah; bu insanla ilişkiyi keser...

Yaşamda amaç: Huzur ve güven içinde olmaktır..
Huzur ve güven içinde olmak için de:
Doğruluktan, dürüstlükten şaşmamak gerektir...

Av. Eren Bilge, 31.1.2011

KATKIDA BULUNANLAR:

1. Mustafa Dinçer'den

Ağzınıza sağlık Hayri Ağabey.

Kutsal Metinleri iye bilen biri olarak size, şu son sözleriniz için, 10 puan:

+

İnsan'ın yaratanla bağlantısı bir tek koşulda kapanır... Her kim ki kötülüğe kapılanır, dünya malına, şana, şöhrete, mala mülke aldanır... Bir de; bunlara sahip olmak için Hakkı tepeler. İşte o zaman Allah; bu insanla ilişkiyi keser...

Yaşamda amaç: Huzur ve güven içinde olmaktır... Huzur ve güven içinde olmak için de: Doğruluktan, dürüstlükten şaşmamak gerektir...

Yalnızca müsaade ederseniz saygılarımla bir gerçeği bilmenizi istiyorum.

Kutsal Metinlerin ilham olduğu kesin. Bunun kanıtları:

1) Geçmiş doğru (bilimsel gerçeklerle, bilimle, arkeoloji ile uyumlu olması) anlatması,

2) Şimdiki yaşamımız için pratik önerilerde bulunması ve bizlerin şu anda mutlu olmamıza yardımcı olması, evlilik, para, iş, insan ilişkileri, otorite vs)

3) Geleceğe yönelik ise GÜVENİLİR ÜMİT vermesi. Kutsal Kitap peygamberlikleri geçmişte gerçekleşmiştir ve gelecekte de gerçekleşecektir (En önemli peygamberlik ise YERYÜZÜNÜN CENNET OLACAĞI MESİHİN GÖKTEKİ KRALLIĞININ YAKINDA DÜNYA SİYASETİNE MÜDEHALEDE BULUNACAĞI)

Bayan WOOLF'a gelince. Kendisi Homoseksüel, biseksüel bir cemaatin içinde yaşıyordu. Evliliği cinsel olarak tatmin edici değildi ve böyle birinin "YAŞAMIN ANLAMI NE Kİ" demesi sizin için önemli ama sizleri Yaratan, besleyen Koruyan Tanrının görüşü önemli değil. Bu yanlışınızı düzeltmenizi rica edeceğim. Yoksa size olan muhabbetim, şu sıkıntılı günlerde azalacak. Yeter artık sahtekar dinlerin

uygulamaları ve kitapları bilmem ne yüzünden kendisini Yaşayan Hay olan Ulu Rab Tanrımın sözlerine de kapatmayın Allah aşkına Hayri Ağabeyim. Kendinize zulmetmeyin. İşte Woolf'un İNTİHARLA SONUÇLANAN BUNALIMLI YAŞAMI VE FECİ ÖLÜMÜ. BUYRUN OKUYUNUZ.

Ölümü

Perde Arası romanını yazdığı sıralarda artık kendini yeterince yetenekli hissetmiyor, yeteneğini kaybettiğini düşünüyordu. Her gün savaş korkusu ve yeteneğini kaybetmenin vermiş olduğu stres, dehşet ve korku sonucu ruhsal bunalıma girmiş, 28 Mart 1941'de içinde bulunduğu duruma daha fazla dayanamayıp evlerinin yakınlarında bulunan Ouse nehrine ceplerine taşlar doldurarak atlayıp intihar etmiştir. Virginia Woolf geride iki intihar mektubu bırakmıştır. Birisi kardeşi Vanessa Bell'e diğeri ise kocası Leonard Woolf'a.

Mustafa Dinçer, 31.1.2011

+

2. Yalçın Efe'den

Vahiy kapısının kapandığına inanmaktır asıl problem. Ne düşünürsün ne duyarsın; her şey sabittir.

Sevgiler Hayri abi.

31.1.2011

40. BAKIN, NELER OLMUŞ NELER / NELER ÇEKMiŞ DÜŞÜNÜRLER

Engizisyon yargıcı,
Almış karşısına sanığı...

Soruyor da soruyor.
Allah diye yatıyor, Allah diye kalkıyor...

Dert dava Allah,
Bu Allah düşüncesi,
İnsanlığa dert olmuş vallah...

İnsanlık:
Allah'la yatmış

Allah'la kalkmış.
Allah'tan başka
Derdi kalmamış...

Biri çıkıp dememiş ki:
Allah varsa var,
Yoksa yok, bana ne?
Ben insanım, düşerim kendi derdime...

Benim derdim: Geçimdir.
İyilik kötülük konusunda seçimdir...

İyi olan başımın tacıdır.
Kötü olan bana acıdır...

Varsa Allah, doğruluğumla...
Beni suçlayacak değil ya...

Bakın aşağıdaki duruşma tutanağına.
Ne yersiz sorular sorulmuş sanığa...
Av. Eren Bilge, 13.2.2011

Bir Engizisyon Duruşma Tutanağı

ENGİZİSYONCU: Tanrı'daki bu güç nedir?

MENOCCHIO: Vasıflı işçiler aracılığıyla idare etmek.

ENGİZİSYONCU: Dünyanın yaratılışında Tanrı'nın vekilleri olduğunu düşündüğün şu melekler, doğrudan doğruya Tanrı tarafından mı yaratıldılar, yoksa başka biri tarafından mı?

MENOCCHIO: Doğa tarafından dünyanın en mükemmel özünden üretildiler, tıpkı kurtların bir peynirden üremesi gibi; ortaya çıktıklarında da, Tanrı onları kutsadı ve onlara irade, akıl ve bellek verdi.

ENGİZİSYONCU: Tanrı her şeyi, meleklerin yardımı olmadan yapabilmiş olabilir mi?

MENOCCHIO: Evet, tıpkı bir evi yapan kişinin işçiler ve yardımcılar tutması gibi, ama evi onun yaptığını söyleriz. Aynı şekilde, dünyayı yaratırken Tanrı melekleri kullandı,

ama Tanrı'nın yarattığını söyleriz. Ayrıca bir evi yapan marangoz ustası, istese tek başına da yapabilir, ama daha uzun zaman alır, Tanrı da dünyayı tek başına yapabilirdi, ama daha uzun sürerdi.

ENGİZİSYONCU: Eğer bütün melekleri üreten o öz olmasaydı, eğer o kaos olmasaydı, Tanrı bütün bu dünyayı tek başına yaratabilir miydi?

MENOCCHIO: Madde olmadan bir şeyin yaratılamayacağına inanıyorum, Tanrı bile madde olmadan bir şey yaratamazdı.

ENGİZİSYONCU: Senin Tanrı dediğin başka biri tarafından mı yapıldı ve üretildi?

MENOCCHIO: Başkaları tarafından üretilmedi, ama hareketini kaosuun değişiminden aldı, eksikken, giderek mükemmelleşti.

ENGİZİSYONCU: Kaosu kim hareket ettiriyor?

MENOCCHIO: Kendi kendine hareket ediyor.

- Carlo Ginzburg, Peynir ve Kurtlar.

(Metis Yayınları Ajanda 2010. s. 164)

41. NEFRET HAKKINDA

Nefret gerçeklerden kaçıştır.

Nefret ölüme yelken açıştır.

Nefret, insanın kendinden kaçışıdır.

Nefret insanın kötülükten zevk alışığıdır.

Nefret duygusuyla insan kendini unuttur.

Nefret insandaki olumlu duyguları kurutur.

Nefret duygusunda insanın gözleri kör olur.

Nefret duygusuna kapılan uykuyu zor bulur.

Bu konuda söylenecek çok söz vardır.

Çok söz insanı gerçeklerden kaydırır.

Bu nedenle keselim sesimizi.

Ne demek istediğimi anlar bilen gizimizi...

Av. Eren Bilge, 11.3.2011

Nefret Suçları Teriminin Ortaya Çıkışı

Nefret suçları terimi medyada ilk kez 1986 yılında New York'ta beyaz bir grup öğrenci tarafından siyah bir vatandaşa yönelik gerçekleşen ırkçı saldırının haberlere yansmasıyla birlikte yaygın olarak kullanılmaya başladı.

Terimin içeriği 1990'ların başından itibaren "ırk", din ve inanca yönelik saldırıların dışında, aynı zamanda cinsel yönelim, ulusal köken, engellilik durumu ve toplumsal cinsiyet rollerini de kapsamaya başladı.

Nefret suçları teriminin Avrupa'da kullanılmaya başlaması ise çok daha yakın bir tarihte söz konusu oldu.

Nefret suçları teriminin görece bu kadar yakın bir tarihte kullanılmaya başlaması, kuşkusuz bu suçların daha önceki tarihlerde işlenmediği anlamına gelmiyor.

Nefret suçları yirminci yüzyıl boyunca yaygın olarak işlenen bir suç.

Asıl yeni olan şey, ırkçılık, milliyetçilik, antisemitizm ve cinsiyetçilik gibi konularda ortaya çıkan yeni toplumsal hareketler ve bu hareketlerin nefret suçlarına yönelik olarak sürdürdükleri mücadele oldu. Bu bağlamda özellikle 1960'larda ABD'de başlayan medeni haklar, mağdurlarla dayanışma, feminist, eşcinsel, lezbiyen vb. hareketlerin oluşturduğu siyasi zemin ve mücadele anlayışı, nefret suçları konusunda farkındalık yaratılması, bunlara tepki verilmesi ve suç olarak teşhir edilmesinde modern toplumsal hareketlere ilham kaynağı oldu.

Nefret suçları kategorisinin yaratılmasında, azınlık kesimlerinin güçlenmesinin ve haklarına sahip çıkma konusunda seslerini çıkarmaya başlamalarının da önemli bir rolü vardır.

+

Nefret hakkında birkaç özdeyiş;

Nefret hayatı felce uğratar; sevgi onu serbest bırakır.

Nefret hayatı ambele eder, sevgi onu ahenkli bir duruma getirir...

Nefret yaşama karartır, sevgi ise aydınlatır. Martin Luther

King Jr.

İnsanlardan nefret etmek, fareden kurtulmak için kendi evinizi yakmaya benzer. - Henry Emerson Fosdic
(AJANDA 2011, Metis Yayınları, s. 29-32)

+

Nefretin de aşk gibi gözleri kördür.- T.Fuller
Düşmanlarınıza karşı beslediğiniz nefretin mutluluğuna bizimki kadar vermez. - J. Petit Senn

Nefret çok ileri giderse; nefret eden kendini, nefret edilenin altında bulur. -La Nohecauld

Özlü Sözler, İrfan Tatlı

+

Sevgi sevgiyle, nefret nefretle büyür. - Yekta Güngör
Özden, Özgün Sözler

+

İnsan, yaratılışı gereği kime zarar vermişse ondan nefret eder. - Cornellus Tacitus

Çok kere insanlar birbirlerini tanımadıkları için birbirlerinden nefret ederler. - Silvio Pellico

Sözler ve Gerçekler, Şener Akalın (Düşünce Atlası)

+

İnsan alacaklısından nefret eder. - Arthur Miller

Dünya Düşünce Antolojisi, İsmail Özmen

+

Merhaba Baba,

Nefret hakkında olan senin dizelerin çok hoş olmuş, ellerine sağlık...

Bir insan nefret ettiğinden nefret etmemesi için birçok değerlere sahip olması gerek, o da çevremizdeki insanlar için çok zor...

Teşekkürler, alt satırlarda bir iki harf eksik, kırmızı ile işaretliyorum.

Yener, 14.3.2011

42. EBEDÎ HAYAT

Meyvenin tatlısı; dallar, yapraklar arasında gizlidir.

Ebedi hayat da ölümün ardında...

(Mevlana, 21.6.2011 Diyanet Takvimi)

Yukarıdaki satırları düşünmeden okursak. sonsuz yaşam, fiziksel olarak öldükten sonra başlar gibi bir anlam çıkıyor... Oysa gerçek din anlayışı ölümlerle ilgilenmez. Gerçek din yaşayanlarla ilgilenir. Yaşam da, ölüm de insan yaşarken söz konusudur.

Akla şöyle bir soru gelebilir. “Güzel söylüyorsun ama bu Cennet ve Cehennem ne oluyor?”

Din kitapları düşünerek okunursa görülür ki Cennet de, Cehennem de yaşarken söz konusudur.

Yaptığımız olumlu davranışların ruhumuzda yarattığı vicdan huzurundan duyduğumuz mutluluk Cennet’i ifade eder. Kuran bu gerçeği şu ayette söyler:

“Mutlu olanlara gelince, gökler ve yerler durdukça içinde ebedî kalmak üzere cennettedirler.” (K. 11/108)

Cehennem ise yaptığımız olumsuz davranışlardan duyduğumuz vicdan azabı üzerine yaşadığımız mutsuzluğu ifade eder ki Kuran, bu gerçeği de şu ayetle açıklar:

“Mutsuz olanlara gelince; cehennemdedirler. Onların orada şiddetli bir soluyuşları vardır.” (K. 11/106)

Mana âleminde; Cennet de, Cehennem de manevi anlamda öldükten sonraki bir yaşamla ilgilidir. Bu ölüm de yaşarken söz konusu olan bir ölümdür. İşte Mevlana da bunu anlatmaya çalışmaktadır. Cennet’i de, Cehennem’i de yaşamak için önce yaşarken kötülöklere, olumsuzluklara ölmek gerekir.

Bunun içinde öncelikle insanın benliğı dışında bir Allah aramamalıdır. Allah’ı kendi içinde görmek; yani, iyi ile kötünün ayırımına varmak gerekir. Ayırımına varmak da yetmez; iyiyi yapmak, kötü olanı ise yapmamak gerekir. Şöyle de açıklayabiliriz: Kötü olana ölmek, iyi olana dirilmek gerekir. İşte buna ebedî hayat denir...

Beşeri duygularımızdan olan şan şeref, mal mülk, mansıp unvan gibi zaafılardan kurtulmak gerekir. Şöhret sahibi olma sevdasından, övölme, sayılma isteğinden vazgeçmek gerekir. Yani; kötü istek, duygu ve düşüncelere ölmek gerekir. İşte din ilminde söz konusu ölüm böylesi bir ölümdür. Mevlana’nın sözü ettiğı ölüm de budur.

Böylesi bir ölümden sonra insan; Cennet’i de, Cehennem’i

de yaşarken ruhunda yaşar...

Din ilminde böyle bir yaşama ölümsüzlük, ebedî hayat, sonsuz yaşam denir. Çünkü olumsuz davranışlar insanı ölüme götürür. Olumlu yaşam ve davranışlar ise insanı ölümsüzlüğe...

Din ilminin anlatmak istediği ebedî hayat (sonsuz yaşam) budur. Bunun testini yapmak da olasıdır. Bir deneyin bakalım; yani, kötülüklere karşı ölmeye, iyiliklere karşı dirilmeye çalışın... Gözünüzün önünden perdeler kalkar. Görmediğiniz gerçekleri görmeye başlarsınız...

Yoksa öyle bilmeden, anlamadan gerçeğe nasıl varılır, Allah'a nasıl ulaşılır?..

Av. Eren Bilge, 22.6.2011

43. KADİM OLAN BOŞLUK MU?

Düşünüp duruyorum; bir türlü işin içinden çıkamıyorum. Boyutsuz boşluğu ve yokluğu gözlerimin önüne getirince korkuyorum. Olacak iş mi bu diyorum. Yalnız boşluğa ya da yokluğa dayanan bir evren olabilir mi?

Ruhçu görüş sahibi olanlar Evren'in oluşumunu şu görüşleri dile getirirler.

"Allah,dünyayı yoktan var etti." Bu görüş kutsal kitaplarda dile getirilir. Bütün ruhçular da yaratılışın başlangıcını bu ayetlere dayandırır...

İşin ilginç bu başlangıcı da "Kıyamet" kavramı ile sonuçlandırır. Kıyamet koptuğunda Evren'de hiçbir maddî varlık, hiçbir canlı kalmayacaktır. Bu durumda kadim olan boşluğa ve yokluğa mı döneceğiz? Ne korkunç bir son... Uzay uzamında bir boşluk, uzay çapında bir yokluk...

Değil mi ki önü boşluk, sonu boşluk... Başlangıç böyle idi; son da böyle olacak... Akla şöyle bir soru gelmez mi? Başında boşluk, yokluk; sonunda boşluk, yokluk olaksa Yaratan bu yaratma eylemine niçin girişti? Hadi, çıkabilirseniz, çıkın bakalım işin içinden...

İşin daha ilginç olanı da var. Çin ve Hint felsefesinde boşluk ve yokluk çok önemlidir. Çinlilerdeki, Hintlilerdeki bu felsefi görüş tek tanrılı dinlere de geçmiştir.

Değil mi ki kadim olan boşluk ve yokluktur. Dahası var olan

ve yok olmayacak olan da bu boşluk ve yokluktur; öyleyse bizler yaşarken bu boşluğa ve yokluğa erişmek için kendi isteklerimizi (nefsimizi) yok edelim. Fena fillah mertebesine erişerek şimdiden boşluğa ve yokluğa kavuşalım. Değil mi ki kadim olan başlangıç boşluk; sonuç da boşluk...

Mantiğı böyle kurarsak sonuçta ne ile karşılaşırız? Boşluk ve yokluk...

Boşluk ve yoklukta ne yaratan olur, ne de Tanrı... Yaratan da, Tanrı da yok olamayacağına göre boşluk ve yokluk kavramına takılıp kalmamalıyız.

Yaratan'ın ve Tanrı'nın varlığını koruyabilmemiz için Evren'in, Dünya'nın yok olmayacağı inancına bağlanmalıyız ki Yaratan kavramı ve Tanrı kavramı ile baş başa kalalım...

Yalnız boşluğa ya da yokluğa dayanan bir Evren olabilir mi?

Yaratansız, Tanrı'sız bir dünya, insanlık, varlık neye yarar ki?...

Av. Eren Bilge, 15.7.2011

44. TANRI SÖZÜ...

Kitabımızın başlığı Allah Denince...,
Düşünüp duruyorum aklıma geldikçe...

Tanrı sözü denince ne anlıyoruz?
Tanrı'yı; madde olarak mı, mana olarak mı algılıyoruz?..

Her yiğidin bir yoğurt yiyişi vardır.
Her insanın da bir Tanrı anlayışı vardır.

Kimileri maddi bir varlık olarak algılıyor?
Gökyüzünde, bilinmeyen bir yerde olduğunu sanıyor...

Bu durumda Tanrı'yı kişileştiriyoruz...
Kişileştirdiğimiz Tanrı, ne yer, ne içer düşünmüyoruz?

Öyle ya zat (kişi) olarak var dediğimiz zaman,
Ona tanımış oluruz zaman ve mekan...
Oysa din ilminde çok kullanılır...

Tanrı yoksundur zamandan ve mekandan...

Bir de şöyle dillendirilir:

"Hiçbir yere sığmadım, mümin kulumun kalbine sığdım!"
denir...

Bu konuda bir çok da ayet vardır.

Şimdi bunları sıralarsak çok yer alır...

Buradan şu sonuca varabiliriz:

Tanrı'yı, maddi bir varlık olarak değil de, manevi bir kavram olarak bilmeliyiz...

Manevi bir kavram nasıl söz söyler?..

Bu konuda Kuran şöyle söz eder...

1. "Şüphesiz o, şerefli bir peygamberin sözüdür." (69/40. İsmail Hakkı Bursevî)

3 "Hiç şüphesiz o (Kuran), çok şerefli bir elçinin sözüdür." (Suudi Kuran'ı. 69/40)

4. "Hiç şüphesiz o (Kuran), çok şerefli bir elçinin sözüdür." (Diy. Vakfı Kurani. 69/40)

Günümüzden 7 yüzyıl önce yaşamış Şeyh Bedret'tin Simavi bu konuda şöyle demiştir.

"Batinîlere göre Kur'an Tanrı sözü değildir;

Tanrı'nın, Peygambere verdiği üstün akıldan doğmuştur." (Varidat, Cemil Yener. Elif Yayınları, 1970 s. 49)

Böylece,

Biraz söyleştik sizinle...

Av. Eren Bilge, 5.10.2011

45. ALLAH DA, DİNİ DE TEKTİR...

Aşağıda iki aydının görüş açıklamaları var.

İnsanlık oldu olalı yapılır bu tartışmalar...

Dinsel düşünce, bilime karışmamalıdır.

Bilim, bilim adamlarınca yapılacak bir uğraşıdır.

Dinin ilgi alanı yalnızca insanın kendisidir.

Amaç: İnsanın kendini arıtarak, bilgilendirerek yüceltmesidir.

Din, aşağıdaki ayette görüleceği gibi insanın yaratılışında (fıtratında) vardır.

İnsan, huzur ve güven içinde yaşamak istiyorsa, Yaratılışına uymalıdır.

Allah; insanda, akıl, mantık, sağduyu, vicdan olarak tecelli eder.

Bunu Kuran'ın kendisi söyler (K. 8/24)

Din ise, insanın iyi ile kötü arasında bir seçme yapmasıdır.

Bu da insanın aklına, mantığına, sağduyusuna, vicdanına saygıdır...

Allah da, dini de tekdir.

Bu tek Tanrı dinlerin üçe bölünmesi,

Peygamberlerin koyduğu şeriattandır...

İşte sözünü ettiğim ayet:

Okuyanın görüş ufkunu açar dikkatle okunursa şayet....

+

“Hakka yönelen bir kimse olarak yüzünü dine çevir. Allah'ın insanları üzerinde yarattığı fıtrata sımsıkı tutun. Allah'ın yaratmasında hiçbir değiştirme yoktur. İşte bu dosdoğru dindir. Fakat insanların çoğu bilmezler.”(K. 30/30)

+

Diyanet İşleri Yeni Mealinin 30. Ayet Açıklaması

425. Fıtrat; insanların yaratılıştan getirdiği tevhide yönelme özelliği demektir.

426. Meâlde, “Allah'ın yaratmasında hiçbir değiştirme yoktur” şeklinde yansıtılan hüküm ifadesini, “Allah'ın yarattığını bozmaya, değiştirmeye çalışmak doğru ve sağlıklı değildir” manasında anlamak mümkün olduğu gibi,

“Allah’ın yaratmasında hiçbir değıştirme yapılamaz” tarzında da anlamak mümkündür.

(Peki öyle ise sünnet ile - Erkek ve kızda - Allah’ın yaratmasında niçin değışiklik yapılıyor?.. HB)

Av. Eren Bilge, 7.7.2012

+

Değerli hocam,

Yazınızı birkaç kez okudum, ama ANLADIĞIMIZ MANADA TANRI VE DİN’den neyi kast ettiğinizi anlayamadım. Tanrının ve Dinin bir anladığımız bir de anlamadığımız manası var? Üstelik Einstein kendi Görelilik kuramını geliştirirken hiç bir şekilde bir inanca veya tanrıya yaslanmamıştır ki, arasında kurmaya çalıştığınız gibi bir bağ olsun.

Bilimin henüz anlayamadığı bazı olguların olduğu bir gerçek, ama bu hiç bir şekilde çözümü ve çıkışı bir tanrı inancında, yani bilinmeyen gizli bir gücün varlığında aramayı gerektirmez ki.

İnsanın Dini dışlayarak sarf ettiği emeklerle pek çok bilinmeyen bugün ışığa kavuştu, ama her şey emekle ve yavaş yavaş oluyor, bilimle- hadi biraz daha özele çekelim- fen bilimleri ile dinin arasında kim bilir kaç yüz yıl var. Dolayısıyla bunu bilimle açıklayamıyoruz, o halde Dine ve Tanrıya havale edelim demek, komedi ve kolaycılık. Sizin yaptığınız o vakit bilim olmaktan çıkar.

Galiba Bilimin ve Dinin ne olduğunu konusunda ayrılıyor.

Ellerinizden öperim.

Bülent Uluçer <ulucere@hotmail.com> 7/6/2012

+

Atom-altı parçacıkların varlığı, neden ille bir Tanrı’nın varlığını kanıtlamak zorunda olsun ki?..

Dr. Armağan Büker, 6.7.2012

46. ARİF İÇİN DİN VARDIR; ANCAK, ŞERİAT YOKTUR...

Yukarıdaki başlık beni sözümdür. Bu başlığı da Muhyiddin İbn-i Arabi’nin kitabının şu başlığı için atmak gereğini duydum.

Muhyiddin İbn-i Arabi’nin kitabının başlığı şöyle: “ARİF

İÇİN DİN YOKTUR” (Kevser Yeşiltaş. Sınır Ötesi Yayınları. 1. Baskı Temmuz 2012)

Görüldüğü gibi kitap, 2012’nun Temmuz’unda basılmış. Yani bu ay.

Muhyiddin İbn-i Arabi, bu kitabını günümüzde yazmış olsaydı şöyle başlık atardı: “ARİF İÇİN ŞERİAT YOKTUR”

Çünkü arif için Allah da vardır; din de vardır. Bu kavramlar insanın yaratılışında kendisine verilmiştir...

Allah: Ahlaka, erdeme, Hakk’ka dayanır; ama, zanna dayanmaz. Kuran bu Hakk’ka dayanan Allah düşüncesini şu ayetle açıklar:

“Keza Hak yalnız Allah’tır; O’nu bırakıp taptıkları sadece batıldır. Doğrusu Allah yücedir büyüktür.” (K. 22/62)

Ahlaktan kaynaklanan; barış, doğruluk, dürüstlük, Hak, iyilik, sevgi, yardımlaşma, gibi eylemler ve davranışları Allah kavramı karşılar.

Oysa insanın zannına dayanan Allah anlayışların gerçeğe ilgisi yoktur. Onların anlayışına göre Allah kural koymuştur; halk da bu kurallara uyunca, Allah’a olan borcunu eda etmiş olur. Oysa Allah kural koymaz. Allah’ın koyduğu kurallar doğa ve evren yasalarıdır...

Eğer bu dinlerdeki kuralları Allah koymuş olsaydı; bütün dinlerdeki kuralları birbirini tutardı. Örneğin sünnet konusunda, uyum yoktur. Yahudiler ile Müslümanlar sünnete uyarlar ama Hristiyanlar uymazlar. Bu sünnet konusu diğer dinlerde nasıl bilmiyorum.

Yine Namaz, oruç konusunda da uyumsuzluk vardır. Bu konularda konan vakitler ve günler birbirini tutmaz. Bu sayıları istediğiniz kadar çoğaltabilirsiniz.

Din konusuna gelince bu da Kuran’da belirtilmiştir:

“Hakka yönelen bir kimse olarak yüzünü dine çevir. Allah’ın insanları üzerinde yarattığı fıtrata sımsıkı tutun. Allah’ın yaratmasında hiçbir değiştirme yoktur. İşte bu dosdoğru dindir. Fakat insanların çoğu bilmezler.” (K. 30/30)

Bu ayette belirlenen din kavramını açıklamak gerekirse bunlar da yaratılışımızda bize verilen sağduyu, vicdan gibi olumsuz davranışlarımızda bizi rahatsız eden duygu ve

düşüncelerdir...

Bu da Salih Amel kavramı ile ifade edilir. Salih amelde bulunduğumuz zaman vicdanen rahatsızlık duymayız. Huzur içinde oluruz. Bu durumsa din açısından Cennet'te olmayı anlatır. Huzur ve güven eşittir cennet...

Yaratılışımızda bize verilen din duygunun amacı: Vicdanen rahat olmak yanında bir de huzur ve güven içinde mutluluktur...

İşte biz ariflerde Tanrı ve din duygusu bu biçimde tezahür eder... Bunun içindir ki "Arifler için şariat yok; Allah ve din vardır!.." deriz...

Av. Eren Bilge, 25.7.2012

47. "ÇIKMAZ YOL"

Dünkü Aydınlık'ta Eren Erdem'in yazısının son paragrafı beni düşündürmeye yöneltti.

Son paragrafı olduğu gibi alıyorum:

"Kriz açık., Ya Emperyalizm, Ya İslam.

İslamcılığın bugün yol ayrımı budur.

Biz ikinciden yanayız." (Aydınlık, 3 Ağustos 2012)

+

Eren Erdem'in gösterdiği çıkış yolu gerçeklere terstir..

Atatürk örneğini unutmamalıyız. Atatürk de kurtuluş savaşında bu krize düşmüştü. Kimi aydınlar "mandacılıktan" söz ediyordu. Kimileri de; "Bizi İngilizler adam eder..." diyordu. Kimi aydınlar da bu gerekçelerle Atatürk'ün yanında yer almaktan kaçınıyordu.

Ne var ki Atatürk "Ya bağımsızlık ya ölüm!.." diye bayrağı açmıştı. Ne emperyalizme prim verdi ne de Padişah'ın, yardakçılarına... Hocaların yoğun karşı çıkışına karşın "İslamcılığı" seçmedi....

İslam'ın hiç hoşlanmadığı bir yolu seçti. Demokratik, laik, sosyal hukuk devletinin yolunu açarak Cumhuriyeti kurdu.

Atatürk Cumhuriyeti kurduğunda okuma yazma bilenlerin oranı yüzde 10 idi; bilmeyenlerin oranı yüzde 90. Şimdi bu tamamen tersine dönmüştür.

Halkın, köylülerin yaşam tarzı, giyim kuşamı yürekler acısı idi. Bunu köylülerin toplu haldeki fotoğraflarına

baktığımızda görüyoruz.

Hele Osmanlı ordusundaki erlerin giyim kuşamı bize bir fikir vermeye yeter... Örneğin iki tayyareci erin fotoğrafı her şeyi söylemekte. Her birinin giysisinde yüzlerce yama var...

Aydınlık yazarı yanılmaktadır. İslam'da emperyalizmi etkisiz kılacak bir yenilik yapmaya olanak yoktur. İslam şeriatında yeni bir anlayış getirmek istenler hüsrana uğrayacaktır.

İslam'daki geleneksel anlayışı değiştirmeye hiç kimsenin gücü yetmeyecektir. İslam da içinde bulunduğu bu kısır döngüden kurtulamayacaktır.

Emperyalizm de kimi yerlerde yaptığı gibi İslam'ı kendi çıkarları için kullanmaya devam edecektir...

Aydınlık yazarının önerdiği yol **“Çıkmaz Yol”** dur...

Av. Eren Bilge, 3.8.2012

48. HALLAC-I MANSUR

“Enel Hak, -Ben Tanrırım-” sözü üzerine notlar.

Hüseyin İbn Mansur al-Hallaç, 857'de İran'da doğdu ve 26 Mart 922'de Bağdat'ta insanımsılar tarafından vahşice öldürüldü.

Bu insanlık dışı olay şöyle olmuştur.

“İnsanımsılar Hallaç'ı önce kırbaçlamaya başlar. Hallaç sesini çıkarmaz ve bağırılmaz. Dayak faslı Hallaç'ın kemikleri üzerinde et parçası kalmayınca kadar devam eder. Bu iş bittikten sonra Hallaç'ın elleri ve ayakları bütünüyle kesilir, parçalanır ve kafası kopartılır. Sonra vücudu yakılır ve Dicle nehrine atılır. Kesik başı uzunca bir sopanın ucuna takılır ve Bağdat'ta bir köprüye asılır: gelen geçen görsün de dehşete düşsün diye.”*

Peki, bu kadar işkence bu kadar acı ne uğruna yaşandı?

Hallaç'ın “Enel Hak” (Ben tanrırım) sözü birçok kişi tarafından yine birçok değişik şekilde algılanmaktadır.

“Ben tanrırım” demek, neyi ifade ediyor?

Dinsel bir görüş taşıyan bir kişi “ben tanrırım” diyebilir mi?

Çoğuna göre (İlhan Arsel, Orhan Hançerlioğlu) evet, diyebilir.

Hallaç bu söz uğruna, dinsel bir kafa taşıdığı halde, ölüme giderken neden sözünden geri dönmemiştir? Dinsel bir kafa taşıyorsa, savunduğu görüş ile din arasında neden bir çelişki vardır?

Bruno, düşünce uğruna ölüme giderken gülererek gitmişti. Bugün Bruno'nun düşüncesi tüm evreni kapsamış durumdadır. Peki Hallaç, Bruno gibi ölüme gitmemiş midir? Eğer dinsel bir kafa taşıyorsa, Müslümanlar onu neden kendilerine düşman görmüştür? Neden yanlış anlamışlardır Hallaç'ı? Hallaç bu yanlışlığı düzeltemez miydi?

Bu sorular çoğaltılabilir. Sonuç olarak Hallaç öldürülmüştür. Oysa ünlü sözü "Enel Hak" hala bugün tartışılmaktadır.

"Ben tanrıyım" demek ne demektir?

Bizce bu söz iki değişik şekilde algılanabilir.

Birincisi görüş, (İlhan Arsel, Orhan Hançerlioğlu'nun savunduğu) bu sözün tanrıyı yüceltmek amaçlı olduğudur.

İkinci görüş (benim de katıldığım) bu sözün tanrıyı değil insanı yücelten bir söz olduğudur.

"Tanrı nerededir" sorusu Hallaç ile bir boyut kazanmaktadır. Bu boyut tartışılmakla kalınmamış, yanlış anlamalara ve bununla birlikte bazı çelişkili sonuçlara da varılmıştır.

Hallaç'ın şu sözüne bakarak konuya açıklık getirmeye çalışalım.

"Susuzluğum içerisinde şarap kadehine yüzümü çevirdiğimde kadehin koyuluğunda seni gördüm, senin gölgeni..."

Elbette ki Hallaç kadehte tanrıyı değil kendini görmektedir. Muhammed'in "tanrı göktedir" sözünün tersine tanrının, yani bilginin/hükmetmenin/karar vermenin/yaşamının kaynağı insandadır demek istercesine tanrının kendisi olduğunu şiirsel bir dille aktarmıştır Hallaç.

Şu noktaya değinmek konu açısından aydınlatıcı olacaktır.

Tanrı, insanoğlu için bir çıkar aracıdır.

Bu çıkarlar nelerdir?

İnsanimsı kendi kendine bir tanrı yaratarak bütün isteklerini yarattığı tanrı ile karşılaşmak istemektedir. Bu

istekler toplumsal değil bireyci isteklerdir. Bu istekler sonsuzdur. Hükmetme, para, kadın, daha çok haz, daha çok mülkiyet, daha çok tatmin isteği varsa, insanımsının o kadar da büyük tanrısı olacaktır. Bu isteklerden yoksun olan biri için tanrının bir anlamı yoktur.

Tanrı ulaşılmaz ve büyük bir kavramdır. Bu kavram insan ile birlikte anıldığı vakit bir anlam taşımamaktadır. Çünkü insanımsının güçsüzlüğü güçlü bir soyut kavram olan tanrıyı yaratmıştır. İnsanımsı tanrıyı kişi ile aynı kerteğe koyarsa o tanrı da güçsüz bir tanrı olacak ve insanımsı isteklerini yerine getirecek bir tanrıdan yoksun kalacaktır.

Bu sebeple Hallaç'ın; "Tanrıyı, kendisiyle aynı kerteğe koyması" bir anlamda tanrı denilen soyut bir kavramın insandan başka bir şey olmadığını söylemek demektir. Dolayısıyla -dinsel bir kafa taşıyan- Hallaç'ın, tanrıyı kendisiyle aynı kerteğe koyarak bütün isteklerinden vazgeçmek gibi bir düşüncesizliğe varması söz konusu olamaz. Eğer dinsel bir kafa taşıyorsa Hallaç, kendisini küçültüp tanrıyı yüceltmesi gerekir. Oysa Hallaç böyle bir yol izlemiş değildir. Hallaç kendisini yüceltmek koşuluyla bütün insanımsı isteklerden vazgeçip ölmeyi seçmiştir.

İnsanımsı, doğanın gücüne inanmak istememektedir. Doğanın canlılığı, insanımsı için bir çıkar aracı olarak görülmediğinden tanrı denen soyut/yalan bir kavram yaratılmıştır/uydurulmuştur. Tanrının var olma -uydurulma- amacı insanımsıların çıkarları ile ilgilidir.

Çıkarları olan birisi için "ben tanrıyım" demenin bir anlamı yoktur. Çıkarları olan birisi tanrıyı kendinde olduğunca uzak tutmaya çalışır ve onu erişilmez yapar. Çünkü insanımsının amacı erişilmez olmaktır. Erişilen her şey insanımsı için bir şey ifade etmez. İnsanımsı her zaman uzakta olanı veya olmayanı arzular. Kendini tanrılaştıran biri için tanrının bir anlamı kalmadığı gibi olmayan/uzakta olan her şeyin de bir anlamı kalmaz. Bu durumda ortaya bir yücelik çıkar. O da insandır. Enel Hak.

<http://tanselsemir.blogspot.com>

+

Yararlanılan Kaynaklar:

*İlhan Arsel, "Aydın ve Aydın", Kaynak yayınları, 3.

Basım, 1997

Abdullah Rıza Ergüven, Evren ve Yaratı, Gerçek sanat yayınları, 1990

Macit Gökberk, Felsefe Tarihi, Remzi Kitapevi, 1980

Orhan HANÇERLİOĞLU, "Düşünce Tarihi", Remzi Kitapevi, 1987

Ana Britannica Hallac-ı Mansur maddesi

Orhan HANÇERLİOĞLU, "Felsefe Ansiklopedisi", Remzi Kitapevi, 1985

49. TANRI KAVRAMI

1. İnsanlar toplum halinde yaşamaya başladığı günden bu yana Tanrı düşüncesi ile meşgul olmuştur. Başlangıçta Tanrı düşüncesi insanların doğa karşısında, bilgisizliğinden, korkusundan, yetersizliğinden doğmuştur. Bir sel baskını, bir yıldırım düşüp yangın çıkması, bir deprem olup onlarca kişinin ölmesi veya kaybolması üzerine ilkel insanlar bu olayları, günahları yüzünden, Tanrıların kendilerine verdiği ceza olarak kabul etmişlerdir.

2. Zamanla tek Tanrı düşüncesine indirgenen bu düşünce giderek gelişime uğramış ve günümüzde kimi aydınlarımız tarafından en sağlıklı bir zemine oturturulmuştur. Artık Doğa'nın, Evren'in, insanın dışında bir Tanrı aramanın bilimsel düşünceye aykırı olduğu kanısına varılmıştır. Tanrı sözcüğü, çeşitli kavramları simgeleyen dinsel bir terime dönüşmüştür. Bu gelişmeyi Falih Rıfkı Atay şöyle özetlemiştir: "İnsan bilgi sahibi oldukça, korkudan kurtuldukça, imgesel varlık gider yerine bilge insan gelir."

3. Bütün dinler; kölelik döneminden başlamak üzere, egemenlerin toplumu yönetme ve tepkisizleştirme (miskinleştirme) aracı olarak kullanılmıştır. Her ne kadar solcular dinlerin oluşmasını sınıfların ortaya çıkmasına bağlamışlarsa da; dinler, sınıflar olmadan önce ortaya çıkmıştır. Çünkü dinlerin nedeni toplumsaldır, kültürel, ruhsaldır. İkel toplum aşamasında bile Allah, din inancı toplumu etkilemiştir. Sınıflar ortaya çıkmadan önce de insanlar din kurumunu oluşturmuştur.

4. Sınıflı toplumlarda dinler ezilen sınıfları; durağan,

tepkisiz, miskin bir insan olarak eğitmiştir. Toplumun bireyleri hak aramaktan yoksun olarak haksızlıklara direnmeyi akıl bile edememiş, bu dünyayı cennete çevirmek dururken şu dinli şu dinsiz diye ortalığı kan gölüne çevirerek güzelim dünyayı cehenneme çevirmiştir. Bu dünyayı cehenneme çevirirken de öldükten sonra cennette yaşamayı ummuştur. Bunun sonucunda insan kendisine yabancılaşmıştır. İnsan kendisine yabancılaşınca bilgisizliğe, yoksunluğa, yoksulluğa, bağışıklık kazanmıştır.

5. Şaşırtıcı olanı insanların bu durumda olması bir beceriymiş (meziyetmiş) gibi gösterilmiş; öyle ki insanlar pasifliğe, tepkisizliğe, miskinliğe özendirilmiştir. Bunların başında egemenlere şirin görünmek isteyen din adamları gelmektedir. Kaldı ki din adamları tarih boyunca egemenler tarafından kullanıla gelmiştir ve halen de bu durum sürüp gitmektedir. Egemenler de din adamlarının halkı uyutması karşılığında onları görüp gözetmiştir. Din adamlarının kendilerine sadakatlerini ödüllendirmiştir. Din adamları da bu görevi başarı ile yerine getirdikleri için her dönemde devletin, egemenleri tarafından korunmuş ve el üstünde tutulmuştur.

6. Din adamlarının asıl görevi; din düşüncesini insana, aslından gerçeğinden, saptırarak yanlış öğretmektir. Şunu önemle belirtmek gereğini duyuyorum ki insanları Tanrı'dan uzaklaştıran din adamlarıdır. Böylece insan başına geleni Tanrı'dan sanarak bütün haksızlıklara, yoksunluklara, yoksulluklara sabırla katlanmayı bir sınav sanmaktadır. Oysa bütün bu haksızlıklara, yoksunluklara, yoksulluklara katlanmamayı bir insansal görev bilen toplumlar sefil ve perişan yaşamaktan kurtulmayı başaramışlardır.

7. Tanrı kavramı ile din duygusu hiç de öyle anlatıldığı gibi değildir. Tanrı kavramı, dinsel bir terimdir. Erdem'in içeriğinde bulunan bütün olumlu kavramları kapsayan simgesel bir demettir. Tek Tanrılı dinlerde Tanrı tanımı aşağı yukarı şöyle yapılır: "Eşi ve benzeri olmayan; bütün eksikliklerden uzak, her şeyi yoktan var eden (Lavezion yasasına göre "Hiçbir şey yoktan var olamaz; var olan da, yok olamaz." (Maddenin sakınımı yasası...), insanı ve diğer canlı cansız her şeyi yaratan, koruyan, rızkını veren (Oysa

bu gün Afrika'daki insanların çoğu açlıktan kırılmaktadır...), **gücüne ve büyüklüğüne denk olmayan, her şeye gücü yeten (kadir olan), yazgımızı (kaderimizi) belirleyen, sonra da dilediğini kâfir, dilediğini Müslüman eden, kâfir ettiklerini cehenneme sokan, yaptıklarına akıl sirmeyen, dokunulmaz (la yüssel) soyut bir kavramdır."**

8. Görüldüğü gibi ne kadar olumlu nitelikler varsa; onlarla, imgesel (hayali) bir varlık yaratılmaktadırlar. Sonra bu var sandıkları bu kavrama birbirleriyle yarışarcasına yağ çekerek dalkavukluk yapmaktadırlar. Uydurmada uyuşmakta, yalanda yarışmaktadırlar. Bu yalanlar, uydurmalar öylesine sık yinelenmektedir ki; herkes kendi yalanını gerçek sanmakta, hayalinde yarattığı bir soyut bir kavrama gerçekten varmış gibi tapmakta ve ondan dualarla dilekte ve istekte bulunmaktadırlar. Oysa bu tanım bilime aykırıdır. Determinizmin kuralı gereğince her sonucun bir nedeni vardır. Sebep sonuç kavramına bakarsak başlangıcı bulamıyoruz. Oysa başlangıç diye bir şey oktur. Var olan ne varsa vardan vardır ve vardan zuhura çıkmaktadır.

Bilimsel gerçeğe aykırı olan bu Tanrı tanımı; akla da, mantığa da aykırıdır. Akıldan ve muhakeme yürütmekten korkan insan bilgisizliğe, yoksulluğa ve geri kalmaya mahkûm olmaktan kurtulamamaktadır. Aklını kullanarak sorunlarına bilimsel çözüm bulacağına tapınmaya ve dualara sarılmaktadır.

9. Hele Kuran'da bulunan şu ayet "İnsan Haklarının ve Temel Özgürlüklerinin Korunmasına ilişkin Sözleşme'nin Düşünce, vicdan ve din özgürlüğü maddesindeki" "Herkes düşünme, vicdan ve din özgürlüğüne sahiptir" (Mad. 9) ilkesine aykırı olduğu gibi Anayasa'mızın 10. maddesinde geçen "Herkes, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir." kuralına da aykırıdır.

İşte Anayasa'mızın 10. maddesine aykırı olan ayet: **"Kitap verilenlerden Allah'a, ahret gününe inanmayan, Allah'ın ve Peygamberinin haram kıldığını haram saymayan, hak dini din edinmeyenlerle, boyunlarını büküp kendi elleriyle cizye verene kadar savaşın."** (K. Tevbe. 9/29)

Ne demek **“hak dini din edinmeyenlerle, boyunlarını büküp kendi elleriyle cizye verene kadar savaşmak?”** (K.Tevbe. 9/29)

Böyle bir düşünceyi insanlığa kabul ettirmeye çalışanın terörist diye kafasına çökerler.. Çünkü böyle bir anlayış günümüzün ahlak, akıl, hukuk ve insan hakları kuralına aykırıdır.

10. Oysa dinin temeli akıl, barış, sevgi, hoşgörü ve inançlara saygı olmalıdır.

“Akıllı olmayanın dini de yoktur” denir. Bütün dinlerin asıl amacı insanın iradesini kullanarak kendini olgunlaştırıp mükemmelleştirerek insanların barış ve sevgi içinde yaşamasını sağlamak olmalı iken günümüz tek Tanrılı din anlayışı bu kuralı bozmaktadır...

Din insanlar için olacağına; insanlar din için olmuştur ve böylece insanları yalnızca tapınmaya yöneltmiştir. “Yat, kalk! Kabul eden Hak!” denilmiştir. Hatta öyle ki “Her türlü günahı ölünceye kadar işle; ancak ölürken tövbe et, bir salâvat getir doğru cennetliksin!” denmiştir.

Ne kadar yanlış bir anlayış... Böyle bir anlayış bütün kötülüklerin kaynağı olmaktan başka bir işe yaramaz. Çünkü yapılan kötülük (günah) af dilendiğinde, Müslüman olduğunda nasıl olsa bağışlanacaktır...

11. Akıllı kullanmadan, düşünmeden; yatıp kalkmak, oruç tutmak, hac’ca gitmek, kurban kesmek insanı olgunlaştıracağına hamlştırır. Müslüman olmayanları karşı kin ve düşmanlığa motive eder.

Bunun açık kanıtı yüzlerce cihat ve şiddet ayeti yanında K. 9/29 ayetidir. Yeniden okuyalım: **“Kitap verilenlerden Allah’a, ahiret gününe inanmayan, Allah’ın ve Peygamberinin haram kıldığını haram saymayan, hak dini din edinmeyenlerle, boyunlarını büküp kendi elleriyle cizye verene kadar savasın.”** (K. Tevbe. 9/29)

Oysa dindar olmak demek; ahlak, edep, marifet, hikmet ve her bakımdan bilgili, hikmetli bir bilge olmayı gerektirir ve insana aklını insanlık yararına kullanmayı; dini, ırkı, inancı ne olursa olsun insanları sevmeyi öğretmelidir...

12. Bu durumda Tanrı’nın akla, bilime ve mantığa uygun bir tanımı yapmak gerekmektedir. Böyle bir tanım ancak şu

biçimde yapılabilir:

“Tanrı, madde olarak yoktur, mânâ olarak vardır. Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır. Ruh olarak yoktur, simge olarak vardır. Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır. Kişi (zat) olarak yoktur, nitelik (sıfat) olarak vardır. (Esmâül hüсна dedikleri...)”

Bu tanım; akla, mantığa, bilime ve gerçeğe uygundur. Bu tanıma göre insanın kendisi dışında bir varlık aramaması; her ne ararsa kendinde araması gerekmektedir.

Bu gerçeği Hacı Bektaş-ı Veli şu mısralarla dile getirmektedir.

“Hararet nardadır, saç’ta değildir.

Dervişlik baştadır, taç’ta değildir.

Hakkı arar isen gönlünde ara.

Mekke’de, Kudüs’te, Haç’ta değildir.

(BÜTÜN YÖNLERİ İLE BEKTAŞİ Fıkra ve Nükteleri. Kaynak Kitapları 5. Ayyıldız Yayınları. s.16)

Gökte bulunduğu sanılan bir Tanrı’dan haber ve bilgi geldiğine inanmak insanın kendi aklına vurduğu en büyük kettir (engeldir).

Tanrı kavramı, bütün olumlu kavramları, yüce değerleri, genel doğruları, ahlaksal erdemleri kapsar. İnsan bu kavramları yaşamına uygularsa kendini, huzur içinde (Cennet’te); uygulamazsa, huzursuzluk içinde (Cehennem’de) bulur.

13. Peygamberler; eski çağlarda toplumun din konusunda en bilgili ve bilge kişileridir. Bunların toplum yararına olduğu sanılan bütün sözleri yüceltilerek Tanrı kelamı sayılmıştır. Günümüzde bu görevi arifler yerine getirir. Bütün kutsal kitaplar; peygamberlerin, din adamları, bilgin ve bilge kişilerin sözleridir... Bu nedenle Peygamberleri görüşlerine göre değerlendirmek gerekir.

Peygamberler; görüşlerine inandırıcılık sağlayabilmek ve kendilerini topluma kabul ettirmek için Allah’ın sevgili kulu ve peygamberi olduklarını ileri sürmüşlerdir. Oysa Tanrı Rab’bil alemindir. Yalnız peygamberlerini değil; doğru, dürüst, erdemli yaşayan herkesi sever ve bunlara varlığını duyurur...

Yeter ki insan, insanlığına yakışır bir erdemli yaşamı ilke

olarak benimseyen ve yaşamına uygulayın. Peygamberlerini seven Tanrı, doğru dürüst yaşayan, kişiliğine leke sürmeyen insanları niçin sevmesin?...

Kaldı ki Tanrı'nın peygamberlerini sevdiği de kuşku götürür. Eğer dedikleri gibi Peygamberlerini sevmiş olsaydı; kendilerini, çocuklarını ve torunlarını ölümden kurtarırdı.

Çünkü peygamberlerden çoğu öldürüldüğü gibi İslam Peygamberinin de Ehl-i Beyti (Aile bireyleri...) kılıçtan geçirilmiş, kimilerinin başı kesilmiş, yakalanmayanlar ise yaşamını sürgünlerde geçirmek zorunda kalmıştır.

Habibim dediği peygamberinin Hüseyin adlı torunu ile ailesi Kerbela'da susuz bırakıldıktan sonra kafası kesilerek öldürülmüş; büyük torunu Hasan ise zehirlenmiştir.

Bütün bunlar olurken Allah kılını bile kımlıdatmamıştır. Tanrı, peygamberlerini bu kadar severmiş de peygamberleri ve torunları öldürülürken neredeydi?

Bütün bunlar Tanrı'yı bilmemekten ileri gelir. Bu tür insanları gördükçe; bunların, Tanrı kavramından habersiz olduklarını anlarım.

Hiç Tanrı; kâfir, mümin ayrımı yapar mı? İnsanları kafir mümin diyerek birbirine düşürür mü?

Gelin şu Tanrı kavramını anlamaya çalışalım ve "Bütün insanları insan oldukları için sevelim..."

Şimdi benim bu görüşlerim rahmanî mi, şeytani mi?

Av. Eren Bilge, 25.8.2007

50. ALLAH VARDIR

"Bir kimsenin bilgisi çoğaldıkça Allah korkusu da çoğalır.

Allah korkusu çoğaldıkça Hakk'a karşı itaat ve ibadeti de artar.

(Seyyid Abdülkadir Geylani k.s.)

Semerikand Takvimi. 10 Kasım 2009

+

Allah'ı bilmeyenler;

"Allah'ın varlığı kanıtlamaz!" derler.

Allah'ı bilmediklerinden böyle derler.

Şimdi ben,

Allah'ın varlığını kanıtlarsam bana ne derler?

Allah: Madde olarak yoktur, mana olarak vardır.
Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır.
Ruh olarak yoktur, düşünce olarak vardır.
Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır.
Kişi (zat) olarak yoktur, nitelik (sıfat) olarak vardır.

Allah, simgesel, mecazi bir anlatımdır.
Bütün genel doğruları, olumlu kavramları, üstün değerleri,
Yüce duygu ve düşünceleri
Bütün insanî değerleri,
İnsanlıkça kabul edilmiş ortak değerleri,
Akla, sağduyuya, mantığa ve vicdana uyan işlemleri
Ahlak kurallarından oluşan ilkeleri kapsar....

Bütün bu saydıklarım dinde Hak kavramı ile ifade edilir.
Hak ise; İslamiyet'e göre Allah'ın ta kendisidir.

“Böyledir. Çünkü Allah, Hakk'ın ta kendisidir. O'nun dışındaki taptıkları ise batılın ta kendisidir. Gerçek şu ki Allah, evet O, uludur, büyüktür.” (K. 22/62. Diyanet Vakfı Çevirisi)

Allah çayın içinde erimiş şekere benzer.
Gözle görülmez çayın içindeki şeker...
Ancak çayı içince; varlığını hissettirir, çayın içindeki şeker.

Allah, duyu organlarıyla algılanmaz...
O'na elle dokunulmaz...

Allah, doğru, dürüst yaşanıldığına vardır...
Allah'ın varlığı yaşarken anlaşılır...

Şimdi biz;
Yaşamımızda Hakk'a uyarsak Allah'a yakınlaşmış oluruz.
Kendimizi Allah'la iç içe buluruz...

Allah, yaşamın lezzetidir.
Tıpkı çayın içindeki görülmeyen şekerdir.

Bu lezzet kötü olanı değil;
İyi olanı yaptığımız takdirde kendini hissettirir.

Bunun doğrulanması, sağlaması, testi yapılabilir.

Doğru dürüst yaşadığımız takdirde, Allah varlığını gösterir...

Böylece Allah'ın varlığı kanıtlanmış olur.

Allah yolunda olanlar; yaşamda huzur ve güven bulur...

Av. Eren Bilge, 5.3.2010

51. ALLAH'I BULMAK

Ebu Sait'in bir sözünü alıyorum. Ebu Said zamanının tanınmış ermişlerindendir. Peki, bu Ebu Said büyüğümüz ne demektedir?

İşte sözleri:

“O’nu kullukta arayan bulamaz. O’nu, O’nunla arayan hemencecik buluverir.” (Ebu Said. TEVHİDİN SIRLARI. Muhammed ibn Münevver. Kabcacı yayınları. 2003. s. 294)

Ebu Said, Allah'ı bulmaktan söz ediyor. Allah da aranmadan bulunacak kavramlardan değildir. Demek ki insanın bu sözü anlayıp değerlendirebilmesi için bu Allah dedikleri nedir? Nerede bulunur? O’nu bulmak nasıl olur? demesi gerekir.

Kaldı ki bizim sözümüz de Allah'ı merak ederek bulmak isteyenleredir.

Allah; sanıldığı gibi, bizim dışımızda, Evren'in, Doğa'nın ötesinde Peygamber gönderen, kitap indiren bir maddî varlık değildir. Eğer merak edip de kutsal kitapları düşünerek okursanız sözlerimin gerçek olduğunu görürsünüz.

Allahtan maksat Doğa ve toplum yasalarıdır. Olumlu duygu ve düşünceleri, ortak değerleri, ahlaka ve erdeme dayanan bir kavramları yüceltmek ve bunları . yaşamına uygulamaktır. Daha da basitleştirerek anlatırsan savaş yerine barışı, nefret yerine sevgiyi üstün tutmaktır.

Ben bunları kendi kafamdan uydurmuyorum. Kutsal

kitapları inceleyerek buluyorum.

Örneğin bu konuda İncil de şöyle yazılmaktadır:

“Allah sevgidir ve sevgide duran Allah’ta durur ve Allah onda durur.” (İncil. 1. Yuhanna. 4/16-19)

İncil’de sevgi olarak ifade edilen Allah kavramı Kuran’da Hak kavramı olarak ifade edilir.

“Böyledir. Çünkü Allah, Hak’kın ta kendisidir. O’nun dışındaki taptıkları ise batılın ta kendisidir. Gerçek şu ki Allah, evet O, uludur, büyüktür.” (K. 22/62. Diyanet Vakfı Çevirisi)

Hak olarak nitelenen kavramlar da, az yukarda belirttiğim gibi: Doğa ve toplum yasalarıdır.. Olumlu duygu ve düşüncelere, ortak değerlere, ahlak kurallarına uymak ve erdemli olmaktır. Yani bir başka deyişle savaş yerine barışı, nefret yerine sevgiyi yeğlemektir...

Şimdi bana: **“İlahiyatçı değilsin, öyle ahım şahım bir tahsilin de yok, Hukuk Fakültesinden orta derece ile mezun olmuş birisin. Bütün bu ilahiyatçı profesörler bilmiyor da sen mi biliyorsun?”** denebilir.

Evet, öyleyimdir. Dahası ben öyle akıllı ve bilgili bir kişi de değilim. Ancak şunu özellikle belirtiyim ki benim açıkladığım bu bilgiler akıllılardan ve hikmetlilerden gizlenmiştir. İncil’deki şu ayete dikkatinizi çekirim.

İsa bu konuda şöyle demiştir:

“Ey baba sana şükrederim ki; bu şeyleri akıllılardan ve hikmetlilerden gizledin.” (İn. Luka. 10/21)

Ben de Yaradan’a (Doğaya, Evren’e...) şükrediyorum ki bu bilgiler akıllılardan ve hikmetlilerden gizlenmiştir. Bu bilgiler bizim gibi Hâssu’l havâs’a özgüdür...

Eren Bilge, 28.2.2010

52. HAK, ALLAH’TIR...

Önce ayeti okuyalım:

“Böyledir. Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir. O’nun dışındaki taptıkları ise batılın ta kendisidir. Gerçek şu ki Allah, evet O, uludur, büyüktür.” (Diyanet Vakfı Çevirisi, K. 31/30)

Görüşlerimi açıklamadan önce bazı açıklamalar

yapmakta yarar vardır.

Bu ayet Mekke'deki müşriklere hitap etmektedir. Bilindiği gibi Mekkeli müşriklerin de tek Allah inancı vardır. Allah'a taparlar; ancak bu inandıkları Allah'a, saygılarından ötürü, isteklerini putları aracılığı ile iletirler.

Hak konusuna gelince Hak denince ne anlamalıyız. Her şeyden önce Hak Allah hakkında da kullanılır. Hak, gerçeği simgeler...

Hak, her şeyden önce iyi, doğru, güzel, dürüstlük gibi ilkelerdir. Genel doğrular, ortak değerler, yüce kavramlardır.

Örnek vermek gerekirse;

Anaya, babaya ve toplumun yasalarına saygı bir Haktır.

Evlenme çağına gelenlerin evlenmesi bir Haktır.

Âlimlere, olgun insanlara saygı bir Haktır.

Öğretmene, Öğreticiye saygı göstermek bir Hak'tır.

Tanık olduğun bir olayda doğruyu söylemek aleyhine de olsa bir Hak'tır.

Bu örnekleri çoğaltabiliriz.

Şimdi ayete dönebiliriz. İslam Peygamberi, müşriklere **"Allah, hakkın ta kendisidir",**

"O'nun dışındaki taptıklarınız ise batılın ta kendisidir." demektedir.

Bu hitaptan şu çıkıyor: Sizin putlarınız aracılığıyla yöneldiğiniz Allah "batıl"dır; Asıl Allah, Hak'tır diyor.

Bütün inisiyeler Hak'kın dışında bir Allah tanımazlar.

Öyle peygamber gönderen, kitap indiren bir Allah yoktur. Bunlar simgesel anlatımlardır. Hepsinin simgesel bir anlamı vardır.

Hak, yaşantımızdan doğar; Hak'kı yücelterek onu kutsallaştırıp Allah deriz. Hak'kın dışındaki Allah kavramı bizim zannımızdır...

Şimdi ayeti yineleyebiliriz:

"Allah, hakkın ta kendisidir.

O'nun dışındaki tapılanlar ise batılın ta kendisidir."

Eren Bilge, 18.2.2010

53. YARATAN: DOĞA'DIR, EVREN'DİR...

Kutsal kitaplarda aslımızın toprak olduğu ve topraktan

gelip toprağa gideceğimiz söylenir. Bu oluşum dinsel deyimle bazı Batınî tarikatlarda Hak'ka yürüme olarak ifade edilir.

Ama bir de şu var ki insan ölmekle Hakk'a yürümez; insan yaşarken Hakk'a yürür. Yaşarken Hakk'a yürümek demek de insanın, ahlaka, erdeme, insansal değerlere yakışacak eylemler de bulunmasıdır...

İnsanın ve diğer canlıların topraktan yaratıldığı bir de dört öge (anasırı erba) olarak anlatılır ki bu da; bu da, ateş (Güneş), toprak, hava su olarak belirtilir.

Hiristiyanlıkta bu dört öge Haç çıkarılarak belirtilir ki aslı, ateşin, toprağın, havanın, suyun simgesel anlatımıdır ve bu haç işareti İsa'nın doğumundan öncede kullanılmıştır... Ama burada konumuzla ilgi olanı yaratanın Evren, Doğa olduğunu simgelemesidir.

Bu görüşümü hem dinsel kitaplar ve hem de bilimsel veriler doğrulamaktadır. Bir örnek vermek gerekirse, bu konuda Tevrat'ta şöyle denilmektedir.

“Çünkü âdem oğullarının başına gelen, hayvanların başına da geliyor ve başlarına gelen şey birdir; bu nasıl ölüyorsa, öteki de öyle ölüyor; hepsinin bir soluğu var ve adamın hayvana üstünlüğü yoktur; çünkü hepsi boş. Hepsi bir yere gidiyorlar; hepsi topraktandır ve hepsi yine toprağa dönüyorlar.” (Tevrat. Vaiz, 3/19-20).

Ne var ki kimileri görünen gerçeklerden görünmeyene gidiyor ve diyor ki toprağı da yaratan bir güç var ki bu da Allah'tır diyorlar. Biz akılcı ve gerçekçi düşünenlere hayallerinde yarattıkları bir sanal varlığı dayatıyorlar. Oysa bu konuda da bilim şöyle diyor:

“Hiçbir madde yoktan var olamaz; var olan da yok olamaz...” (Maddenin Sakınımı Yasası. Lavezion)

Ne var ki gerçek bu denli somutken bu görüşlerimizden ötürü bize kafa tutanlar çıkmaktadır. Ne gam!..

Av. Eren Bilge, 1.3.2010

54. ALLAH'A KAÇMAK

“Öyleyse ALLAH'a kaçınız. Ben, O'nun tarafından size gönderilmiş bir uyarıcıyım.” (K. 51/50)

Allah'a kaçmak ne demek?

Allah, karşı dağın yamaçlarında duran bir varlık değil ki ona doğru koşasın.

Allah'a kaçmak için onun ne olduğunu ve nerede bulunduğunu bilmek gerekir.

“Ve bilin ki, Allah kişi ile onun kalbi arasına girer.” (K. 8/24)

Burada “Allah'ın kişi ile onun kalbi arasına girmesi” demek; insanda iyi ile kötü arasında bir seçme kudretinin olması demektir. Eğer insan, kötü olanı bırakıp iyi olanı yeğlerse Allah'a koşmuş olur. Çünkü Allah iyyinin, doğrunun, güzelin, olumlu olanın, ortak değerlerin, yüce duygu ve düşüncelerin simgesidir. Buna, din ilminde rahmanî duygular denir.

Bir de bu rahmanî duygular yanında şeytani olanları vardır. Şeytanî duygular ise kötü olanların, yanlış olanların, çirkin eylemlerin simgesidir.

Eğer insanoğlu nefsanî duyguların etkisinde kalarak kötü olan işi yaparsa Allah'a karşı gelmiş olur.

Halk arasında bu oluşum şöyle dile getirilir. Eğer bir kişiye yalancı tanıklık etmesi dayatılırsa Allah korkusu olan kişi “Ben Allah'ı tepeleyemem!” der. Bu da ben kötü olanı yapamam demektir. Çünkü yalan söylemek kötü bir iştir. Şeytan'a uymaktır. Doğruyu söylemek ise Allah'a uymaktır.

Şimdi yukarıdaki ayeti daha rahat anlayabiliriz. Yalancı tanıklık etmektense; yani şeytana uymaktansa Allah'a koşmak; yani doğruyu söylemek daha iyi olanıdır.

“Öyleyse ALLAH'a kaçan!” selamete erecektir. Vicdanı rahat olacaktır, Huzursuzluk ve tedirginlik duymayacaktır. Bir insanın huzur ve güven içinde olması demek de Cennet'le simgelenir.

Av. Eren Bilge, 7.3.2010

55. ALLAH'I ARAYAN DA, ALLAH DEYEN DE İNSANDIR...

K. 6/76-79: **“Gecenin karanlığı onu kaplayınca bir yıldız gördü, Rabbim budur, dedi. Yıldız batınca, batanları sevmem, dedi. Ay'ı doğarken görünce, Rabbim budur, dedi. O da batınca, Rabbim bana doğru**

yolu göstermezse elbette yoldan sapan topluluklardan olurum, dedi. Güneşi doğarken görünce de, Rabbim budur, zira bu daha büyük, dedi. O da batınca, dedi ki: **Ey kavmim! Ben sizin (Allah'a) ortak koştüğunuz şeylerden uzağım. Ben Hanif olarak, yüzümü gökleri ve yeri yoktan yaratan Allah'a çevirdim ve ben müşriklerden değilim.**"

Yukarıdaki ayetleri biraz dikkatlice okursak; İbrahim Peygamberin arayış içinde olduğunu görüyoruz. Bu ayetlere göre İbrahim Peygamber, bir Allah arıyor... Önce yıldızlara bakıyor; **"Hah işte Rabbim budur!"** diyor.

Sonra "Yıldız battı..." diyor Oysa yıldız bir gecede batmaz. Yıldızın batması ayları, yılları alır. Ama biz battı kabul edelim. Yıldızdan daha büyük olan Ay'ı görünce: **"Hah, işte benim Rabbim budur!"** diyor. Çünkü Ay, Yıldızdan büyük... Sonra bakıyor ki Ay da batıp gidiyor. **"Bu da Rab olamaz..."** diyor.

Sonra sabah oluyor; güneş doğuyor. "Hah, işte benim **Rabbim bu!**" diyerek Güneş'i Rab olarak kabul ediyor. Ne var ki gün sonu Güneş de batıyor.

Bunun üzerine **"Ben batanları sevmem! Bana batmayan bir varlık gerek!"** diyerek muhakeme yürütüyor.

İbrahim Peygamber bu düşünceye bir gece bir gündüzde varmış olamaz. Demek ki; Yıldızlara, Ay'a, Güneş'e aylarca, yıllarca bakıp düşünüyor...

"Olsa olsa Ay'ın, Güneş'in ve Yıldızların da ötesinde bunları hareket ettiren bir varlık var ki; işte benim Rabbim o olabilir..." diyor.

Ne var ki; Ay'ı, Güneş'i, Yıldızları gördüğü halde; bunları hareket ettiren varlığı göremiyor. "Ben görünmeyen bir Rab'be ibadet edemem!" diyeceğine; görünmeyen, kendi hayalinde yarattığı bir varlığı Rab olarak kabul ediyor...

İbrahim Peygamberin böyle bir yargıya varması 5 bin yıl öncesine varır. 5 bin yıldan beri insanlar görmedikleri, hayallerinde yarattıkları, bir Allah'ın ardına düşüyor... O'na türlü adlar, nitelikler, meziyetler, sıfatlar buluyor. Bu konuda aykırı görüş bildirenlerin üzerine yürüyor, olmazsa canına kıyıyor.

Bu olayda bilmemiz gereken şudur. Allah'ı arayan da, Allah diyen de insan oluyor. İbrahim Peygamber; Ay olamaz, Güneş olamaz, Yıldız olamaz diye mukayese yapıyor,

hayalen yarattığı bir Allah buluyor.

Yani insan olmasaydı Allah diyen de olmayacaktı.

Av. Eren Bilge, 16.3.2010

56. KÖTÜLÜĞE ÖLMEK

“Biz ki günaha öldük, artık onda nasıl yaşarız.” (İncil. Romalılara. 6/2)

Eğer yaşarken olumsuz kavramları, kötü değerleri, aşağılık ilkeleri uygulamayı sürdürürsek bu kötü elemlere karşı bağışıklık kazanırız. Yani yaptığımız bu kötü davranışlardan rahatsız olmayız ve giderek bağışıklık kazanırız ki din ilminde buna “Ölmek” denir.

Yukarıdaki İncil ayetinde ise “Günaha öldük!” deniyor. Bu demektir ki; biz artık kötü hareketlerde bulunmuyoruz. Biz bu kötü eylemlere son verdik. Kötü yaşamı bıraktık; artık ona nasıl dönebiliriz...

Onlara karşı cephe aldık. Artık nasıl kötülük yapabiliriz deniyor ki her gerçek arayıcının yapacağı ilk iş kötülüğe ölmek, iyiliğe dirilmektir. Böylece kötü olan tutum ve davranışları bırakıp iyi olan tutum ve davranışlara yönelmekle insan ölü iken dirilmiş olur...

Din ilminde iyiliklerle, doğruluklarla, dürüstlüklerle dolu yaşam “ölümsüzlük”; kötülükle dolu yaşam ise “ölümlülük” olarak dile getirilir. Din yolunda mesafe almak dinsel deyimle vuslata ermek isteyenler öncelikle bunları bilmelidir...

Kötü olan eylemleri terk ederek iyi eylemlerde bulunmaya İncil’de kötülüğe karşı ölmek denir. Bu da İncil’de şöyle ifade edilir. **“Biz ki günaha öldük, artık onda nasıl yaşarız.” (İn. Rom. 6/2)**

Ayetin ayet ve yorumu: Biz utançlı bir yaşamı bıraktık, artık utançlı yaşama nasıl dönebiliriz Bu doğrultuda olmak üzere İncil’de daha yüzlerce tümce vardır.

Demek ki olumlu yöndeki yaşamımız bizi dirilterek ölümsüzleştirir; olumsuz yöndeki yaşantımız ise bizi öldürür ve bizi ölümlü kılar...

Eren Bilge, 3.4.2010

57. GÜNAHIN BEDELİ ÖLÜMDÜR

Ebedi yaşam denince insanların aklına öldükten sonraki Cennet'te yaşayacakları yaşam geliyor. Cennet'te ölmek yok ya... Orada ebediyen yaşayacaklarını sanıyorlar. Oysa bu anlayış Batını dinsel düşünceye aykırıdır. Anlaşılan bunlar okudukları kitabı anlamıyorlar.

Din ilmine göre yaşam ikiye ayrılır; Ebedî Yaşam, Ebedî Olmayan Yaşam... Ebedi Yaşam, kalıcı olan yaşamdır. Ebedi Olmayan Yaşam ise kalıcı olmayan, unutulup giden yaşamdır...

Eğer yaşantımızı olumlu kavramlar, genel doğrular, yüce erdemler doğrultusunda yönlendirirsek "Ölümsüzlüğe erişmiş" oluruz ki, buna Ebedî Yaşam denir.

Ebedî olmayan yaşam ise günaha bağışıklık kazanmaktır. Yaptığımız olumsuz davranışlardan, kötü eylemlerden rahatsız olmamaktır. Kötülüğe bağışıklık kazanmış olan kimseye "ölü"; yaşamına da "ölümlü yaşam" denir.

Kötü davranışlarda bulunan her adam yaşadığı halde ölü sayılır. Kötü olan davranışlara din ilminde günah denir. **Sağduyumuzu rahatsız eden, vicdanımızı sızlatan ve insanlardan saklamaya çalıştığımız her davranış günah sayılır.**

Günah işleyen her kişi ise din ilmine göre "ÖLÜ" sayılır ve Ebedi Yaşam'dan yoksun kalır. Bu oluşum İncil'de şu ayetle dile getirilir: **"Günahın bedeli ölümdür!" (İncil. Rom. 6/23)**

Genel ahlaka uygun yaşayan erdem sahibi kişilere ise **"DİRİ"** denir ve bunlar **"ÖLÜMSÜZ"** sayılır. Bu da kötü huyları terk etmekle olur. Yani günaha ölmekle... Bu da İncil'de şöyle dile getirilir: **"Biz ki günaha öldük, artık onda nasıl yaşarız." (İn. Rom. 6/2)**

Olumlu ve olumsuz davranışlara örnek:

"İkiyüzlülük (Riya), gösteriş, kin ve haset, makam hevesi ve mal hırsı, zenginleri önemseyip fakirleri küçümsemek, bitmeyen istek, itibar ve rütbeyi yitirme korkusu, hasislik ve cimrilik, gurur ve kibir, kin ve hile, yapmacık davranışlar, övünme, dalkavukluk, acımasızlık, sertlik ve kabalık, cefa ve gaflet, acele ve hiddet, gönül darlığı ve merhamet azlığı, utanmazlık, kanaatkâr olmamak, şöhret ve liderlik talebi gibi

kötü huylardır. **(Bu konuda geniş bilgi edinmek isteyenler TASAVVUFİ HİKMETLER, Hikemül Ataiyye, El Muhkem Fi Şerhi'il Hikem. Kurtuba yayınları, Birinci Basım. 2009. s. 62'ye bakabilir...)**

Kötü huylar ve huylular toplumda itibar görmez. Kötü huylar insanın hem kendi huzurunu hem de başkalarının huzurunu kaçıırır... Bu davranışlar ölümlü sayılır ve bunları yapana da “ÖLÜ” denir. Bu davranışların tersi olumlu davranışlara da “ÖLÜMSÜZLÜK” adı verilir. Bu nedenle **“Günahın bedeli ölümdür!” (İncil. Rom. 6/23)** denmiştir...

Eğer sen Hakk'a erişmek (vuslat dedikleri) istersen kötü huylarından vazgeçerek iyi huylar kazanmaya çalış. İşte o zaman Hakk'a erişirsin ve de ölümsüz olursun... Huzur ve güven içinde yaşar gidersin...

Av. Eren Bilge, 26.4.2010

58. DİRİ SU

İncil, Yuhanna 18/37: “İsa... “Ben gerçeğe tanıklık etmek için doğdum; bunun için dünyaya geldim ki gerçeğe tanıklık edeyim. Gerçeğe saygı duyan herkes benim söylediklerimi anlar.”

Platus ona:

‘Gerçek nedir?’ dedi.”

Ne var ki İsa, kaldıramazlar diye,
Bu konuda bir şey söylemedi...

Beti Yağcı adında biri Facebook'tan göndermiş.

Aslı “Ab-ı Hayat” olan “Yaşam Suyu”nu “Diri Su” olarak çevirmiş...

Biraz düşünülürse, “Diri Su” başka anlama gelirmiş...

İncil'den alınan bu ayetteki bazı sözcüklere gerekir açıklık getirmek...

Diri Su, Gerçek nedir? Bu kavramlar bilmek gerek...

Öncelikle ayetin anlamına dikkat çekmeliyim.

Ondan sonra söyleyeceklerimi söylemeliyim.

Bakınız ayette İsa, “**Beni Allah gönderdi...**” demiyor...
“**Ben gerçeğe tanıklık etmek için doğdum!**” diyor.
Böylece bir gerçeği dile getiriyor...

İsa, gerçek demekle neyi amaçlıyor?

İsa, Gerçek demekle, atalar dininin dışında akılcı düşünmeyi anlatıyor...

Atalarının dinine saplanıp kalanlar “yeniden doğuşa eremezler!”

Bunlar, kesinlikle “Allah’ın melekûtuna” giremezler...
İslamî deyimle: “Ölmeden önce ölemezler...”

Ölmeden önce ölmek demek,
Kötülüğe yüz vermemektir,
İyiliğe kol kanat germektir...

Atalarının dinine göre düşünenler geleneğe göreneğe göre hareket ederler

Bunlar gözleri olduğu halde göremezler,
Kulakları olduğu halde duyamazlar,

Bunlar akıllarını kullanmadıkları için gerçeğe “hidayete” eremezler...

Kuran’a göre bunların durumu:

(Hidayet çağrısına kulak vermeyen) kâfirlerin durumu, sadece çobanın bağırıp çağırmasını işiten hayvanların durumuna benzer.

Çünkü onlar sağırlar, dilsizler ve körlerdir.

Bu sebeple düşünmezler.” (K. 2/171)

Burada hidayet’ten kasıt; akla, gerçeğe dayanan din anlayışını yeğlemektir.

Din ilmine göre “aklını kullanmayanın dini yok!” demektir...
Eren Bilge, 19.3.2010

59. RAB’BI RAB İLE BULMAK

İnsanlar 5 bin yıldan beri Allah kavramının niteliği

üzerinde durmuşlardır.

Allah'ın ne demek olduğunu araştırmışlar; herkes kendi anlayışına göre bir Allah oluşturmuştur. Kimisi korku nedeniyle, kimisi sevgi nedeniyle Allah deyip yatmış, Allah deyip kalmıştır...

Bu kavram daha çok din adamları ile sınırlı kalmıştır. Onların Allah anlayışı ile sıradan halkın Allah anlayışı birbirine uymamıştır. Halktaki Allah anlayışı öylesine bir tabu olmuştur; gerçek Allah tanımı yapmak onlara Allah'a başkaldırı gibi gelmektedir. Böylece halkın Allah anlayışı ile dinde derinlere dalmış kişilerin Allah anlayışı arasında uçurumlar oluşmuştur.

Bu nedenledir ki dinde derinlere dalmış, araştırmalarda bulunmuş, kişilerin Allah hakkında söylediklerini halk tabakaları anlamaz olmuştur ve kimi zaman da onları söyledikleri yüzünden öldürmüşlerdir.

Konumuza bir örnekle açıklama getirmekte yarar var. Örneğin Hicretten sonra 245 yıllarda yaşamış olan ZÜNNÜN MISRİ şöyle demektedir:

“Rabbımı Rabbim ile tanıdım. Rabbim olmasaydı onu asla tanıyamazdım.” (Prof. Dr. Cavit Sunar. ANA HATLARİYLE İSLAM TASAVVUFU TARİHİ. AÜ İlahiyat Fakültesi Yayınları. 143. 1978. s. 21)

Burada Rabbim sözcüğünden amaçlanan Allah; Türkçe deyimi ile Tanrı'dır. Tanrı'yı Tanrı ile tanımak ne demek? Haydi, anlayabilirsen anla.

Bu anlamda bir başka veli de şöyle demektedir:

“O’nu kullukta arayan bulamaz. O’nu, O’nunla arayan hemencecik buluverir.” (Ebu Said. TEVHİDİN SİRLARI. Muhammed ibn Münevver. Kabalcı yayınları. 2003. s. 294) (Bakınız yukarıda X4 Allah'ı Bulmak)

O’nu O’nunla aramak; yani, Allah'ı Allah ile aramak ne demek?

Bu sözlerin anlamını bulmak için bu velilerin ne demek isteğini anlamaya çalışmak gerekir.

Öncelikle Allah, Rab, Tanrı kavramından ne anlamamız gerektiğini bilmemiz gerekir. Bir anahtar tümce olarak şu iki kavram üzerinde durabiliriz Rahmanî Şeytanî...

Anadolu'daki seyyar fotoğrafçılar; fotoğrafınızı çektikten

sonra ilkin bir size benzemeyen bir fotoğraf gösterir. Siz sorarsınız size benzemeyen fotoğraf için: “Bu nedir, bu bana benzemiyor?” Fotoğrafçının yanıtı ilginçtir. “Bu sizin fotoğrafınızın şeytanisidir. Rahmanisini az sonra vereceğim!” der. Az sonra da size benzeyen fotoğrafınızı elinize verir...

İşte insan yaşamında da bir Rahmani bir de Şeytani davranışlar vardır. Eğer insan genel ve ortak değerleri, olumlu kavramları, yüce kavramları ki buna rahmani davranışlar denir, yaşamına uygularsa Tanrı yolunda sayılır. Yok. Olumsuz davranışları yönelirse ki buna da Şeytani davranışlar denir, Tanrı’ya karşı gelmiş ve Şeytan’a uymuş olur.

Şimdi yazımızı özetleyerek noktalayabiliriz. Eğer insanlar yaşamında doğru, dürüst yaşam ki; bir anlamda olumlu davranışlara, güzel duygu ve eylemlere Tanrı denir. Kafası dinç olur. Başı ağrımaz. Kimse yaptığı işlerden ötürü kendisini ayıplamaz. Böylece huzur içinde, güven içinde yaşamış olur. Huzur ve güven içinde yaşam la Tanrı’ya erişilmiş olur...

İşte Rab’bı, Rab ile bulmanın anlamı budur. Bunu deneysel olarak test edebiliriz.

Deney için olsun bir olumsuz davranışta bulunalım; görürüz ki huzurumuz kaçır tedirgin oluruz. cehennem hali... Bir olumlu davranışta bulunalım, görürüz ki vicdani huzur buluruz, böylece de cennet’te sayılırız.

Denenmesi, test edilmesi ile sözlerimizin gerçekliği anlaşılır.

Sorun bu kadar basit...

Av. Eren Bilge, 5.5.2010

60. ALLAH'A ÖDÜNC VERMEK

Önce Kuran’daki şu ayeti okuyalım:

“O halde Kuran’dan kolayınıza geleni okuyun. Namazı kılın, zekatı verin, Allah’a gönül hoşluğuyla ödünç verin. Kendiniz için önden (dünyada iken) ne iyilik hazırlarsanız Allah katında onu bulursunuz; hem de daha üstün ve mükâfatça daha büyük olmak üzere. Allah’tan mağfîret dileyin, şüphesiz Allah çok

bağışlayıcı, çok esirgeyicidir.” (K. 73/20)

Allah’a ödünç vermek nasıl olur?

Hemen Allah akla yerin göğün maliki, her şeyin sahibi; müflis bir tüccar mı ki bizlerden ödünç istesin...

Her zaman söylendiği gibi din dili başkadır. Din dili bilinmezse kutsal kitaplar anlaşılmaz. Kutsal kitaplardaki anlatımların çoğu değişmeceli ve simgesel anlatımdır.

Kutsal kitaplardaki anlatılan Allah kavramı da çoğu zaman değişmeli bir anlatımdır. Örnek vermek gerekirse Kuran’daki Enfal süresi 1 ve 41. ayetlerde ganimetlerin nasıl bölüşüleceği anlatılır.

1. Ayette: “Ganimetlerin hepsi Allah ve Peygambere aittir” denir.

41. ayette ise: “Ganimetlerin beşte biri Allah ve Resulüne aittir.” denir.

Her şeyin, yerin göğün maliki olan Allah ganimeti ne yapsın.

Burada geçen Allah kavramı bizim zannımızda oluşan Allah değildir. Burada Allah kavramının anlamı “yolda kalmışlar, yoksullar, dul kadınlar, yardıma muhtaç olanlardır...”

İşte Allah’a ödünç verme de bunun gibidir. Allah’ın bizden ödünce ihtiyacı yoktur. Bu ayette denmek isteniyor ki “Allah için olsun; iyilikte bulunuz. Kimsenin hakkına tenezzül etmeyin, elinize, dilinize, belinize sahip olun. Bunları kendiniz için yapmıyorsanız Allah için yapın; yapın ki; Allah, sizin bu olumlu davranışlarınızı karşılıksız koymaz. Hani ne demişler: “İyilik yap, denize at!.. Balık bilmezse Halik bilir...”

İnsan yaşam boyunca doğruluğa, dürüstlüğe, iyiliğe, ahlaka ve erdeme saygı göstererek bunları kutsal kabul ederse, bunun yararını görür zararını görmez...

Bunun testi yapılabilir. Doğru, dürüst, iyi davranışlarda bulunan ve doğruluktan şaşmayan bunun karşılığını muhakkak bulur; hiç olmazsa, vicdanen huzur ve güven içinde olur...

Eren Bilge, 14.5.2010

61. İNSAN VARSA TANRI VAR!..

Ben ölürsem Allah da ölür.
Ben düşünemeseydim, Allah var olabilir miydi?
Allah mı düşünceyi yarattı, düşünce mi Allah'ı?
Bilinmeyenleri Allah mı yarattı, yoksa bilinmeyenler mi
Allah'ı yarattı?

Çok değil, 200 yıl evvel, telefon televizyon yokken
İnsanlar bir gün gelecek, gaipden haberler verecek
deseler ne denirdi?

Şimdi gaipden haberler mi vermiş oluyor teknoloji?
Gaip oldukça hurafeler bitmez.
Akıl oldukça Tanrı'nın bitmeyeceği gibi.

Ney yapsın deli tanrısı?
Ne yapsın tanrı deliyi?

Ben ölürsem aklım ölür,
Aklım ölürse tanrı da ölür.

Allah'ı başka yerde arama,
Aklın varsa zaten Allahın ordadır.

Elinden gitmedikçe aklın,
Korkma ne tanrı ölür ne tanrıça.
Ama dinler öyle mi?
Uydurdukça uydur, serbesttir.

Nasılsa hesap sorulmaz.
Hem Allaha inanacaksın hem dinlere,
Bu nasıl akıldır bre
Şaşkınca sürekli din gönderene,
İnan bakalım Allah diye.

Saygı ile...
A. Dursun, 22.5.2010

62. ALLAH'TAN KORKMAK

“Cüneyd’e göre Tasavvuftan maksat: İnsanın, Allah’ın takdirine bağlı olduğunu anlamak,
 Bütün işlerin Allah’tan geldiğini bilmek,
 Nefsi ihtirasların pençesinden kurtarmak,
 Alışkanlıklardan vazgeçmek,
 İnsanlık tabiatını elde etmek,
 Duyulara hâkim olmak,
 Aklın bütün meziyetlerini kazanmak ve hakikati öğrenip manen yükselmek ve iyi işler işlemektir.” (Prof. Cavit Sunar **ANA HATLARI İLE İSLAM TASAVVUFU TARİHİ 1978. s. 44)**

+

Tasavvufa Türkçe bir karşılık bulmak gerekirse özetle insanın eksiklerini görerek gidermesi ve kendini olgunlaştırmaya çalışmasıdır. Bu olgunlaştırma ahlak bakımından, bilgi, bilgelik bakımından, davranışlarında erdemli olmak bakımından gereklidir.

İnsan yaşamda bir takım doğa ve toplumsal yasalara bağlıdır. İşleri istediği gibi gitmediği takdirde kendini kahretmemeli, aklını, koşulları kullanarak bir çıkış yolu bulmalıdır.

Her zaman için bir çıkış yolu bulunabilir. Bu çıkış yolu için aklın önemi büyüktür.

İnsan, daima kendi kendisi ile baş başadır. Bu demektir ki insan her zaman nefis muhasebesi yapmalı; “nerede yanıldım, nerede hislerime uydu, nerede kendime yakışmayacak bir davranış sergiledim...” diye her zaman kendini yargılamalıdır ve en önemlisi haksız olduğu halde kendini haklı çıkarmaya çalışmamalıdır. Bu sözlerim Kuran’da şu ayetle dile getirilir: **“Oku kitabını! Bu gün hesap sorucu olarak sana nefsin yeter” denilecektir. (K. 17/14. 78/40)**

Duyguları ile değil akli ile hareket etmeli. Hislerine uymamalıdır. Öfke ile kalkan zararlar oturur demiş atalarımız Bunun için de daima yapılması gerekeni, kendi zararına da olsa, yapmalıdır. Çıkarı için hakkı tepelememelidir...

İnsan, bütün davranışlarında insana yakışan eylem ve

edimlerde bulunmalıdır. Kendine yakışmayan bir davranıştan kaçınmalıdır. İnsana yakışan itidaldir, sakın olmaktır

Cüneyd'in dediği gibi **“Duyulara hâkim olmalı; aklın bütün meziyetlerini kazanmalı ve hakikati öğrenip manen yükselmek ve iyi işler yapmalıdır...”**.

Buna din ilminde Allah yolunda olmak denir.

Doğru, dürüst, iyi, güzel davranışlarda bulunduğu takdirde korkulacak bir durum yoktur. Ancak, doğru, dürüst, erdemli yaşayan kişinin “Allah’tan başka kimseden korkmam!” demeye hakkı vardır.

Ne var ki günümüzde ahlaksızı da, sahtekârı da, vurguncusu, soyguncusu, yalancısı da “Allah’tan başka kimseden korkmam!” diyebiliyor, ki bunların ne Tanrı bilgisinden ne de din duygusundan haberi vardır.

Av. Eren Bilge, 31.5.2010

63. ZÂT-I İLÂHÎ

“İbnü'l-Arabî eserinin (Fusus'unun) her bir bölümünde vahdet'i vücûdun bir yaklaşımını, Kur'ân ayetlerine dayandırarak ortaya koyar.

İbnü'l-Arabî, bu ve diğer kitaplarında iki ifade tarzı kullanmaktadır.

Birincisi, Kur'ân nassının zahirî mantığından anlaşılan şeydir.

İkincisi ise, nassı kendisine tâbi kılan sûfinin felsefî yorumu olan bâtın dilidir.

“O'nun vechi müstesna, her şey helak olacaktır.” (K. Kasas 28/78)

Ayet-i kerîmesindeki “vech” (yüz, çehre HB), fesâd ve değişmeye uğramadan bakî kalan zât-ı ilâhiyedir.

Zât-ı ilâhî, haricî vücûd veya zahir âlem diye isimlendirdiğimiz değişken ve başkalaşan varlık görüntülerinin mukabilidir.

(TASAVVUF İslâm'da Manevi Hayat. EBU'L ALÂ AFÎFİ Türkçesi: Ekrem Demirli - Abdullah Kartal. İz Yayıncılık. İstanbul 1996. s. 69)

+

Zât-ı ilâhî din ilminde çok geçer. Zât-ı ilâhî denince herkes hayalinde bir Allah canlandırır. Bu canlandırma ise zanna dayanır. Kuran bu konuya çok sık değinir. Bir örnek vermek gerekirse şu ayeti gösterebiliriz:

“Yeryüzünde bulunanların çoğuna uyacak olursan, seni Allah’ın yolundan saptırırlar. Onlar zandan başka bir şeye tabi olmaz, yalandan başka söz de söylemezler.”
(K. En’am. 6/116. Ayrıca şu ayetlere de bakabilirsiniz: 10/36, 66. 53/28))

Bu konuda Muhittin Arabi Özün Özün adlı kitabının 93. sayfasında aynen şöyle der:

“Allah, kulun zannına göre yapılan ilahtır.”

Oysa Allah terimi birçok kavramı kapsar. Allah rakamsal olarak tek değildir. Allah nitelik, vasıf olarak tektir.

Bunu şöyle de açıklayabiliriz. İyi ile kötü arasında bir tercih (yeğleme) yapmak gerektiğinde iyi olanı yeğlememiz Allah’ın teklifini ifade eder.

İnsan yaşamı boyunca iyi ile kötü, doğru ile yanlış, güzel ile çirkin, Hakk ile batıl, geçerli olan ile geçerli olmayan kavramlar arasında bir yeğleme yapmak zorundadır.

Bu durumda insan; Hakk’ın gereğini yerine getirince, doğru olanı, güzel olanı, iyi olanı yaparsa Allah’ı birlemiş olur ki buna din ilminde tevhit denir.

Muhittin Arabî burada zat-i ilahi konusunda bir açıklama getirmektedir. İlahi zat olarak önümüze, vahdet-i vücud nazariyesine göre, âlemin (Dünyanın, Evrenin) güzelliklerini örnek olarak göstermektedir.

Kısacası yaratan olarak maddeyi göstermektedir. Böylece Allah, bir anlamda, dünyanın, evrenin güzellikleridir. Doğa’da gördüğümüz bütün güzellikleri O’nun vech-i (yüzü) olarak göstermektedir.

Muhittin Arabî’nin bu açıklamasını yineleyerek okumakta yarar vardır. Böylece zihnimizdeki birçok karanlık nokta açıklığa kavuşacaktır...

Av. Eren Bilge, 9.6.2010

+

Ahmet Dursun’un Katkısı:

Tanrı ne çektiyse, yarattığı varlıkların en aptal olanından

çekti.

O aptal varlık, kimi zaman peygamber oldu.

Kimi zaman insan görünümüne girdi.

Kimi zaman da yarattığı ilahların kutsal kitaplarını beğenmedi yenileriyle değiştirdi.

İşte din budur.

İşte ilah budur.

Oysaki gerçek yaratıcı, insan denen ahmak, beyinsiz varlığın elinde oyuncak olacağını bilse yaratır mıydı?

Ha bire kitap yollayan tanrı olamaz.

Çünkü tanrı bir kez ol demiş, her şey bitmiştir.

Her inceliği, her hesabı düşünemeyen, şaşkınlıktan ne yaptığını bilmeyen, sürekli yeni fikirler üreten bir tanrı ancak sürekli kitap yollar.

Müfredatını şaşırان, hiç tanrı olur mu?

Ya diğer canlılar?

Neden insandan daha uyumludur?

Neden onlara sürekli bir kitap gönderilmez?

Yoksa asıl doğru yaşayan onlar, hatalı üretim biz miyiz?

Çünkü ilahi kitap onlarla birlikte ol dendiği anda zaten içinde bulunduğumuz sonsuz güçtedir. Onlar artık bunu aramaya gerek duymayacak kadar, sanki iradeli yaratılmıştır.

Öyleyse müfredatını sürekli değiştiren cambaz bir tanrıya inanma istenir?

Peki ben o tanrıya (yaratılmış tanrıya) neden inanayım?

Aklını kullananlara soruyorum.

Oyuncakçı dedenin bozuk imalatı gibi, dünya yeni tanrı, din icat etmek için, ha bire kitap yollayan bir ilaha kim, hangi akli evvel inanabilir?

İşte insan elinden çıkan metinlerde bunu açıkça ortaya koymuyor mu?

Tanrılara bakar mısınız?
Onlar bile ilah manyağı olmuş.

Yoksa ilahlar savaşı içinde, hastalıklı bir ilahın sakat yaratılmış, hatalı üretimleri miyiz?

Bunlar gerçekten tanrıdan geldi ise, bizlere yazık değil mi?

Tanrılar, savaşını kendi aralarında yapsa daha iyi olmaz mı?

Bizde tanrısal güç olmadan, onlarla nasıl başa çıkabileceğiz?

Hem üstelik, ilahların tamamı da, yarattığı kadın ve erkek cinslerin uçkurundan ellerini neden çekmezler?

Sapık olan ilahlar mı, onları yaratanlar mı?

Pes artık yani pes.

Ahmet Dursun'un, 9.6.2010 tarihli iletisinden...

+

Katkınızdan ötürü teşekkür... H.B. 9.6.2010

64. ALLAH TERİMİ NEYİ KAPSIYOR?

Aşağıya Kuran'dan dört ayet alıyorum. Bu ayetlerde Allah denince ne anlamamız gerektiği de tartışmaya yer verilmeyecek biçimde açıklanmaktadır.

“Sana savaş ganimetlerini soruyorlar. De ki: Ganimetler Allah ve Peygamber’e aittir. O halde siz (gerçek) müminler iseniz Allah’tan korkun, aranızı düzeltin, Allah ve Resulüne itaat edin.” (K. 8./1)

Bu ayette siyahla belirttiğim tümceye dikkatinizi çekmek istiyorum. Burada **“Ganimetler Allah ve Peygamber’e aittir.”** deniyor ve bir oran belirtilmiyor. Ancak aynı sürenin 41 ayetinde, aşağıda da görüleceği gibi, **“...ganimet olarak aldığınız herhangi bir şeyin beşte biri Allah’a, Resulüne...”** aittir denilerek bir oran belirtiliyor.

Burada dikkatli okuyucunun gözünden kaçmayan bir

durum var. Geçmiş ve geleceği bilen, her şeyi gören bir varlık nasıl olur da fikir değiştirir? Önce “ganimetlerin hapsi Allah’a ve Resulüne aittir” denirken; sonradan **“ganimet olarak aldığınız herhangi bir şeyin beşte biri Allah’a, Resulüne...”** aittir diye fikir değiştirilir. Bunun takdirini düşünen okuyucularıma bırakıyorum.

Benim, burada, asıl üzerinde durmak istediğim Allah denince ne anlamak gerektiği hususudur. Ayetler dikkatle okunduğunda Allah denince ne anlamamız gerektiği konusunda açıklama yapıyor... Örneğin aşağıdaki **8/41**’de **“onun akrabalarına yetimlere, yoksullara ve yolcuya aittir.”** denerek Allah denince ne anlamamız gerektiğine ışık tutuyor.

Yine **59/7.** ayet bu konuya yeniden değiniyor. **“... ganimetler, Allah, Peygamber yakınları, yetimler, yoksullar ve yolda kalmışlar içindir.”**

Şimdi, bu açıklamalara göre aşağıdaki ayetleri okuyabiliriz:

“Eğer Allah’a ve hak ile batılın ayrıldığı gün, iki ordunun birbiri ile karşılaştığı gün (Bedir savaşında) kulumuza indirdiğimize inanmışsanız, bilin ki, **ganimet olarak aldığınız herhangi bir şeyin beşte biri Allah’a, Resulüne**, onun akrabalarına yetimlere, yoksullara ve yolcuya aittir. Allah her şeye hakkıyla kadirdir. **(K. 8.41)** Ayet, Allah kavramına açıklık getiriyor zaten...”

Aynı nitelemeler **59/8**’de de dile getiriliyor: **“(Allah’ın verdiği bu ganimet malları,) yurtlarından ve mallarından uzaklaştırılmış olan, Allah’tan bir lütuf ve rıza dileyen, Allah’ın dinine ve Peygamberine yardım eden fakir muhacirlerindir.”** deniyor... İşte ayet:

“Allah’ın, (fethedilen) ülkeler halkından Peygamberine verdiği ganimetler, Allah, Peygamber, yakınları, yetimler, yoksullar ve yolda kalmışlar içindir. Böylece o mallar, içinizden yalnız zenginler arasında dolaşan bir devlet olmaz. Peygamber size ne verdiyse onu alın, size ne yasakladıysa ondan da sakının. Allah’tan korkun. Çünkü Allah’ın azabı çetindir.” (K. 59/7)

“(Allah’ın verdiği bu ganimet malları,) yurtlarından

ve mallarından uzaklaştırılmış olan, Allah'tan bir lütuf ve rıza dileyen, Allah'ın dinine ve Peygamberine yardım eden fakir muhacirlerindir. İşte doğru olanlar bunlardır.” (K. 59/8)

Demek oluyor ki Allah kavramı; duruma göre, koşullara göre oluşan genel, ortak, yüce ve kutsal değerleri kapsıyor. Öyle insanların sandığı gibi; insanın dışında, uzayın herhangi bir yerinde, yeri yurdu belirsiz, dilediğini yoksul, dilediğini çoksul bırakan, dilediğinin suçunu bağışlayan, dilediğini cezalandıran bir Allah diye maddî bir varlık yoktur.

Bakınız bu konuda Sadreddin Konevi'nin Ariflerin Aynası adlı kitapta ne deniyor (s. 28):

“Ey oğul! Senin kendin hakkında düşünmen, tefekkür ve teemmül etmen (derin derin düşünmen) sana yeter. Çünkü senin haricinde bir şey yoktur.”

Allah'ın ne olduğunu, nerede bulunduğunu bilmeliyiz ki gerçeğe erişelim. Bu da araştırmakla olur; taklitle değil...

Av. Eren Bilge Balta, 23.6.2010

65. İKİ CİHAN NE DEMEKTİR?

Din edebiyatında çok kullanılır. Haksızlığa uğrayan kişi: “İki elim, iki cihanda da, iki yakanda...” der.

Bu ifadede anlatılmak istenen: “Öldükten sonra, öbür dünyada da bunun hesabını senden sorarım!” demektir.

Oysa iki cihanın din edebiyatında anlamı bambaşkadır. Ne var ki halk, dindeki anlatılmak istenen iki cihan anlamını bilmemekte ve gerçek anlamını anlamaya yanaşmamaktadır.

Şu an yaşadığım dünya birinci dünyadır (Birinci cihandır); yarın ki, öbür günkü, bir hafta sonraki, bir yıl veya daha sonra yaşayacağımız günler de ikinci dünyadır (İkinci cihan)...

Elbette bu sözü kullanır kullanmaz akla; “Yani, şimdi biz öldükten sonra, öbür dünyaya gitmeyecek miyiz?” gelir...

Bilim de, din de şöyle demektedir: “Topraktan geldik toprağa gideceğiz...”

Bu konuda tereddüdünüz varsa Tevrat. Vaiz. 3/19-21 ayetlerine bakabilirsiniz. Orada aynen şöyle denmektedir:

“Hayvanlar nereye gidiyorsa insanlar da oraya gitmektedir.”

Hayvanların öte dünyası olur mu? Yalnız insanların öte dünyası olur...

Kuran da Tevrat'ı onayladığına göre bu ayete kabul etmek zorundayız...

Bu öte dünya kavramı din ilminde önemli bir kavramdır. Öte dünya kavramına inanan bir kişi için kötülük yapmaz, Haksız kazanç sağlamaz, İftira etmez, Yalan söylemez, Zina yapmaz. Öte dünya korkusu olan insan bu kötü işlemleri yapmayacaktır... Allah büyüktür, günahımızı bağışlar demek de cahilliktir.

İşlenen kötü hareketler, insanın ruhuna işler, değil bir Allah bin Allah gelse işlenen günahı insanın ruhundan silemez. İşlenen kötü hareket insanı ilelebet izler...

Bir de madde âlemi ve mana âlemi vardır. Gözümüze görünen bütün varlıklar madde âlemini simgeler; Ama bir de mana âlemi vardır. Bu mana âlemi da iyiyi kötüyü ayırt etmeye, yapılması gerekenin doğrusu ne ise onu yapmaya yönlendiren düşünce ve duygulardır ki; buna da mana âlemi denir.

Mana âlemine dalarlar da madde âleminde kolay kolay olumsuz davranışlarda bulunamaz. Yaptığı takdirde de bunun acısını vicdanında çeker. Ateşler içinde kıvrılır durur ki buna da Cehennem ateşi denir. Bu nedenle denir ki **"Herkes cehennemde yanacağı odunu kendi sırtında götürür."** Bütün bunlar simgesel anlatımlardır elbette... Halkın anladığı anlamda değildir...

Eğer yarından başlayarak gelecek günlerde (ikinci dünyada) huzur ve güven içinde yaşamak istiyorsan bu gün için kötü davranışlarda bulunma. Çünkü yarını yapan bu günkü eylemlerimizdir.

Av. Eren Bilge. 7.7.2010

66. HAK İNSANDADIR

Beyazıt ve bir şeyh:

Beyazıt (Tanrı rahmet eylesin) hacca gidiyordu. Hangi şehre varsa, alışkanlık olarak, önce oranın şeyhini ziyaret ederdi ve daha sonra başka işlere girişirdi.

Basra'ya vardığında oranın şeyhini ziyaret etti. Şeyh ona

sordu,

“Beyazıt nereye gidiyorsun?”

“Mekke’ye Tanrı evini ziyarete gidiyorum” dedi.

Şeyh yine sordu,

“Yolluk olarak kaç paran var?”

Beyazıt,

“Yirmi dirhemim var” dedi.

Şeyh dedi, “Peki, kalk etrafımda yedi kez tur at ve o parayı bana ver”.

Beyazıt kalkıp paraları onun önüne koydu ve şeyhi öptü.

Şeyh dedi, **“Gittiğin yer Tanrının evidir ama evin sahibi o ev yapıldığından bu yana orada görünmez; fakat bu gönül evi yapıldığından beri Tanrı buradan hiç ayrılmadı.”**

(Mak. M.264; Chittick 141; az farkla Kon. II. 124

(Hz. Mevlana’yı Hakikatın Sırlarına Ulaştıran ŞEMS-İ TEBRİZÎ’NİN ÖĞRETİLERİ. Prof . Dr. Erkan Türkmen NKM Yayınları. 3. Baskı, s. 101)

+

Anlaşılan Şeyh: “Bu gönül evi yapıldığından beri Tanrı buradan hiç ayrılmadı.” derken kendini göstermiştir.

Burada Şeyh Kuran’daki **8/24** ayetindeki **“Allah, kişinin kalbi ile kendisi arasına girer!”** ayeti gereğince konuşmuştur.

Bu ayet gereğince bir hadiste de şöyle denilmektedir: **“Hiçbir yere sığmadım; mümin kululumun kalbine sığdım.”**

Dikkat edilirse burada insanın kalbine değil; **“mümin kululumun kalbine sığdım!”** diyor.

Mümin kuldan maksat; kendini bilen, nefsinin bilen, bütün kötülüklerden elini eteğini çekmiş, doğruluktan dürüstlüktün, iyilikten başka bir şey düşünmeyen, kimseye kötülük etmeyen kimseyi incitmeyen bir insandır.

İşte Allah, bu tür temiz kişilerin kalbine yerleşir.

Bu konuda Şeyh Bedrettin de şöyle demektir:

“Hakka erişmek demek, insanın kendi saf varlığına erişmesi demektir. Ancak bu yolları gösteren din adamlarına saygılı olmak yerinde olur...” (Bak. Görmediğim Tanrıya Tapmam. Alevilik-Kızılbaşlık ve

Materyalizm, 1996 İsmail Kaygusuz, Alev Yayınları. s. 21)

Aynı kitabın 41.sayfasında da Nesiminin şöyle bir şiiri vardır:

**Hak teala varlığı âdemdedir.
Ev onundur ol bu evde demdedir.
Bildi şeytan bu sırrı gamdadır
O sebepten ta ezel matemdedir**

**Her ne yerde gökte var âdemde var
Her ne ki yılda ayda var âdemde var
Ne ki elde yüzde var kademde var
Bu sözleri fehmedenler âdemdir.**

Şöyle demek istiyor: Hak insandadır; insanın kendisi Hak'tır. Bunların görüp sezenler olgunlaşmış insandır.

Av. Eren Bilge, 24.7.2010

67. ENEL HAK KONUSU...

“Bazı büyüklerin şaşkınlık yüzünden olmayacak sözleri sarf etmeleri uygun değildir. “Enel Hak” ben Tanrı’yım demekle Muhammed’in (S.A.V.) yolundan çıkmışlardır. Böyle ifadeler (bilinçsizce) ağızlarından çıkmış olabilir fakat bu sözlerin halkın ağızına düşmesi hiç de doğru değildir. Genelde, böyle sözleri söyleyen kimseler, köpekler bile olsa, ya tövbe ettirilir veya boyunları vurulur...” (Mak. A.274; Mak. M. 210 farklı).

(Şems-i Tebriz’inin Öğretileri. Prof. Dr. Erkan Türkmen.. NKM Yayınları. 3. Baskı - Ağustos 2005. s. 158)

+

Biliyorsunuz, geçmişte Hallaç-ı Mansur ve Nesimi gibi tasavvufçular Vahdet-i vücud; yani Allah’tan başka varlık olmadığının idrak ve şuuruna varmışlardır. Gerçek varlık bir tanedir o da Hak’tır. Hak ve O’nun tecellilerinden başka bir şeyin gerçek varlığı yoktur. Değil mi ki gerçek varlıktan başka bir varlık yoktur. Bu durumda kendisini de Hak’kın bir parçası olarak görür ve Enel Hak der.

Aslında halkın karşısına çıkıp da **“Ben Hak’kım diyeceğine; ben de siz de Hak’kın bir parçasısınız; ancak ben Hak’ka yakınam; sizler ise Hak’tan uzaksınız. Çünkü kötü davranışlarınız yüzünden Hak’tan ayrı düşmüşsünüz...”** demesi daha mantıklı idi...

Bir de bu tasavvufçular arasında nesnel idealizm görüşünde olanlar vardır ve bu görüşte olanlar tasavvufçular çoğunluktadır. Bunlara göre çevremizdeki bütün görünenler kendileri olduğu için vardır. Kendileri olmazsa; dünya, evren, madde yoktur. Her varlık kendilerinin varlığına bağlıdır. “Var deyen insandır!..” Yaratan insandır.

Bunların görüşüne göre bunları analarını doğurmamış; kendilerini analarını doğurmuşlardır. Bu görüşe felsefe de Solipsizm (Tekbencilik) denir. Bu felsefenin batıda temsilcisi Berkeley’dir. Sayın Öğreticim Dr. Emin Kılıç Kale de bu felsefede idi. Nazım Hikmet bu felsefe için **“Dünyanın en bilim dışı, en saçma felsefesidir; ancak çürütülmesi de en zor bir felsefedir...”** demekten kendisini alamamıştır...

İşte kimi tasavvufçular “Ben olmasam, sizler, dünya ve evren olmazdı; ben olduğum için sizler varsınız!” anlamında Enel Hak demişlerdir. Yani sizler ben varsa varsınız demek istemişlerdir...

Elbette insan Allah olamaz. Çünkü Allah simgesel bir kavramdır. Maddi olarak bir varlığı yoktur. Ancak Yaratan’ın maddi olarak bir varlığı vardır. O da; dünyadır, evrendir, maddedir. İnsan, canlı, cansız olsa da olmasa da o vardır ve her yerde hazır ve nazırdır...

Allah ise bir somut olmayan soyut bir kavramdır. Allah yani Tanrı: Olumlu kavramları, yüksek değerleri, doğruluk, dürüstlük, güzellik ve iyilik gibi kavramları kapsar. İnsanların uygulamakla yükümlü olduğu doğrular, uymak zorunda olduğu güzellikler ve iyiliklerdir. Oysa insan bir biyolojik maddedir; hiçbir zaman da Allah olamaz, ben Allah’ım diyemez. Derse onun bilgisinin azlığından ya da aklından bir zoru olduğundan kuşku duyulur.

Kötü alışkanlıklarını ve huylarını bırakıp da yerine iyi alışkanlıklar ve huylar edinen bir kimse fani âlemden uzaklaşıp Beka âlemine vararak Allah’a yaklaşır. Bu kötü huylarını yok edip onun yerine Tanrı niteliklerini; yani

doğruluğu, dürüstlüğü, güzelliği, iyiliği koyması ile Tanrı'ya yaklaşır ki buna da ebedî âlem denir..." (Bkz. **Şems-i Tebriz'inin Öğretileri. Prof. Dr. Erkan Türkmen.. NKM Yayınları. 3. Baskı - Ağustos 2005. s. 79)**

Av. Eren Bilge, 24.8.2010

68. KİŞİYE HAYAT VERMEK

"Ey inananlar! Hayat verecek şeylere sizi çağırdığı zaman, Allah ve Resulüne uyun." (K. 8/24)

Bu ayet şu olay üzerine söyleniyor: İslam Peygamberi, bir adama haber gönderiyor:

"Hemen gelsin!" diyor.

O adam da:

"Namazımı kılar kılmaz geleceğim!" diyor. Sonra çağırdığı adam namazını kılıp geliyor.

Bunun üzerine İslam Peygamberi o adama yukarıdaki ayeti okuyor:

Bu ayette; öncelikle, Allah ve Peygamber (Resul) özdeşliğine dikkatinizi çekerim. Ancak; konumuz, "hayat verecek şey" olduğu için bu konuyu, Allah Resul özdeşliğini, sonra işleyeceğim.

Ariflerin, Erenlerin, Peygamberlerin söyledikleri sözler sıradan, rast gele söylenmiş sözler değildir. Bunların söyledikleri sözler insanda yeni bir dünya görüşü yaratır. İnsanın ufkunu açar, düşünce dünyasını değiştirir. Düşünce dünyasında yeni yeni dünyalar, anlamlar oluşturur.

İnsan, hayat verecek sözleri duyduğunda madde âleminden mana âlemine geçer. Mana âlemine geçen insan ahret dünyasını da yaşamaya başlar. Yani, yaptığı davranışların nasıl sonuçlanacağını hesap ederek adımlarını ona göre atar.

Kendisine hayat verecek sözleri dinleyen insan kötü davranışlardan, olumsuz duygu ve düşüncelerden, başına iş açacak eylemlerden kaçınır. Bu tür kişiler manevi âlemden "ölümü" yaşamaz.

Din ilminde ölüm demek fiziksel olarak ölmek değildir. İnsan başına iş açacak, ahlaka, dine, hukuka aykırı davranışlarda bulunduğu zaman ölümü tatmış olur.

Din ilmine göre her günah bir ölümdür. Günah işleyen her insan ölümü tadar. İncil’de bu durum şöyle ifade edilir:

“Günahın bedeli ölümdür!” (İncil. Romalılara. 6/23. Ayrıca Bkz. 5/12)

İnsan, hayat verecek sözleri yaşamına uyguladığı zaman kötülükten elini ayağını çekmiş olur. Kötü davranışlardan, eylemlerden, olumsuz duygu ve düşüncelerden, ahlaka ve yasalara aykırı işlerden kaçınır. Böylece yeni bir hayat (yaşam) kazanmış olur. İncil’de bu yaşam **“SONSUZ YAŞAM” (Bkz. İncil. Yuhanna; 5/24. 6/47. Romalılara. 6/23)** olarak dile getirilir. Bu yaşam İslamiyet’te “ölmeden önce ölmek” terimi ile dile getirilir...

Bu terimi mecaz anlamda anlamalıdır. Yoksa her insan ölümü tadacaktır. Burada anlamamız gereken yaşamımızı doğruluk, dürüstlük, güzel ve iyi davranışlar (Salih amel), duygu ve düşünceler üzerine kurarsak günahı (ölümü) tatmayız. Burada kastedilen ölüm; yapılan kötülükten rahatsız olmamak ve kötülüğe bağışıklık kazanmaktır. Böylece ölüm vadisine adım atmış oluruz.

Hayat verecek sözleri duyan insan kötülükten yıldıran, çıyandan kaçır gibi kaçtığı takdirde yeni bir yaşam (hayat bulur ve sonsuz yaşama kavuşur...

Din dilinde ölüm kötü olanı yapmaktan rahatsız olmamaktır. Özetle: Kötülüğe bağışıklık kazanmaktır.

Av. Eren Bilge, 20.9.2010

69. ALLAH DENİNCE NE ANLAMALIYIZ?.. 3/6

Kuran bu soruyu şöyle yanıtlıyor:

“Allah, hakkın ta kendisidir...” (K. 22/6, 22/62, 24/25, 31/30)

Görüldüğü gibi bu soruya dört ayette yanıt veriliyor...

Önemli olan Hak’kı bilmektir.

Hak, gerçek olandır.

Düşünce ve inanç özgürlüğü bir Hak’tır.

İfade özgürlüğü bir haktır.

İşçinin ücreti bir Hak’tır.

Miras bir haktır.

Sevenlere saygı göstermek bir Hak'tır.
Yaşam hakkına saygı göstermek bir Hak'tır.
Bu Hak'lar saymakla bitmez.

Bu Hak'lara saygı gösterip yaşamına uygulayanlar Allah yolunda sayılır..."

Kitabımız bu bakış açısı ile hazırlanmıştır...

Bir de şu ayet ve hakkındaki açıklamalara dikkatinizi çekerim:

X
XX

AV. HAYRİ BALTA'NIN ÖZ GEÇMİŞİ

1932 yılında Gaziantep'te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamayarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep'in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep'e yakın İbrahimli köyündeki bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce "Tanrım! Ölen annemi geri gönder!" diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah'ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: "Gömleğin kirli, git değiştir gel!" deyince, çok da istediği halde, utancından bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliğini; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koptuğu yıllarda geçimini dericilik, kilimcilik yaparak sağladı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini

bıraktığı zaman futbol hakemlik kursuna bitirdi...

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapınca futbol hakemliğini bıraktı.

25 yaşında Gaziantep’li tasavvufçu, tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale’den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef vurdu ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu toplulukta “fırınlara girip çıktı”, “ölmeden önce öldü”, “yeniden doğdu”. Bu topluluğa “ölü” olarak girdi “diri” olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.

Yargılama sonunda mahkeme: “Hayri Balta, Atatürkçü ve aydın bir kimsel!” (Gaziantep Sorgu Hakimliği. E. 962. K. 127/16) diye karar verdi. Böylece Türkiye’de mahkeme kararı ile “Atatürkçü ve Aydın” sayılan bir kişi oldu. Ne var ki aklanmasına karşın 10’a yakın işyerinden kovuldu. 10’a yakın ev değiştirmek ve sonunda Gaziantep’ten ayrılmak zorunda kaldı...

1965 yılında, 33 yaşında iken, Gaziantep Lisesi Akşam Ortaokuluna başladı. 1969 yılında dört yıllık olan bu okulu sınıf ve okul birincisi olarak bitirdi.

Gaziantep Akşam Lisesi 1. Sınıfında okurken “Kavmiyetçi ve Ümmetçi” kişilerce rahat verilmemesi üzerine 11 Mart 1971’de Ankara’ya göçtü.

Gaziantep’ten ayrıldıktan bir gün sonra 12 Mart 1971’de Ordu, yönetime el koydu. Böylece 12 Mart’ın hismından kurtulmuş oldu. Eğer o tarihte Gaziantep’te olsaydı başına gelecek vardı...

Ankara’ya gelir gelmez Anafartalar Akşam Lisesi 1. sınıfına kaydını yaptırdı ve Genel-İş Genel Merkezi Hukuk Bürosunda yazman, bir süre sonra da muhasebe bölümünde muhasebeci ve daktilo olarak çalıştıktan sonra muhasebe şefliğine getirildi.

Gündüzleri çalıştı, akşamları okula gitti. 4 yıllık Anafartalar Akşam lisesini bitirdikten sonra Ankara

Gazi Eğitim Enstitüsü Akşam Türkçe Bölümüne kaydını yaptırarak derslere gidip gelmeye başladı. 15 gün sonra yaşının geçmiş olduğu gerekçesiyle okuldan kaydı silindi.

Bunun üzerine yılmadı bir yıl da üniversite sınavlarına çalıştıktan sonra 1974'te Ankara Hukuk Fakültesine girmeyi başardı ve hem çalışıp hem okuyarak 1979 yılında Hukuk Fakültesini bitirdi ve bir yıl da staj gördükten sonra 1980 yılında (48 yaşında) avukatlığa başladı.

Hukuk Fakültesi öğrencisi iken, 27 Mart 1977'de, ölüm döşegindeki babaannesini görmek için gittiği Gaziantep'te, gece yarısı evinin önünde, faşistlerce kurşunlandı... Sağ göğsünden giren kurşun akciğerinin üst lobunu delerek kürek kemiğinden çıktı. 15 gün ağzından kan geldikten sonra "hayatî tehlikeyi" atlatarak yeniden yaşama döndü. Hâlâ zaman zaman kurşun yarasının acısını hisseder ve düşlerinde yakın mesafeden ateş edilen tabanca sesi ile uyanır...

Avukatlık yaptığı sırada Atatürkçü Düşünce Derneği'nin kurucularından oldu.

İlk iki Yönetim Kurulunda Genel Sekreter yardımcısı olarak görevli iken 11 Mart 1991 tarihinde ağır bir kalp krizi geçirince kalbinin % 70'i çalışamaz bir duruma geldi. ADD'deki görevinden ayrıldı ve doktorların sözü üzerine avukatlığı bıraktı. O günden bu güne değin de evinde yazarlık yapmaktadır...

Yaşamı boyunca emeğinden başka geliri olmadığı için eşi ve dört çocuğu ile geçim zorluğu çekti. Ankara'da iki kışı, ailesi ile birlikte, odunsuz, kömürsüz, elektrik sobası ile geçirdi...

65 yaşına kadar yoksul olarak yaşadktan sonra babaannesinden kendisine kalan trilyonlar değerindeki taşınmazları, kendisine yeteri kadarını ayırdıktan sonra, dört kızına bıraktı...

Şu an dört kızından 6 torunu bulunmaktadır. Torunlarından biri Amerika'da bir üniversitede Siyaset Bilimi hocalığı yapmaktadır. Biri de İnşaat Fakültesini bitirmiş olup bir şirkette inşaat mühendisi olarak

çalışmaktadır...

Yaşamı boyunca, hastalığında bile, bir Aydınlanmacı olarak düşünce özgürlüğünü, laikliği ve Cumhuriyetin kazanımlarını korumaya çalışmıştır. Laikliği savunmak için birçok dava açmış ve bu davalardan birinin sonucunda da ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE DERNEĞİ kurulmuştur.

Gaziantep yerel gazetelerinin, bir ikisi dışında, hemen hemen hepsine günlük yazı verdi. Kimisi kapandığı için, kimisinden de, bir süre sonra, yazılarına yer verilmediği için, ayrıldı.

Ankara'da ise Barış ve Ulus gazetelerinde ve kimi dergilerde yazdı.

Bu günkü tarih itibariyle basılmış 27 kitabı vardır. Bu kitaplar parasız dağıtılmaktadır... (Kitapların listesi aşağıdadır...)

2000 yılından beri www.tabularatalanayalanabalta.com adresli Sitesinde aydınlanma savaşı vermektedir...

Düşünce ve inanışlarından ötürü hakaretlere, küfürlere ve tehditlere karşı; bireyciliğe karşı toplumculuğu, dine karşı bilimi, şeriata karşı cumhuriyeti, teokrasiye karşı laikliği, vahye karşı aklı, yaratılış teorisine karşı evrim teorisini, ruhçuluğa karşı maddeciliği savunmuştur...

Ne var ki çok az kişi tarafından anlaşılabilmiştir. Şimdi bile dinciler tarafından dinsiz; dinsizler tarafından da dinci sayılır...

Av. Eren Bilge, 19.11.2014

+

TABULARA TALANA YALANA BALTA YAYINLARI:

Alfabetik olarak:

1. Allah Denince 1/6
2. Allah Denince 2/6
3. Allah Denince 3/6
4. Aydınlanma
5. Aydınlara Mektup
6. Bir Aydın Adayı
7. Cambaz
8. Emanet
9. Erenlerin Dünyası
10. İncil'den
11. Kızma Yok
12. Kuran'a Akılcı Bir Bakış (Kuran'dan)
13. Laiklerin El Kitabı
14. Laikliği Benimsemeden...
15. Laiklik Bir Yaşam Biçimidir
16. Misyoner'e Yanıt
17. Muhbir ve Tertipçilerim
18. Muzır'dan Kes!..
19. Röportaj ve ...
20. Sırların Sırrı
21. Son Nokta
22. SSS (Sevenler Soranlar Sövenler)
23. Taç'a Atılanlar
24. Takvimlerden
25. Tanrı'ya Yakınlık
26. Tevrat'tan
27. Yitmiş Bir Adam

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

**IRKÇILIĞA, SÖMÜRÜYE, ŞERİATA
HAYIR!..**

AV. HAYRİ BALTA’NIN ÖZGEÇMİŞİ

1932 yılında Gaziantep’te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamayarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep’in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep’e yakın İbrahimli

köyündeki üzüm bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce “Tanrım! Ölen annemi geri gönder!” diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah’ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: “Gömleğin kirli, git değiştir gel!” deyince, çok da istediği halde, bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliğini; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koptuğu yıllarda geçimini dericilik ve kilimci kalfalığı yaparak sağlamaya çalıştı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini bıraktığı zaman futbol hakemlik kursunu bitirdi.

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapılırken futbol hakemliğini de bıraktı.

25 yaşında Gaziantep’li tasavvufçu, tekke ve tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale’den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef çaldı ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu toplulukta “fırınlara girip çıktı”, “ölmeden önce öldü”, “yeniden doğdu”. Bu topluluğa “ölü” olarak girdi “diri” olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.

Devamı en son sayfada